

Stanislav Moc - Austrálie můj osud

<http://www.pozitivni-noviny.cz/stanislavmoc.html>

<http://www.slovníkceskeliteratury.cz/showContent.jsp?docId=1379>

<http://www.pozitivni-noviny.cz/cz/autori.php?kolko=30&strana=1&kto=aut&cislo=104>

<http://maps.google.com/maps?q=Stuarts+Point,+New+South+Wales,+Australia&hl=en&ll=-30.821345,152.99317&spn=0.007785,0.014462&sll=-12.677521,131.76899&sspn=0.281695,0.593605&oq=Stuarts+Point&hnear=Stuarts+Point+New+South+Wales,+Australia&t=h&z=17>

http://www.sulc-svarc.cz/C125742E0057C233/HTML_code5!openpage&autor=Stanislav%20Moc

<http://www.pozitivni-noviny.cz/856.html>

http://neviditelnypes.lidovky.cz/svet-emigrace-z-pohledu-australie-dr0-/p_zahranici.asp?c=A101222_112024_p_zahranici_wag

<http://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2006120776>

Austrálie - můj osud (1)

Moc Stanislav | 11. 09. 2006

Já jsem vlastně vždycky utéci chtěl. No, utéct snad zrovna ne, ale podívat se do světa, to jsem chtěl. Jenže za mého mládí to nešlo, prostě vás nepustili.

Soudružka správcová, pokud se dobře pamatuji, velice význačná a důležitá osoba své doby, byla předsedkyní uličního výboru a jako taková na mě podávala hlášení. Nejen na mě, samozřejmě, ale na všechny. Na mě psala do hlášení, že ...Moc Stanislav šíleně dupe po schodech...

Což byla pravda. Dupal jsem, a cestou dolů i rád. Ratata ratata bum, dělalo to, jak jsem vždy ze šestého schodu skočil na podlaží odpočívadla.

Bydleli jsme v pátém patře a protože nám léta nejezdil výtah, dupal jsem nejen cestou dolů, ale i nahoru. Nahoru jsem ovšem dupal nerad.

Jako nejstarší syn jsem měl povinnost udržovat zásobu uhlí v našem bytě na úrovni, která zaručovala celé rodině teplo. Sklep byl v suterénu, tedy další dvě patra pod zem, takže když jsem si naložil naše dva kýble uhlím, měl jsem to k nám sedm pater. Jelikož jsem v té době neustále na něco trénoval, ať už to byl bobřík síly nebo později atletika, bral jsem to sportovně a po dvou schodech. Ovšem už v prvním patře mi začaly docházet síly v rukách a já občas zavadil kýblem o schod. A právě zde bydleli správcovi, a jak mi ubývalo sil, mé „dupání“ se neslo barákem častěji i hlučněji, a ze čtvrtého do pátého patra jsem už kýble vlastně vláčel po schodech.

Manžel správcové vybíhal na chodbu a řval za mnou, že mi to spočítá a rozseká mi prdel, až mě chytne. Nikdy mě nechytíl, ale jeho žena mně to spočítala právě v těch posudcích. Jenže, to přišlo až potom. Úplně nejdřív jsem chtěl utéci do Západního Německa, když mně bylo asi devět let.

Přišlo jaro, na Botiči popukaly ledy a tato kdysi druhá největší řeka Prahy se rozvodnila. Vybodnul jsem se na školu a šel jezdit na krách. Spolužák Tomik přinesl sekeru a tak jsme si odsekali krásnou kru. Kra byla vysoká, solidní a já to odhadoval, že nás v pohodě donese až do Vltavy. Tomik tvrdil, že ještě dál, že taková kra musí doplout až do moře a v tom nás to napadlo! Až se nám zatajil dech. Oba jsme věděli, že k moři to je přes Hamburg, který ovšem ležel v tom nedobrému Německu.

Já navíc z hodin zeměpisu ještě věděl, že to je přístav, a dělníci tam chcípou hlady. Jejich otrhané děti chodí po ulicích a vyzáblejma ručičkama žebraj o almužnu nebo aspoň o chleba. Představa, že bych

svejma vyzáblejma ručičkama (a vyzáblé v tu chvíli byly!) už brzo mohl žebrot i já, mě nijak nerozehřála. To jsem ovšem svému kumpánovi neříkal, neb jsem dobře znal jeho světový názor. Ten by se dal shrnout do slov známé písně ...až k nám přijdou hoši z Jů es ej, pak nám teprv bude hej ...
Ovšem Tomik to měl jednoduché, jeho otec byl živnostník, kterému předvoj lidu znárodnil malé papírnictví, takže ten se zbavil iluzí mnohem dříve. Můj otec k tomu předvoji patřil, jeho politiku obhajoval (i když, jak jsem rostl, čím dál tím méně) a já se ještě otce obával. Začal jsem se utěšovat, že se aspoň do toho Německa podívám, a v nejhorsším budu tvrdit, že jsme se z té kry nemohli dostat na břeh!

Když jsem to tak koumácky vyřešil (jak české!), strašně se mi ulevilo a já začal sdílet nadšení svého největšího kamaráda té doby. Bohužel, kra uplavala sotva dvě stě metrů kolem stadiónu Bohemians, a když nás zblejskli policajti a zabránili nejen tomu, abych tohle dneska psal německy, ale abych se i nestal bohatým žebrákem.

Nakonec to dopadlo, jak to dopadnout muselo. Já jsem dostal pár pohlavků a dvojku z mravů, protože jsem byl jen pod vlivem nikoli alkoholu, ale mého kamaráda, zatímco grázl Tomik (syn bývalého živnostníka) dostal pořádnou vejprask a z mravů trojku. Ten výprask byl za to, že u něj policajti našli zbraň, kterýmžto honosným označením mínili sekyru na sekání ledu. A to jsme ještě zamlčeli ten Hamburg! Tak blbí jsme nebyli už ani tenkrát. Ach, krásná léta padesátá, léta mého mládí....

O dva, tři roky později jsme to zkusili znovu, ale tentokrát už s plným vědomím, co děláme. Koupili jsme si lístky vlakem do Čerčan, na víc jsme neměli, a od Čerčan se podél trati plížili na západ. Noc nás zastihla u Pyšel, protože jsme si spletli směr a plížili se vlastně zpátky ku Praze. Ráno nás objevil bdělý ajznboňák, tedy policista od dráhy, protože tenkrát se hlídaly i koleje proti záškodníkům. Zase jsme zamlčeli pravý důvod, ale bylo nám to houby platné. Já jsem dostal z mravů trojku a strašnej nářez doma. Tomik čtyřku a dali ho do polepšovny. To už mu, myslím, umřela i matka, a já jsem tohoto svérázného chlapce a nejlepšího kamaráda mých základních školních let viděl pak už jen jednou. Bylo to rok před Pražským jarem, kdy už jsem se živil rozvážením kafe a po večerech studoval, abych dohnal zpoždění, ke kterému i on přispěl. Stopnul mě na výpadovce na Hradec. Právě ho pustili z vězení, kde si odpykal trest za svůj třetí pokus o poznání světa...

O rok později jsem to zkusil i já, protože když jste mladí, chcete poznávat. Ta touha je neukojitelná a nevyhubitelná. Za jakéhokoliv režimu. Snad jen věk a zvyk ji dokáží vyléčit. Poučen Tomikovým osudem, šel jsem na to legálně. Jelikož se v ten čas už doba uvolnila, hlášení paní správcové nemělo tu váhu, ostatně tou dobou jsem už dávno po schodech nedupal, i když nám výtah ještě pořád nejezdil. Vyběhl jsem sedm pater po dvou schodech s kýblem uhlí v každé ruce, aniž bych zavadil o schod. Dostal jsem doložku, na kterou jsem směl vycestovat do Jugoslávie. Jelo nás deset, sami trampové, takže jsme podle toho i vypadali. Zelené košile, u pasu nože, sombrero a US torny. Kam jsme přišli, tam bylo pozdvížení, ale krásně jsme hráli na kytary a zpívali, takže jsme se hned spřátelili. Já už tenkrát psal do Svobodného Slova, takže naše anabáze v tomto deníku vycházela na pokračování, podle toho, jak pošta doručovala mé dopisy.

V Jugoslávii jsem se za měsíc naučil srbochorvatsky, protože mně jazyky vždycky šly a bavily. To mi hodně pomohlo po návratu, protože pár dní na to k nám vtrhly armády Varšavské smlouvy. Já se s nimi pochopitelně srbochorvatsky nebavil, páč rusky jsem tehdy ještě uměl, vždyť jsem se to deset let musel učit, ale když jsem si zažádal o pas, tak mi ta srbochorvatština přišla vhod. Jelikož jsem byl klasifikován jako nevoják (zlomil jsem si na vojně obě nohy a dostal modrou knížku), nepotřeboval jsem od armády povolení k výjezdu, a od zaměstnavatele také ne, protože jsem v té době byl na volné noze. Jediné, co jsem potřeboval, bylo pozvání.

Sedl jsem si a srbsky (aby se to hůře četlo) jsem se pozval jménem fiktivního Ilji Mockoviče, jehož jsem hodlal vydávat za strýce, do Jugoslávie na dožínky. Z případných chyb v pravopisu jsem si starosti nedělal. Fiktivní strýc byl i fiktivní rolník, který moc psát neuměl. Dopis jsem vložil do obálky, kterou jsem sám poslal měsíc předtím z Jugoslávie rodičům domů.

Můj otec, jsa stejného jména jako já, mi tak nevědomky pomohl k získání pasu. Ten jsem dostal za čtyři dny. Měl jsem tedy povolení k cestě do Jugoslávie přes Rakousko, ale kam jsem opravdu chtěl, to jsem ještě nevěděl. Takže jsem s odjezdem otálel. Také jsem otálel, protože jsem předposranému kamarádovi

u nás schovával pistoli a čekal, že se budeme bránit.

Jak čas plynul, bylo mi čím dál jasnější, že se bránit nebudeme, a že spadne klec. Bud' teď, anebo se ven už nedostanu!

Zašel jsem do Svobodného Slova, že jako pojedu do světa, a jestli by nechtěli, abych jim posílal nějakou tu reportáž. Tam už samozřejmě všichni věděli nejen jak to dopadne, ale že už i dopadlo, a o nějaké dopisy ze západu nebyl zájem. Takže já si dodnes myslím, že nás tenkrát Rusové nedobyli, ba ani nepokořili, že to dokázala jen a jen naše vlastní předposranost...

Šel jsem domů a v naší ulici potkal Petra Bauma. Znal jsem ho jen od vidění, že jako bydlel v naší ulici, ale kamarádi jsme nebyli. Kývnul jsem na něj jako obvykle a on se zastavil, popřál mi vše nejlepší a oznámil, že odjíždí do Austrálie.

Proč do Austrálie? – chtěl jsem vědět.

Protože berou – odušil – tady bude válka a já chci být odsud co nejdál. A taky tam mám kamaráda.

Koho?

Jardu.

Jardu jsem ovšem znal, a to velice dobře. Asi rok mi dělal závozníka při rozvážení kafe. Také mně poslal pohled ze Sydney.

Tak na mě počkej, pojedu s tebou – rozhodl jsem se náhle. Jenže to nešlo. Kromě pasu jsem potřeboval také rakouské vízum, a na to se čekala tenkrát fronta celé dny, a Petr odjížděl s holkou, s kterou to dal dohromady za účelem emigrace, už o půlnoci. Dohodli jsme se, že se sejdeme odpoledne v jejím bytě, kde se domluvíme lépe.

Když jsem se na schůzku dostavil, Petr tam nebyl, ale jeho nová známost už o mně věděla a vpustila mě dovnitř. Byla to velice hezká blondýnka asi o pět až o sedm let starší než my. Vysvětlila mi, že vlak do Vídně se jmenuje Vindobóna a jezdí každou středu o půlnoci, narván českými uprchlíky, takže je záhodno si zamluvit místenku.

Zdálo se mi, že na rozdíl ode mne ví, co v cizině chce, mluvila rozumně. Já jsem se nemohl na nic soustředit, speciálně, když mně laskavě zapnula televizor, kde dávali zápas Slávia – Bohemians. Vždycky jsem klokanům fandil, ale že bych se mohl jet podívat na opravdové klokany, to mě v tu chvíli dost rozrušilo. Měl jsem doma spoustu přátel, večerně jsem studoval, a také rodiče a svou vlastní známost. Jenže rozhodnout jsem se musel teď hned.

Domluvili jsme se, že tam, kam Vindobóna ve Vídni přijede, na mě budou oba dva s Petrem čekat přesně za týden v ten samý čas, kdy tam dorazí i ten můj vlak.

Odcházel jsem celý rozpálený a poprvé v životě mi nevadilo, že nevím, jestli Bohemka vyhrála nebo prohrála. Měl jsem v hlavě jiné myšlenky. Báł jsem se. Vždycky jsem byl zvyklý na kamarády, a do tohohle jsem šel sám. Petra jsem vlastně neznal a nedovedl jsem si představit, co budu ve Vídni dělat, kdyby na mě na nádraží nikdo nečekal. Fakt, že jsem neměl žádné peníze, prostě nic do začátku, mě kupodivu nijak nevzrušoval.

Zašel jsem za jedním ze svých nejlepších kamarádů té doby, Karlem Svobodou, a pokusil se ho přemluvit, aby jel také. Bezúspěšně. Byl toho náhledu, že momentálně se všechno děje u nás, jsme středem světového dění a je blbost jezdit někam ven a dívat se na všechno z okraje zpět.

Karel byl můj spolužák ze školy jako Tomik, ale mnohem intelektuálnější, a jak jsme rostli, vedli jsme spolu mnohé diskuse vážnějšího typu, protože jsme tak byli oba založeni. Dokonce jsme spolu měli úmluvu, že kdo umře první, musí toho druhého „navštívit“, pokud tam na té druhé straně něco je. Když jsme se loučili, tak jsem mu to připomněl, i když v legraci, a on odušil, že šance jsou víc v můj neprospěch, protože to jsem já, kdo jede do nebezpečí, a ne on, kdo zůstává, kde to zná. Pak mě skutečně v Sydney navštívil, ale to už byl po smrti....

Ovšem tenkrát mně na náladě moc nepřidal, ale dal mi dobrý nápad. Další náš spolužák Franta se před okupací vrátil z dovolené ve Francii a jistě tedy ještě bude mít pas a kdo ví?..... Rozhodl jsem se, že ho ještě ten večer navštívím, ale mělo to háček. S Karlem jsme se zakecali, a když jsem ho opouštěl, musel se mnou sejít k domovním dveřím jejich činžáku, aby mi odemknul.

Ulice byly tehdy nebezpečné. Platilo stanné právo a u školy „U Nádraží“ byla kolona sovětských tanků. Odtamtud bylo do naší ulice krásně vidět. Bydlel jsem naproti Karlovi a Frantův dům byl jen kousek od

našeho, ale blíže ke škole. Přeběhl jsem ulici a zjistil, že Frantův dům je uzamčen. U školy se nic nehnulo. Dodal jsem si odvahy a vyšplhal po stěně k mezipatrovému balkónku. Bylo načase, protože zpoza rohu vyjel tank, ale ne od školy, nýbrž od nádraží, takže můj výkon neviděli. Naštěstí dveře od balkónu zavřené nebyly a já se dostal do baráku.

Frantu jsem znal od čtyř let. Chodili jsme spolu prakticky od mateřské školky do stejné třídy a já mu dodneška zazlívám, že se vybod na fotbal, protože když jsme se přihlásili ve Slávii (Bohemka měla plno) jako dorostenci, mohli jsme udělat terno. Byli jsme spolu tak sehaní, že jsme na tom tréninku každého udivili včetně trenéra. Jenže Franta se rozhodl studovat stavebnictví a fotbalu dal vane. Mě pak odstavili dorostenci tím, že mi nikdo z těch kluků nepřihrál kloudný míč a tak mi otrávil radost ze hry, že jsem se na to vykašlal také.

Franta doma byl a pas měl, a co víc, do světa chtěl, takže okamžitě souhlasil s Vindobónou do Vídně příští středu. Vynutil si pouze, že mu rakouské vízum obstarám já, protože neměl čas a musel chodit do práce.

To byla pro mne maličkost; obě víza jsem dostal asi po osmi hodinách čekání hned druhého dne. Co už pro mne maličkost nebyla, bylo oznámit mé rozhodnutí kamarádům, mé známosti a hlavně rodičům. Táta byl vyloženě proti a odmítl mi pomoci (potřeboval jsem od něj tisíc korun), ale když viděl, že mé rozhodnutí je pevné a že mě nezviklá, tak mi ten tisíc dal. Musel jsem ho ujistit, že se za dva roky vrátím a oběma se nám třásla brada.

Já jsem měl tátu hrozně rád, to on mě přivedl k literatuře... a kdybych věděl, že už ho nikdy nevidím, určitě bych nikam nejel. Rozloučení s mojí dívkou bylo podobné. Vyčetla mi, že to vždycky věděla, že to takhle dopadne, a měla pravdu. Náš vztah byl, především z mé strany, dosti chaotický, i když i já už jsem počítal s tím, že se jednou vezmeme. Byl jsem holt ještě divokej a ta moje to se mnou neuměla. Ani jednou se mnou nebyla na trampu, a na usazení jsem byl ještě moc mladý. Každý kluk se musí v mládí vybouřit, teprve pak se může usadit. Ale nesmí bouřit zase moc dlouho, nebo se neusadí nikdy. Prostě mu to přejde do krve. Ještě jednou jsem se pokusil Marcelku přemluvit, to už jsem byl v Sydney, aby za mnou přijela, ale odmítla. Pak už to nešlo, i kdyby chtěla...

Zatímco Franta dál chodil do práce, dokonce ještě posledního dne šel, já jsem se dál loučil se všemi kamarády z trampingu, z M kvartetu, kde jsem hrával na kytaru, než mě nahradili lepším muzikantem (ale přátelé jsme zůstali dál), a připadal jsem si jako když odjíždím na trvalo. Přitom jsem každého ujišťoval, že se za dva roky vrátím a myslel jsem to vážně..

Pak už přišla středa a my jsme s Frantou šlapali na tramvaj, každý s malým báglem, aby to nevypadalo na emigraci, ale jen na třínedělní výlet ke strýci Mockovičovi.

Neměl jsem s sebou pro jistotu ani papíry své kvalifikace, protože po Praze tehdy běžely různé fámy, jak celníci vyhazují na hranicích podezřelé emigranty z vlaku. Vezl jsem s sebou jen Zpěvy Staré Číny a Nové Zpěvy Staré Číny od Bohumila Mathesiuse, kteréžto knihy se mnou prošly celou mou emigrací a mám je dodnes. Musím říci, že tohle se mi opravdu povedlo. Tyhle básně mi byly vždy útěchou, ba i lékem, když mi nebylo zrovna nejlépe. Ale také blahem, když mi bylo až moc dobře.

S námi šlapala k tramvaji moje maminka a pořád si nemohla srovnat v hlavě, kdy ty dva roky uplynou, a které Vánoce mě zase uvidí.

Tak tyhle Vánoce né, vid'? Ale ty příští, ty už budou druhý, tak to už snad budeš doma, ne?

Nebudu, mámo, to tam budu jen něco přes rok.

No jo, tak ty potom? Ale to už budou třetí!

Já vím, ale Austrálie bere na dva roky a cesta zpátky mi také něco vezme...

Tak ty Vánoce příští rok né – mlela máma svou – ale pak už musíš, Stanoušku, přijet! Táta by se zbláznil! A já taky ....

Táta se nezbláznil, jen mi v roce sedmdesát umřel ..... Ach, mámo, kdybych tenkrát věděl, co vím teď ... co dokáže čas ... že ani ta čtyřka, co nás tenkrát s Frantou odvezla od tebe a z rodných Vršovic, nebude jezdit kudy jezdívala .... kdybych to věděl, když jsem přimáchl svůj obličej na zadní sklo tramvaje a sledoval tvou mávající a usazenou postavu, že příští Vánoce, které strávím zase v Praze, budou až ty dvaatřicátý, tak jsem určitě v Nuslích vystoupil!

Austrálie - můj osud (2)

Moc Stanislav | 03. 12. 2006

Vindobóna byla plná a kdo neměl místenku, měl smůlu a zůstal na nádraží. Petrova blondýnka mi dala dobrou radu. Seděli jsme s Frantou v kupé u dveří a prohlíželi si ostatní cestující. U okna z každé strany seděly dva pomladší páry a naproti nám plešatý pán se starší dámou, o níž jsem si nebyl jist, jestli to je jeho žena nebo maminka. Plešatý pán byl velice sdílný a vykládal nám, jak se na hranicích prohledávají kufry a kdo má něco jako cennosti, prostě cokoliv, co by mohlo třeba jen naznačit, že vyjíždí natrvalo, toho celníci promptně vyloží z vlaku.

„Jó, já už toho viděl!“ mávnul pán rukou, „ti chytřejší si dají zavazadla s cennostmi do jiných kupé a pak se k nim nehlásí. Někdy jim to vyjde...“

„Já jedu za sestrou do Vídně“, řekla starší paní upjatě a já poznal, že k pánovi nepatří.

„Jezdím tam každý rok od té doby, co jsem na penzi. My jsme sestry, víte?“ dodala zbytečně.

Pomladší pár vedle se přiznal, že jede do Švýcarska lyžovat. Plešatý pán namítl, že ještě není sníh, ale dvojice se bránila, že je, že mají čerstvé zprávy. Ve Švýcarsku už sníh je! Druhý pár jel do Itálie a pomladší dáma zdůrazňovala, že si zájezd zaplatili už v květnu a jet prostě musí, protože by jim jinak propadly peníze.

„Itálie je drahá“, prohlásil plešoun, „doufám, že sebou máte dost peněz?“

„Máme jen to, co nám dali v bance“, tvrdil partner dámy, „jen legální limit.“

„Moc toho nedávaj“, postěžovala si jeho partnerka, „ale my nejsme náročný, vid', Pepo?“

Pepa přikývl a odvrátil hlavu k oknu. Za oknem byla tma a nebylo nic vidět kromě občasného zablesknutí sloupů, které trať lemovaly. Pražce pod vlakem příjemně duněly uspávajícím stakatem ratata, ale na spánek neměl v našem kupé nikdo ani pomyslení. Já jsem byl celkem v klidu a v duchu jsem si blahopřál, že s sebou nic nemám, ani papíry své chemické kvalifikace. V kufru jsem měl jen nejnutnější prádlo a Zpěvy Staré Číny.

„A co vy, chlapi?“ otočil se na nás plešoun.

Už jsem chtěl začít koktat něco o strýci Mockovičovi a dožínkách, ale Franta mě předešel.

„A kam jedete vy?“ zeptal se drze.

„Já se vsadím, že ne tak daleko, jako vy.“ odpověděl tazatel a lehce přihmouřil oko.

„Já se sázet nebudu“, odvětil Franta.

„Jedete mnohem dál, co?“ řekl tazatel rychle.

„To nevím, vy jste mi ještě neřekl, kam jedete. Já jen vím, že těch pár šupů, co mi naše banka na tenhle výlet dala, nestačí ani na žrádlo, tak po mně nechtějte, abych se sázel.“

Nastalo trapné ticho, v němž se Franta pohodlně usadil v koutě a přetáhl si přes hlavu cíp pověšené bundy nad ním. Dělal, že se mu chce spát. Vstal jsem a vyšel na chodbu před kupé. Bylo zde dost lidí. Většina se nervózně opírala o stěny a pár lidí vystrčilo hlavy z otevřených oken a kouřilo. Zapálil jsem si a také vystrčil hlavu. Bylo to docela příjemné, jen jste se museli dívat dozadu, po větru, ale vidět stejně nebylo nic. Kouřil jsem jednu cigaretu za druhou až mi přestalo chutnat, ale do kupé jsem nešel. Stakato železničních pražců už nebylo uspávající, ale chvělo se nervozitou celého vlaku. Cestující v uličce se snažili vypadat lhostejně, ale do hovoru nikomu nebylo. Cítil jsem, jak se jejich nervozita zvětšuje, čím více jsme se blížili ke státní hranici. Pak prošel chodbou průvodčí a oznamoval, že za pět minut přijedeme do zastávky, kde bude celní odbavení a abysme zavřeli okna a vrátili se do kupé na svá místa. Většina lidí ho okamžitě uposlechla a chodba se vyprázdnila. Stál jsem u zavřeného okna sám a snažil se dívat ven. Musel jsem si rukama zaclonit hlavu kolem očí a přitisknout se ke sklu, abych viděl, ale vidět nebylo stále nic. Pak náhle vlak vjel do zastávky plné světla a s trháním se zastavil. Na nástupišti stáli vojáci pohraniční stráž se psy a okamžitě se rozešli podél vlaku. Věděl jsem, co to znamená. Obklopovali vlak, aby se nikdo nepovoláný nedostal ven a hlavně dovnitř. Za mými zády klaply dveře našeho kupé. Myslel jsem, že to je Franta, aby zjistil, kde jsem, a dál jsem se mačkal na okenní tabuli. Někdo se kolem mne protáhl a já jsem se otočil, ale už jsem viděl jen jeho záda. Byl to plešatý pán z našeho kupé s aktovkou. Pomalu došel k vlakovým dveřím, otevřel je a vystoupil. Přesl koleje k nástupišti, kde ho zastavila pohraniční stráž. Chvilí s nimi rozmlouval a pak jim ukázal něco, co vytáhl z náprsní kapsy. Zase to zastrčil a ještě chvíli se bavil, přičemž několikrát mávl směrem k vlaku. Zdálo se mi, jako by přímo ukazoval na náš vagón, ba přímo na naše kupé a mne přitisknutého k oknu. Okamžitě jsem se odlepil a

vrátil do kupé. Snažil jsem se vypadat ležerně, ale něco na mně muselo být vidět, protože ostatní pasažéři na mne dost vyjeveně zírali.

„Co je?“ zeptal se Franta, „co se děje?“

„Nic.“

„A co ten pán?“ a Franta kývl k prázdnému sedadlu.

„Ten vystoupil. Baví se na nástupišti s pohraničnickama a ukazuje na náš vagón“, vydechl jsem.

V tu ránu ostatní cestující zbledli a v kupé se rozhostilo hrobové ticho. Jen starší paní naproti prohlásila, že ona se nemá čeho obávat, že skutečně jede do Vídně k sestře. I lyžaři do Švýcarska řekli, že se nemají čeho obávat. Pomladší paní z páru, který jel do Itálie, oznámila, že musí na toaletu.

„Ve stanici se nesmí.“ upozornila ji dáma do Vídně.

„Já si jen opláchnu obličej“, odpověděla upozorněná a povzdechla si. Její objemné poprsí se zavlnilo při tom povzdechu a dáma se protáhla ke dveřím. Opatrně vyhlédla do chodby a teprve pak vyklouzla z kupé. Když se vrátila měla obličej mokrý a já jsem si nebyl jist, jestli to je potem nebo proto, že v českých vlacích neexistují papírové utěrky. Také se mi zdálo, jako by její poprsí bylo mnohem níže než před tím. Paní šla zřejmě strachem do sebe. Stáli jsme ve stanici přes dvě hodiny. Celníci šli systematicky od kupé ke kupé a pohrabali se ve všech kufrech. Než došlo na nás, potili jsme se všichni jako paní, která si umyla obličej. Zkusili jsme otevřít okno, ale ze tmy /nádraží bylo na druhé straně/ se ozvalo zaječení: „Zavřít! Okamžitě zavřít!“

„Všechna okna musí být zavřená...“ přeskakoval neviditelnému pohraničnickovi hlas do fistulky. Okamžitě jsme uposlechli.

Celní prohlídka byla náročná, ale nikoli nepřátelská, i když celníci chtěli vědět, kam jedeme. Blábolil jsem o strýci jménem Mockovič, a že jedu na dožínky, však jsem strýci v létě pomáhal o žních, byl jsem totiž v Jugoslávii už o žních, víte... ale celníka to naštěstí vůbec nezajímalo. Zkontroloval můj pas, víza a pak mi dal štempl. Když bylo po prohlídce, nálada se trochu uvolnila, ale napětí viselo nad celým vlakem, dokud se nedal do pohybu. Nikdo nemluvil, až teprve když prošli vlakem rakouští celníci a všichni jsme si byli jisti, že jsme mimo dosah českých úřadů a pohraničnicků se psy, se celý vlak rozjásal. Úplně neznámí lidé se objímali, gratulovali si a vykřikovali, kam že vlastně jedou. Do Ameriky, do Kanady, do Německa a my do Austrálie.

„Do Austrálie? Co tak daleko?“ smál se Pepa a hned si sám odpovídal, „všude dobře, ale co nejdál od domova nejlíp, co? Ha ha ha!“

Lyžaři do Švýcarska sice do Švýcar jeli, ale nikoliv lyžovat, nýbrž natrvalo, zatímco italský pár přiznal, že mají namířeno do Kanady. Pepa radostně vykřikoval, jak celníky oklamali, že mají zašité dolary v manželčině podprsence a „Ukaž!“ křičel, „ukaž jim náš malej poklad.“

Načež manželka zbledla a řekla, že musí na toaletu.

„To vydržíš“, utěšoval ženu manžel a hrábl jí do výstřihu. Jenže podprsenka tam nebyla. Pepa ztuhnul a jeho partnerka koktala, že se tak polekala té zprávy, jak ten plešatý pán ukazoval na náš vagón, že raději zašla na záchod a podprsenku si sundala.

„A kams ji dala, ty náno?“ zbrunátněl Pepa.

„Já jsem ji zastrčila na záchodě za tu mísu s vodou.“

„A marš!“ Pepa popadl manželku za loket a vystrkal ji z kupé. Sotva zmizeli, pán, co jel do Švýcar, vstal a vyndal z náprsní kapsy velice tlustou propisovačku. Jenže to nebyla žádná propisovačka, ale silný šroubovák a on jím začal odšroubovávat černý věšák nad svou hlavou. Pak se shýbl a zpod stolečku u okna, u kterého celou cesu seděl, odloupl stejný věšák.

„Měl jsem ho tam přilepený“, jal se vysvětlovat, „a celou cestu jsem ho musel držet kolenem, páč naše lepidla stojej za hovno. To mi udělal kamarád zlatník, to od originálu nerozeznáte!“ dodal pyšně a nabídl mi oba věšáky k porovnání.

„Abych vám je nepomíchal“, obával jsem se.

„To nemůžeš“, zasmál se pán, „tenhle je ze zlata. No, potěžkej si to!“

A skutečně. Zlatý věšák byl mnohem těžší než ten normální ze slitiny. Pán milostivě dovolil, aby oba věšáky potěžkal i Franta a jal se přišroubovávat ten obyčejný zpět nad svoji hlavu. Při tom vysvětloval, že v tomhle věšáku je jeho veškeré jmění.

„Všechno jsem prodal“, říkal pyšně, „auto, nábytek i dekret na byt jsem prodal a všechno mé šetření je zataveno v tomhle malém kousku zlata.“

„To by jinej nevymyslel“, usmívala se budoucí Švýcarka, „jak převést veškerej majetek na západ, co? Ale

Jindra je koumák."

"To jsou mi dneska lidi", brumlala paní, která jela opravdu jenom do Vídně, „a já si vezu jenom penzi. Já nic jiného nemám."

"Máte tam sestru a ta vám do začátku pomůže, ne?"

"Do jakého začátku? Já jedu opravdu jenom na dovolenou. Jo, to by se komunistům hodilo, abych tam zůstala a vzali mně penzi. Tůdle! Já se do republiky vrátím!"

"A co máte vy, chlupci? Na tu cestu do Austrálie?" přerušil ji Jindra.

Bylo mně trapné přiznat, že s sebou mám jen tisíc korun, ale pod dojmem jeho exhibice se zlatem jsem se přiznal. Franta na tom nebyl o nic lépe. Jindra svažil čelo a ač to byl dle své ženy koumák, bylo vidět, že neví jak nám poradit. S tisícem korun se opravdu nedalo moc poradit, natož dělat. Po chvíli se Jindra usmál a řekl, že jsme mladí a to má možná větší cenu než tři věšáky. Což byla pravda, ale tenkrát jsem to ještě nevěděl a ani neoceníl. Bylo to v době, kdy jsem vůbec nepřemýšlel, že i já jednou zestárnu. Dveře do kupé se otevřely. Nejprve dovnitř vletěla uřvaná rádoby Kanadanka a hned za ní rozčilený Pepa. „Někdo nám tu podprsenku ukrad" oznamovala Kanadanka plačtivě.

"Nám? Nám, ty náno pitomá? Tobě ji ukradli! Mně by se to v životě nestalo! Ježiši, já bych tě nejradši přerazil!... Vona má kozy, že bez podprsenky nemůže udělat ani krok, aby si neublížila a teď, když v ní má zašitý peníze, tak si ji sundá a strčí ji na hajzlu za kanystr s vodou."

"Když já jsem myslela..."

"Drž hubu nebo se neudržíš!"

Po chvíli se Pepa skutečně neudržel a vztekle se praštil přes stehno.

"Snad nebude tak zle", poznamenal majitel zlatého věšáku a snažil se potěšit skleslou dvojici informací, že my s Frantou jedeme až do Austrálie a máme každý jenom tisíc korun.

"Jenže my v tý podprsence měli tisíc dolarů... americké! Jak teď budeme začínat?"

"Prodáme to zlato, co máš v botách...", začala ubřečená paní.

"Drž hubu!", zařval Pepa, „já ti řeknu, jak začneme! Ty budeš na ulici a budeš se kurvit!"

Venku už bylo jasno, vlak začal pomalu zmírňovat rychlost a za chvíli zastavil na Franz Josef Bahnhof. Byli jsme ve Vídni. Stačili jsme si všichni popřát vše nejlepší a pak jsme vystoupili z vlaku. Nejprve se nám ztratil v davu, vycházejícím z vlaku, Pepa s ženou bez podprsenky a bez tisíce dolarů, a pak i dvojice se zlatým věšákem. Šli jsme s Frantou schválně pomalu podél vlaku směrem k lokomotivě a hledali Petra. Stál až u východu a místo blondýnky, která mně v Praze předávala jeho pokyny, kde se sejdeme, s ním byly dvě dvojice, které jsem neznal. Jedna byla mladá a jedna kolem čtyřicítky. Petr nás hned představil. Mladí byli novomanželé Lád'a s Mášou a starší pár se představil jako Honza s Věrou. Honza byl bývalý číšník a uměl trochu německy, takže hned převzal organizaci naší skupiny a vlácel nás na australskou ambasádu. Což byl proces, kterým už všichni prošli, takže věděli, co a jak. Běhali jsme mezi ambasádou a zdravotním střediskem, kde nás rentgenovali a prohlíželi, zda jsme zdraví, a pak přišel finální pohovor s imigračními úředníky australského Commonwealthu. Tam jsem už Honzu nepotřeboval, protože jsem mohl mluvit anglicky. Mluvení mi celkem šlo, ale nerozuměl jsem úředníkům ani slovo, což mě dost deprimovalo. Kde bych já tenkrát věděl, že Australané mají jiný přízvuk a trochu i výslovnost. Brzo odpoledne, díky naším novým přátelům, jsme měli vyběhanou emigraci do Austrálie. Teprve pak nás Honza vzal do pronajatého pokoje v penzionu, kde jsme měli tu noc zajištěnou postel. V tom pokoji jsme spali všichni, takže když jsem si lehl, Petr s Frantou vlezli do postele ke mně. A stálo to třicet šilinků na osobu, což se mi zdálo strašně drahé, protože v bance mi dali za tisíc jenom čtyři sta šilinků. Jenže jsem byl unavený a nevyspalej, takže jsem ani neprotestoval. Už mě nic nezajímalo, jen jsem se Petra zeptal, kde má svou dívku? Sklopil hlavu a řekl, že se s Honzou a ostatními seznámil před týdnem ve vlaku. Měli podobnou zkušenost jako my. Sotva přešli hranici, celý vlak vypukl v jásot a každý se kamarádil s každým. No a v nejlepším přišel do kupé pán středního věku, také se veselil a pak vytáhl peněženku. Měl jí narvanou dolary a tvrdil, že má v Kanadě ještě víc. Ve Vídni na nádraží se pak Petrova blondýnka do toho pána zavěsila a prostě s ním odešla.

"Byla to kurva...", povzdechl si Petr.

Mohl jsem říci, že byla, protože když jsem s ní byl v jejím pražském bytě sám a díval se na zápas Bohemka – Slávie, tak pode mnou vykřikovala: „Jebej pořádně, nebo ti tu televizi vypnu!"

Ale neřekl jsem nic, byl jsem moc unavený a tvrdě jsem usnul...

Austrálie - můj osud (3)

Moc Stanislav | 31. 12. 2006

Ach, Vídeň! Město Straussů, valčíků a v roce šedesát osm i Čechů a Slováků. Bylo nás tam tolik, že jsme o sebe zakopávali. Dodnes jsem vídeňákům vděčen, že to s námi nejen vydrželi, ale že nám i pomáhali, což nebylo lehké. Naši lidé chodili od charity k charitě a žebrali o pomoc. Většinou něco vyžebrali, a jak se rozkřiklo, že ta a ta charita dává, davy Čechů se řítily ze všech čtvrtí Vídně k tomu místu a domáhali se svého podílu.

Lidé ze sebe dělali katolíky, protestanty a snad i pravoslavné, podle toho, kde zrovna rozdávali peníze. Jen s židovskou vírou nikdo nepochodil. Tam měli přesnou evidenci a kdo nebyl členem pražské obce židovské, s tím vyrazili dveře. Což se stalo i Petrovi, který sice byl napůl Žid po tatínkovi, ale protože jako takový nebyl nikde veden, tak mu to bylo houby platné. My jsme ho s Frantou utěšovali, ať si z toho nic nedělá, ale že tedy chápeme jeho rozhořčení, protože přijít v dětství o předkožku a pak zjistit, že ti to na nic není, je k pláči.

Emigrantský lágr Trajskirchen praskal ve švech a lidé spali na matracích položených na zemi. Protože to bylo zadarmo, bylo téměř nemožné dostat v lágru místo. V širokých prostorách těchto nocleháren se odehrával život se vším všudy, co lidé ke štěstí potřebují. A tak bylo možné slyšet noční vzdechy, povzdechy i lásku samu.

„Dej ty ruce pryč“ - šeptal ženský hlas - „povídám, dej ty ruce pryč!“

Ale frajer je zřejmě pryč nedal, protože hned na to se ozvalo krátké a vášnivé "Joj!"

My jsme spali, kde se dalo, a ne vždy to nebylo laciné. Chytří vídeňáci na přespávajících Čechích vydělali majlant. Cena se pohybovala od třiceti do šedesáti šilinků za noc a mně bylo jasné, že to s těma čtyřma stovkami z tátovými tisíce korun dlouho nevydržím. Buď budu muset přestat jíst nebo spát po různých těch „Zimmer frei“. Obojí jsem si dovolit nemohl. Takových ovšem bylo více. V noci ti ubožáci chodili Vídní, aby se zahřáli, protože rakouští policisté nesnesli, aby někdo spal v parku na lavičce. Takového pobudu okamžitě vzbudili a donutili k odchodu. Přes den to pak pobudové doháněli na těch samých lavičkách, protože to už nikdo nekontroloval nebo se to smělo, to nevím. Mnoho lidí, kterým už emigrace vyšla a kteří odjeli za svým vytouženým cílem, zanechalo v ulicích auta pro své staré kamarády, kteří je měli zaparkované v postranních ulicích a používali je jako postel. Na benzín peníze chyběly. Běhaly fámy, že se dají najít auta s klíčkem a cedulí na okně: „Vemte si to kdo chcete, jsem v Kanadě...“

Takové štěstí nás ale nepotkalo. Naštěstí šikovný Honza nám s tou jeho němčinou brzy sehnal práci, a kromě Věry jsme všichni přes den pracovali. Věře jsme každý dával patnáct až dvacet šilinků denně a ona za ně kupovala jídlo a vařila. Jelikož jsme brali jen nejlacinější noclehy v hotelích, kde nebylo vařit na čem, musela vařit na kusu plechu, na kterém jsme zapalovali kostky suchého lihu. Většinou jsme jedli rýži nebo koňský salám s chlebem. Nic lacinějšího tehdy ve Vídni k dostání nebylo. Od té doby jsem už potom nikdy koninu neměl a chuť k jídlu se mi upravila.

Lád'a s Mášou dostali práci u vídeňského Čecha, kde plnili krabice práškovým mýdlem na praní. Halu neustále pokrýval neviditelný prach z mýdla a jeho existenci potvrzovalo jen neustálé kýčání zaměstnanců. Večer, když přišel Lád'a z práce, smrkal krev. Prášek mu rozežíral sliznici.

My ostatní jsme se stali uklízeči. Petr s Honzou dělali to uklízení, a my s Frantou jsme myli okna, protože jsme se nebáli výšek. Franta, než šel na stavební průmyslovku, se vyučil doma zedníkem, a byl na výšky zvyklý. Já jsem vyrůstal v pátém patře, v bytě s dvěma balkóny, z nichž jsem nejdnou lezl na střechu, když jsem nesměl ven. Ze střechy jsem pak slézal po balkónech dolů, kde na mne obyčejně čekal Tomik a chodili jsme spolu lovit bobříka odvahy na hřbitov nebo do Grébovky nad Botičem. Tomik se vždycky zlobil, že jdu pozdě a já jsem se omlouval, že jsem musel čekat, až všichni usnou. Jemu se to utíkalo, žil jen s matkou a bydleli v přízemí...

Ted' mi ta zkušenost přišla vhod. Myli jsme okna vysoko, až v šestém patře a okna se nedala jinak umýt, než když jste vylezli ven na okenní rám, a to okno za sebou zavřeli.

Jednou jsme myli okna v pátém patře, v nějaké hale. Bylo nezvykle horko a my jsme se vysvlékli do půl těla. Hala byla veliká a pracovaly zde samé švadleny. Byly to většinou mladé holky a já jsem si brzo všiml, že sice klopí oči nad šitím, ale jedním okem pokukují na naše spanilé postavy za oknem a tají se jim dech obdivem nad naší odvahou. A tak jsem na jednom tom rámu zahrál divadlo, jako že jsem ztratil rovnováhu a začal jsem divoce mávat rukama. Švadleny vyskočily od šití a začaly tak ječet, že přiběhl mistr a chtěl vědět, co se děje. Já jsem mu to svou němčinou vysvětlit nemohl, ale švadlenky křičely a mlely tak rychle, že mistr ve vteřině celou situaci pochopil. Nařídil nám, abychom vlezli zpátky do dílny, a pak rozhodl, že okna umyjeme jenom zevnitř. My jsme mu samozřejmě nerozuměli ani slovo, takže jsme jenom přikyvovali:

„Ja, jawohl, herr majster“ – a když majster odešel, tak jsme zase na tu římsu vylezli. Švadleny začaly znovu ječet a mistr se vrátil celý brunátný a v posuncích nám naznačil, co po nás chce. Já jsem nás bránil a křičel tou svou chudou němčinou: „Wir sind gutten arbeiters und werden die machen grundlich“ - což bylo tak všechno, co moje němčina obsahovala, nebo co jsem uměl říci, a co mě naučil Honza. Nešlo mi ani tak o ta okna, ale o to, aby si na nás majster nestěžoval našemu zaměstnavateli, nebo nedej bůh, mu nezaplatil jen polovičku, za umytí oken jenom zevnitř. Nakonec došlo k dohodě a mistr nám laskavě dovolil umýt okna i z venku, ale museli jsme si kolem pasu uvázat provaz a jeden z nás vždy stál uvnitř a toho druhého venku jistil. Jako ho na tom provaze držel. Jelikož provaz nebyl moc dlouhý a omotával si ho kolem rukou ten, kdo stál uvnitř, mám ten dojem, že kdyby se něco stalo, vyletěl by z budovy i on.

Práce to byla jinak velmi únavná a dostávali jsme za ni jen 600 šilinků, zatímco normální uklízeči, tedy rakouští občané, brali dvakrát tolik. Gastarbajtři a jiní utečenci museli vzít s povděkem to, co bylo. A být vděční ...

Pracovali jsme šest dní v týdnu a v neděli chodili po Vídni, abysme z tohoto velkoměsta také něco viděli. Navštívili jsme Schönbrun, prochodili Maria Hilfen Strasse a také Práter. Tam jsme s Frantou navštívili kinematografický stan, který se pyšnil reklamou porno filmu.

„Jsme na západě“ - tvrdil Franta - „musíme vidět aspoň jedno porno, jinak náš zážitek nebude úplný.“

Cena nebyla nízká, dvacet šilinků - a to bylo naše celodenní stravné, ale ukecal mě. Zaplatili jsme, vstoupili do stanu a zjistili, že jsme jediní dva v hledišti. Sedli jsme si schválně do první řady, kdyby se stan náhle zaplnil, abychom o nic nepřišli. Stan se nejen nezaplnil, ale nepřišel už vůbec nikdo. Asi po pěti minutách někdo zhasl světlo a na projekčním plátnu se objevila fotografie, tedy diapositiv, unavené postarší ženy s obnaženými prsy. Pak další a nové, ale všechny vypadaly stejně omšele, a kromě prsou jim nebylo nic vidět.

Asi po dvaceti obrázkách se rozsvítilo světlo. Mnuli jsme si ruce v chlípném očekávání, že po téhle reklamě přijde na řadu ten porno film, ale místo porno filmu přišel přes amplion vzkaz, že produkce skončila a abychom opustili stan. Dá rozum, že jsme byli nejen zklamáni, ale cítili se i ošizeni. Na druhou stranu to byla dobrá lekce v tom, abych nevěřil reklamám a byl opatrný, než své peníze za něco vydám. Takže, když se dnes dívám zpátky, těch dvacet šilinků byl jeden z mých nejlepších investmentů do mého vzdělání.

Vždy po večeři, když nás všech sedm sedělo v nějakém pronajatém pokojíku, jsme se bavili o cestě do Austrálie. Mačkali jsme se kolem lihového vaříče, na kterém Věra něco kuchtila a přemýšleli, zda děláme dobře. Lád'a měl s Mášou původně namířeno do francouzského Švýcarska, kde měl kamaráda, který Lád'ovi sliboval práci v oboru, ale zatím mu nedokázal sehnat k té práci povolení. Navíc Švýčari neradi brali přistěhovalce a vědělo se o nich, že dělají potíže a vrací lidi od hranic. Franta, který tento rok v létě

strávil dovolenou ve Francii, měl najednou také choutky jet někam blíže ke galskému kohoutu. Především proto, že se doma učil francouzsky a uměl přes čtyři tisíce slovíček, i když měl určité potíže dát ta slovíčka do souvislé věty.

Honza s Věrou byli jediní, kteří chtěli pořád do Austrálie, ač anglicky neuměli ani kváknout a Honza se domluvil německy poměrně slušně. Měl jsem z nich dojem, že chtěli být co nejdál od Československa. Já jsem také začal být rozpolcený. Jedinou mou touhou bylo uvidět Tahiti, a tam se mluvilo francouzsky. Jenže já jsem měl za sebou rok a půl učení angličtiny, a to se mi nechtělo jen tak promarnit a začínat zase znovu od začátku s jiným jazykem. Ovšem kdyby Lád'a dokázal zařídit ten francouzský kanton ve Švýcarsku ... A Lád'a lákal, protože jsem se s ním hodně skamarádil a rozuměli jsme si.

„Staníku“ - říkal mi - „ve Švajcu vyděláme spoustu peněz. Odstěhujeme se do San Tropez a koupíme si prádelnu“...

„A co v ní budete dělat?“ - chtěla vědět Máša - „Vždyť si neumíte vyprat ani kapesník!“

„Prát budeš ty“ - odpovídal Lád'a zasněně - „my budeme na chodníku popíjet kafe, kouřit doutníky a lákat ti další zákazníky“...

Tato vidina mě lákala také. Ve Vídni jsem se seznámil s Češkou, která chtěla v Rakousku zůstat (pracovala jako zahradnice a velice slušně si vydělávala), a ta mi slibovala, že když s ní zůstanu v Rakousku, nebudu toho litovat. Jelikož jsem do ní zamilovanéj nebyl, mé rozhodnutí ohledně Rakouska bylo velice jednoduché a umocněné hlavně tím, že jsem německy uměl jenom tu jednu větu, jak umím umývat okna.

Ale začala mě zajímat Kanada, protože jsem ve Vídni potkal skupinu kluků, které jsem znal z domova a kteří měli namířeno právě tam. Jenomže Kanada chtěla sponzory, a také se na ni čekalo od tří měsíců od půl roku, a my jsme všichni byli Vídni a naším způsobem života dost unaveni. I Franta pro Kanadu jednu chvíli zahorel, protože si uvědomil, že tam by se francouzsky domluvil, ale pak nás to přešlo. Hlavně proto, že podzim se chýlil ke konci a začínala být zima. Já jsem zimu nikdy neměl rád, ani jako kluk ne, a to jsem hrával hokej.

Když jsme jednou brzo ráno šlapali do práce a viděli první námrazu na loužích, bylo naše rozhodnutí jasné. Austrálie! Vždyť tam začíná jaro! Nakonec jsme přemluvili i Lád'u. „Však to je jenom na dva roky, vyděláme si a pak se můžeme přestěhovat, kam budeme chtít.“ A právě v té době přišla zpráva z australské ambasády, že je vše vyřízeno a letadlo odlétá za deset dní, tedy 9. listopadu. Vyřízeno pro všechny, jen pro Frantu a pro mne ne. Zaběhli jsme na ambasádu a tam se dozvěděli, že moje a Frantovy papíry jsou ještě v procesu, protože jsme je podali o týden později než ostatní. Jenže my chtěli letět dohromady! Dlouho jsme prosili úředníky, aby nám nějak pomohli, až nakonec nám svitla naděje. Prý se můžeme přihlásit jako „stand by“, tedy že půjdeme na letiště s ostatními, ale poletíme jen v tom případě, když se někdo nedostaví.

„Třeba mně mezitím přijdou papíry od kamaráda ze Švýcarska a můžete letět místo mne a Máši,“ laškoval Lád'a. S čímž Máša okamžitě souhlasila a rozbřečela se, protože ta by se nejraději vrátila domů, na což měl Lád'a jen jednu radu, a ta zněla: „Prosím tě, Mášo, neblbni zase!“

Jelikož nám nic jiného nezbyvalo, tak jsme ten „stand by“ vzali a dozvěděli se, že na to letadlo musíme chodit už od neděle 2. listopadu nikoli, až od devátého. Prostě jsme měli být rezervou hned, a úředník nám sdělil, že rezerv je spousta a letět nemusíme. Přesto nám bylo zdůrazněno, abychom přišli připraveni, jako kdybychom opravdu letěli už druhého. Zašli jsme s Frantou do banky a vyměnili si všechny šilinky za dolary. Bylo to trochu předčasné, ale v neděli by se nedalo nic měnit, tehdy ani na tom letišti ne, a my chtěli mít jistotu, kdyby náhodou... Takže nám nezbylo na jídlo s ostatními a Věra byla neoblomná.

Vždy, když všichni jedli, jsme se šli projít. Dva dny jsme chodili s kručícími žaludky a navzájem se

utěšovali, že se to vydržet dá, že to je jen takové ladění formy na to letadlo, kde nám určitě najíst dají. No, a kdyby to nevyšlo a my neletěli, tak si v pondělí peníze vyměníme zpátky a za ty dva ušetřené dny se tak napráskneme, až nám bude špatně! Moc dobře jsme věděli, co si dáme. Věra kupovala koňský salám v uzenářství, kde měli krásně vonící uzená kolena s knedlíkem a zelím. Ta vůně! Zaplašoval jsem myšlenky na uzenářství jak jsem jen mohl, abych nezačal slintat, ale v podvědomí to člověk měl pořád. To jsme měli ostatně všichni, celá skupina, ale kolena byla nekřesťansky drahá, takže jsme si to vždy rozmysleli. Ale plán byl, že ten poslední den ve Vídni na ty kolena půjdeme všichni.

Jenže my už jsme se toho s Frantou nedočkali. V neděli večer nás Australané naložili do letadla společnosti Al Italia, letadla, které bylo plné emigrujících Čechů a poslali směr Austrálie. Já to tenkrát netušil, ale později jsem se dozvěděl, že úředníci na ambasádě moc dobře věděli, že poletíme. Při takových akcích se vždy najde pár lidí, kteří se na poslední chvíli zaleknou a na letiště se nedostaví. Takže by mě zajímalo, proč nás neudělali rezervou až na 9.listopad, to bychom letěli všichni dohromady. Takhle jsme s Frantou přiletěli do Austrálie o týden dříve než ostatní, a to jsme do Vídně přijeli o týden později než ostatní.

Cesta byla únavná, trvala s dvěma mezipřistáními v Bombay a Singapore třicet hodin. Obě letiště byla stará a strašně smrděla. V Bombayi nás zalilo čtyřicetistupňové horko, až jsme se zalykali, jelikož my Češi nebyli jsme na něco takového zvyklí. Děti a ženské začaly brečet a prosily své muže, aby je vzali domů, že žádný svět vidět nechtějí ... domů! Jen domů...

V Singapuru takové horko nebylo, protože jsme tam přistáli o půlnoci, ale bylo hrozné dusno. Potřeboval jsem jít na záchod. To byl nezapomenutelný zážitek. Před každým záchodem stál malý Číňan a sotva jsem hodlal vstoupit, vlétl na záchod přede mnou. Teprve u třetího Číňana mi došlo, že tam leze, aby mně, hostovi, utřel mísu nějakou desifenkční vodou, a že to je jeho záchod, o který se stará. Jak jsem tak seděl a dumal, začalo mně být jasné, že až vylezu, bude po mně za tu službu něco chtít. Měl jsem v peněžence přesně dvacet pět dolarů, ale v bankovkách, a ty jsem mu dát nechtěl. Prohledal jsem si kapsy a zjistil, že mám u sebe z domova ještě 80 haléřů československých. Tak jsem mu je nonšalantně nasypal do nastavené ruky a mávl, aby si to nechal. Asi jako když doma říkáme, to je dobrý, pane vrchní. Pak jsem přešel k řadě umyvadel, která zase měli na starosti Indové. Stáli v turbanech - každý u svého umyvadla a přes ruku měli ručník na utření rukou. Byli tam, dalo by se říci, coby živí věšáci. Jelikož už jsem u sebe neměl žádné drobné, nabídnutý ručník jsem odmítl, abych nemusel něco platit a ruce si otřel o sako. Ind zíral.

Ne tak ale jako Číňan, který si mezitím prohlédl darovaných osmdesát haléřů. Jistě ani netušil, kde nějaká Czechoslovakia leží, ale podle těch hvězd nad halířema správně usoudil, že darované mince jsou z tábora socialismu, a jako takové asi velice nízké hodnoty, což se zřejmě mi snažil vysvětlit, ale čínsky, takže nepochodil.

Jediné, co se mi na celém letu líbilo, bylo jídlo. Jakmile italské letušky zjistily, že polykáme s Frantou jídlo bez žvýkání a talířky vylizujeme i když už jsou čisté, tak nám bez řečí přinesly další. Také pivo bylo zadarmo a bez omezování. Jelikož už jsme věděli, že Austrálie je zemí teplou, mnohem teplejší než Československo, předpokládali jsme, že pivo na tomto kontinentu nebude k mání, jenom víno. I pili jsme jako bohatíři, dokud to ještě šlo. Do Sydney jsme přiletěli brzy ráno 4. listopadu 1968 ve značně podnapilém stavu.

Austrálie - můj osud (4)

Moc Stanislav | 15. 01. 2007

Obdivovat krásu Sydney se dá z mnoha stran, ale nejkrásnější objevování, a až překvapující krása tohoto přístavu, je určitě od moře z připlouvajících lodí. Nejprve se nad obzorem objeví australská pevnina, a jak se loď blíží, ta pevnina narůstá, až už jsou vidět stromy a hlavně skaliska Dover Heights, která se mohutně pnou do výše a moře do nich mocně, ale marně buší. Útesy jsou divoké a nikde ani živáčka,

člověk má dojem, že ta Sydney musí být hrozně mrňavá, když už jsme tak blízko a nikde nic, a pak loď projede mezi sydneyjskými hlavami (Sydney Heads) do zálivu, a před vámi se najednou, jakoby mávnutím kouzelného proutku rozprostře celý záliv s městem. Mrakodrapy, sydneyjská Opera a Harbour bridge. Sydney je opravdu krásná, skoro až čarovná, ale jinak než Praha.

Zatímco Sydney je čarovná svým mládím, půvabná svou polohou na vodě a sympatická svou přívětivostí a přátelstvím, Praha je magická věkem, začarovaná staletími a architekturou. Dalo by se říci, že obě města čarují, ale každé na svém protipólu, a všechna ostatní města celého světa leží někde mezi nimi a marně se snaží přiblížit jednomu nebo druhému vzoru ....

Jenže my jsme z celé krásy Sydney neviděli vůbec nic. Letadlo přistálo brzo ráno na starém letišti, kde na nás čekaly autobusy, a ty se sydneyjskému městu pečlivě vyhnuly a promotaly se ulicemi s mrňavými baráčky až na okraj celého rozlehlého konglomerátu čtvrtí, a pak se vydaly ven do širé australské krajiny. Už když jsme projížděli mezi domy, zmocnilo se nás všech rozčarování z těch neomítnutých přízemních domů a u mě, profesionálního řidiče, přímo nechut' k našemu novému prostředí. Vždyť se tu jezdí vlevo! Jediné, co mě potěšilo, když jsme projížděli podle prodejen automobilů krásně vyzdobených praporky na rozlehlých prostranstvích, byly ceny aut. Vystavená auta se pyšnila na předních sklech nakreslenými nápisy jako dep. \$12, dep. \$8 a podobně. S úžasem jsme s Frantou do sebe šťouchali a mnuli si ruce, že jako máme v kapse už nejméně na dvě auta. Každý sám! Teprve později jsme zjistili, že zkratka dep. znamená zálohu, a že celkové ceny jsou mnohonásobně vyšší, a i tak se jedná jen o stará a ojetá auta. Jenže v té chvíli jsme to nevěděli a ukrutně se radovali. I přes tuhle radost mě ten hrozný nezvyk jízdy vlevo tak otrávil, že kdybych měl možnost, sedl jsem zpátky do letadla a odletěl zpět do Vídně.

Venku z města byl pohled na krajinu ještě horší. Tráva šedivá, spasená až ke kořínkům a nikde ani stromeček. Občas z té hrůzy trčely jednotlivé mrtvé stromy a vzpínaly své suché větve jako výčitku k nebesům, jako odumřelé prsty a ruce nešťastných obrů, zasypaných až nad hlavu do té mrtvé krajiny. Příkopy kolem silnice byly po obou stranách plné smetí a odpadků, že jimi přetékal. Všude se válely papíry, plechovky a hlavně láhve od Coca-Coly. Později jsem přišel na to, proč tomu tak je.

Řidiči aut, ale i cestující, prostě vyhazovali odpadky za jízdy z oken a nikdo se nad tím nepozastavil, natož aby to uklízel. Po několika hodinách nám bylo všem jasné, že autobusy nás nevezou na druhý konec Sydney, ale někam daleko za město. Jelikož si každý v autobuse myslel, že umím anglicky, byl jsem vyzván, abych se zeptal řidiče, kam vlastně jedeme a kdy už tam budeme. Zformoval jsem si opatrně otázku v hlavě a propletl se uličkou dopředu. Pomalu a zřetelně jsem pak odkoktal svůj výtvor muži za volantem. Nečekal jsem, že porozumím z jeho odpovědi všemu, ale když na mne spustil to stakato naprosto neznámých zvuků, bylo mně jasné, že neporozumím mnoho. Vždyť jsem tomu člověku nerozuměl ani slovo! Takže když skončil, řekl jsem slušně „I see“ a znovu opakoval svou otázku. To ho trochu zaskočilo, ale teprve když se celý rozhovor odehrál třikrát, tak ten dobrák pochopil, že mu nerozumím a jal se odpovídat pomalu, slovo po slovu, jako se mluví na batolata. To už bylo trochu lepší a nakonec jsem pochopil, že musíme urazit 270 mil a budeme v místě zvaném Bonegilla. Trochu to se mnou otřásl, ta vzdálenost, ale teprve když jsem se podělil o informaci s ostatními spolucestujícími, mi došlo, že to je ještě dál než jsem si myslel...vždyť to bylo v mílich! Mnoho lidí mi tuhle zprávu nevěřilo. To není možné, říkali, ale jak plynula hodina po hodině a my míjeli jedno městečko za druhým, zmocnila se nás všech zoufalost a jistota, že to možné je.

Krajina venku pořád stejně neutěšená, bez lesů, jen s holými kopci a městečka jak vystřižená z divokého západu, dokonce i s osedlanými koňmi, uvázanými u dřevěných zábradlí dřevěných chodníků. V poledne jsme u jednoho takového zábradlí zastavili i my a řidič s úsměvem naznačil, že bude oběd. Odvedl nás dovnitř, do předem připraveného sálu, kde jsme ten oběd měli dostat. Většina z nás se ale nejdříve hnala na záchod, takže tam byl takový nával, že ženské stály frontu i na chodbě. My muži jsme to neměli o nic lehčí, protože naše toaleta měla jenom tři mísy a žádný žlábek. Zajímavé bylo, že u jednoho pisoáru chyběly i dveře a místo nich visela mezi veřejemi plastická záclona, takže močící muž ji jen odhrnul a močil vlastně z prahu dovnitř. Teprve když na mne přišla řada, jsem pochopil proč. Ve vykachlíkované místnůstce chyběla mísa a uprostřed podlahy zela malá díra odpadní roury, tedy něco jako turecký záchod, ale bez šlapek pod nohy. Pokud jste se do otvoru přímo netrefili, hrozilo, že vám moč postříká nohy.

Zůstal jsem tedy stát mezi veřejemi jako všichni přede mnou a snažil se, aby mé boty zůstaly suché. Když

jsem byl v nejlepším, tak se za mnou ozval hrozný řev. Otočil jsem hlavu a uviděl statného Australáka v klobouku, jak nadává. Z celého toho řevu jsem rozuměl jen dvě slova, a to džizus krájst, ale že mně ten člověk nadává mně bylo jasné hned, jak jsem se otočil, abych dokončil svůj čin úlevy. A nejen, že nadává! Mé oči přejely celkem náhodou po stropě a tam jsem to uviděl. Sprchovou hlavici. Močil jsem do sprchy! V tu ránu mi bylo jasné, co ten člověk říkal, i když jsem mu nerozuměl...určitě to bylo něco jako...co to sem vozej za dobytek? Svoloč jedna emigrantská!...

Do Bonegilly jsme dorazili k večeru. Musím říci, že australská organizace byla skvělá. Během slabé hodinky jsme byli všichni, ze všech pěti autobusů, ubytováni. Dostali jsme s Frantou dvoulůžkový pokoj se vším vybavením od skříní až po polštáře a deky. Toalety a sprchy byly však společné, i když každý pokoj měl umývadlo. Ten večer jsme toho už moc nestačili, pouze večeři v obrovské jídelně, která nikomu nechutnala, protože bylo skopové, a na to Češi nejsou zvyklí. Po večeři se rychle zešeřilo a všichni jsme si šli lehnout. Měli jsme toho všeho za poslední tři dny plné zuby.

Ráno jsme se probudili brzo. Mnoho našich krajanů nemohlo dospat a běhali po chodbách jako splašení. Dlouhé dřevěné baráky se chvěly vším tím shonem a sprchy bublaly horkým deštěm. Šli jsme na snídani, která byla anglická se spoustou slaniny, vajíček a klobás, a tak jak nám večeře nechutnala, tak snídani jsme ocenili. Pak jsme si šli prohlédnout tábor. Bylo to vlastně malé dřevěné město s vlastní poštou, úřadem práce a obchodem se smíšeným zbožím, kde jsem si koupil za 40 centů krabičku cigaret. Tábor byl rozlehlý a jeho jednotlivé čtvrtě dřevěných ubikací měly svá anglická jména, která neměla co dělat s lidmi, kteří tam bydleli, protože v každé té čtvrti bydlela jiná národnost, takže člověk slyšel snad všechny evropské jazyky kromě angličtiny....

V deset hodin nás, nově příchozí, shromáždili na trávníku před pracákem, kde bylo narychlo postavené dřevěné podium, na kterém sedělo vedení tábora a český tlumočník. To byl zřejmě utečenec z roku 1948, který mluvil česky velice dobře, ale do překladů se mu už vloudily občasně anglicismy jako...na pracovní úřad s sebou přineste tlumočníka...To mezi přítomnými vyvolalo smích, ale já jsem věděl, že to překládá doslovně z anglického „to bring“. Franta do mne štouchal a šklebil se. „Vidíš, za pouhejch dvacet let tady člověk úplně zblbne...“

Kdepak by nás tenkrát napadlo, že se dá zblbnout mnohem dříve, a ne každý, kdo se naučí anglicky plyně, bude i dobrý tlumočník.

Na tom shromáždění nás vedení tábora informovalo, že můžeme v Bonegille zůstat jak dlouho chceme, chodit na speciální kursy angličtiny, a hlavně na pracák, kde nám časem seženou práci a umístění kdekoliv v Austrálii, dle našich oborů. Vláda nám každý týden poskytne deset dolarů, z kterých si zase osm strhne za ubytování a stravu...rychle jsem si spočítal, že by mně zbylo tak akorát na cigarety...Jinak se po táboře a okolí můžeme potulovat jak chceme, přičemž platí, že všichni musí být zpět úderem desáté večer. To bylo vlastně jediné omezení, ale tvrdé, protože kdo se do deseti nevrátil, ten už se nemusel vracet vůbec....

Po schůzi jsme šli na oběd. Bylo skopové. Večer jsme šli na večeři, a zase bylo skopové. Neříkám, že bylo špatné, ale pro nezvyklé Čechy to rozhodně nebyla pochoutka, i když pokaždé bylo skopové na jiný způsob. Když jsme večer šli s Frantou na procházku k velikému jezeru, které tábor ohraničovalo z jedné strany, hádali jsme se, jak dlouho to můžeme vydržet, než se buď poblíjeme nebo přestaneme jíst. Tohle, a hlavně pocit, že zbytek naší vídeňské skupiny bude možná ubytován v Sydney, kde také existovaly tábory pro přistěhovalce, byl náš největší problém. Já jsem navíc od jednoho kuchaře, který byl Jugoslávec, při večeři zjistil, že ten člověk je v Bonegille už deset let. Bratko, jak se jmenoval, v kuchyni makal za peníze jako šílenej a šetřil na cestu domů. To námi otřásl. Mohli bychom také takhle dopadnout?

Druhý den jsme šli na pracovní úřad a tlumočníka jsem dělal já. Franta se zapsal ve svém oboru stavařiny, ale já jsem zamlčel svou chemii a přihlásil se jako řidič semitrajlerů. Papíry jsem na to měl, ale jak jsem zjistil, byly mi houby platné (marně jsem se oháněl českým, internacionálním průkazem), dokud si neudělám australský řidičák, nesmím za volant ani sednout. To mě dost zdeprimovalo a večer u jezera jsem argumentoval, že svou budoucnost v tomto táboře nevidím růžově. Když budu mít štěstí, tak skončím jako Bratko a budu v kuchyni umývat nádoby...

Nejvíce nám ovšem v hlavě ležela ta Sydney. Nejen, že naši přátelé tam za pět dní přistanou, ale oba jsme znali Jardu z naší ulice ve Vršovcích, který už v Sydney byl od září s rodinou své dívky, a ten by nám jistě pomohl. Na druhou stranu, Bonegilla byla jistota, čisté spaní, jídlo, konec konců snídaně byly vynikající, a přece nemůžou vařit skopové každý den? Zřejmě měli nějakou velikou dodávku skopového a až jí dodělají, bude něco lepšího. Vůbec jsme netušili, že v Austrálii je tolik ovcí, že skopové nedodělají nikdy... O několik let později jsem slyšel drb, že v Bonegille bylo vzbouření, při němž osazenstvo házelo skopové po kuchařích a zdemolovalo jídelnu. To bych pochopil, a označil bych vzbouření jako zasloužilé, na úrovni osvobozovacích válek...

Nad námi svítila obrovská hvězda, něco tak velikého jsem ještě v životě neviděl, ale tušil jsem (správně), že to nemůže být nic jiného než Venuše. A právě pod tou hvězdou jsme se rozhodli, že riskovat se má, a „kdo sere v síni, nesmí do lesa“, natož do světa.....

Druhý den jsme si ještě dali tu vynikající snídani a opustili Bonegillu na výpadovou silnici na Albury, která šla dál přes celý Nový Jižní Wales až do Sydney. Cesta na výpadovku nebyla lehká, protože Albury se táhne podél silnice jako Lovosice a my jsme s sebou nesli kufry. Za město jsme došli až někdy k polednímu, a to už bylo pěkné horko. Stopovali jsme všechno, protože kluci, a ještě s kuframa, si nemůžou vybírat. I traktor.... A tak se stalo, že jsme pozdě odpoledne, už se stmívalo, skončili asi 200 km od Sydney mezi poli a bylo nám jasné, že v noci nám nezastaví nikdo. Přelezli jsme plot ze silnice do pole, převlékli se do tepláků a uvelebili se na holé zemi, jak jen to šlo. Jelikož jsme o Austrálii věděli, že má na světě nejvíce jedovatých hadů, pavouků, škorpiónů a jiné havěti, přikryli jsme si obličej kapesníky, kdyby po nás chtělo něco v noci lézt. Jinou ochranu jsme neměli. Místo havěti nás však probudil uprostřed noci zvláštní zvuk, který se neustále blížil. Bylo to jako vzdálené hromobití, ale brzy jsme poznali, že nezmokneme, nýbrž budeme udupáni splašeným stádem dobytka. Naštěstí jsme byli blízko plotu, a tak se dobytek kolem nás jen neškodně přehnal. Do rána jsme už neusnuli a brzo za svítání jsme stáli na silnici a stopovali. Měli jsme štěstí, poslední řidič jel až do Sydney a když zjistil, že jsme z Československa, které tenkrát bylo ve fóru díky ruské okupaci, tak si zajel a odvezl nás až do čtvrti Bellview Hill, ve které Jarda bydlel.

Pochybuju, že bychom to jinak našli, protože Sydney nás ohromila svou rozlehlostí. Adresa byla prostá – Bellview Hill Road, Bellview Hill – jenže chybělo číslo domu. Utěšoval jsem Frantu, že prostě půjdeme od domu k domu, všude zaťukáme a někde ten Jarda být musí. Jenže nebyl. Prošli jsme celou ulici, všude potukali, slušně se optali že hledáme někoho from Czechoslovakia, a když jsme došli nakonec, tak jsme byli vlastně zase na začátku. Jardy nebylo. Utěšoval jsem Frantu, že v mnoha domech nikdo nebyl, třeba někde je nebo dělá, musíme počkat až do večera, a pak půjdeme znovu.

„A když ho nenajdeme?“

„Kousek od ulice je krásný park, tady se nám bude spát, pane, tady se nebudeš muset bát splašenejch krav...“

„A co budeme dělat ráno?“

„Kurva, ty taky musíš vědět všechno!“

Horečně jsem přemýšlel a napadlo mě, že Jardův budoucí tchán umí anglicky, co kdyby si předplatil noviny? Pak by stačilo zajít do trafiky a zeptat se. Trafika byla za rohem a zašli jsme do ní, ale neznali jsme tchánovo příjmení ani jméno, a tak jsme se jen ptali po někom from Czechoslovakia. Prodavač nikoho z té země neznal, ale pak si vzpomněl, že ve dvojce, v domě dva á, v Bellview Hill ulici, si předplatil noviny nějaký cizinec. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, co nám vlastně říká. Má angličtina byla pořád dobrá jen na optání, ale nikoli na porozumění, ale nakonec mi to došlo. Zašli jsme tedy k domu číslo dvě a chvíli nám vzalo než jsme pochopili, že schody vedoucí do prvního patra je ten dům dva á. Prostá dvojka byla v přízemí, kde jsme to už předtím zkoušeli. Otevřela nám mladá žena a s nádherným českým přízvukem vykoktala, co si přejeme. Byla to sestra Jardovy dívky.

Po představení nás pozvala dovnitř, kde jsme se dozvěděli, že všichni jsou ještě v práci - její sestra Rebeka, matka, otec i její muž. Jarda pracoval na Bondi Junction, kde umýval auta. Nechali jsme si u sestry kufry a zašli do kadeřnictví, kde pracovala Rebeka. Rebeku jsem ovšem znal ještě z domova. Už tenkrát chodila s Jardou, když mi dělal závozníka s kafem a já ho mnohokrát nechal doma s ní a jel rozvážet kafe sám, jen při návratu z túry jsem ho zase vyzvedl, aby si ve fabrice píchnul a měl den zaplacený. Rebeka byla prima a měla z našeho objevení radost. Hned si vzala na půl hodiny volno a

vedla nás k prodejně aut, kde Jarda pracoval. Cestou mě prosila, abych Jardovi domluvil, že se nechce učit anglicky. Naštěstí Jarda zrovna končil, protože už byly čtyři hodiny, ale na domlouvání nebyl žádný čas. Měli jsme si co vyprávět.

„Budete spát u nás, než si něco najdete“ - oznamoval Jarda radostně - „ale nemyslete si, že to je nějaký med! Starej - čímž myslel svého skorotchána a Rebeččina otce - je panovačnej a despota. Celá rodina se ho bojí! Ráno si klidně pustí na plný pecky rádio a učí se anglicky. To dělá i o víkendu, takže se skoro nevyspím. Já se mu mstím tím, že začnu na celej barák rvát prdel a von, jak je zahlobanej do toho rádia, mi nerozumí a vždycky otevře dveře a ptá se ... chtěl jsi něco, Jardo? A já dělám, že ještě spím...“

Jarda měl pravdu, tchán naším pobytem nadšen nebyl, i když nás nevyhodil, ale jaksi dával najevo, že se tam všichni nevejdeme. Med to rozhodně nebyl, protože jsme spali na zemi. Byt skutečně nebyl největší, takže po dvou dnech jsme si s Frantou vypůjčili od Rebečky 80 dolarů a pronajali si byt v Beach Road, hned za rohem proslulé pláže Bondi. Byt byl veliký, museli jsme počítat s tím, že už druhý den přijedou naši kamarádi z Vídně a my jsme pro ně potřebovali prostor. Ovšem za prostor se platí, jakož i za pozici, a ta naše, 200 metrů od pláže, byla skvostná, takže byt stál 36 dolarů na týden. To byl týdenní plat. Jenže jsme počítali s tím, že až naši přátelé přiletí, bude nás sedm a to vycházelo na 5,15 dolarů na osobu. Ještě ten večer jsem volal na letiště, kde mi řekli, že letadlo přiletí ráno v deset hodin. Nebyl to lehký rozhovor a dodnes nevím, jestli to popletl úředník, s kterým jsem mluvil nebo já, ale fakt je, že když jsme s Frantou před desátou pěšky přišli do letištní budovy, tak jsme zjistili, že letadlo přistálo v šest a všichni emigranti jsou už přes dvě hodiny v autobusech do Bonegilly. Naštěstí tenkrát zaměstnávali na letišti českou tlumočnici, a když jsme jí vysvětlili situaci, tak nám ta dobrá duše zařídila zadarmo jeden lístek letadlem do Albury. Letadlo letělo odpoledne, a my jsme se rychle rozhodli. Poletím já, a Franta půjde domů. Já v Bonegille spakuji naše přátele a vrátíme se druhý den s prázdnými autobusy zpět do Sydney.

Letiště v Albury tenkrát bylo hned vedle bonegillského tábora, takže když jsme přistávali, viděl jsem kolonu pěti autobusů, jak zrovna zahýbá k Bonegille. Byl jsem v táboře ještě dříve, než autobusy zastavily. Pohled na mé přátele mě deprimoval. Že budou všichni po té túře unaveni, jsem čekal, ale že budou vypadat tak nešťastně, to mě překvapilo. Obě holky uřvaný, vlasy jak pochcanou slámu.... Věra měla těžký make up rozmazaný po celém obličejí a Máša bulila, že chce domů.

„A dali jste si na rozloučenou s Vídní to uzený koleno s knedlíkem?“

„Dali jsme si hovno“ - odpověděl Láďa - „holky si za ty prachy nechaly udělat trvalou. Podívej se na ně...“

Po večeri (skopové), jsem všem vysvětlil, jak to v Bonegille chodí a radostně oznámil, co jsme zatím s Frantou všechno dokázali zařídít, a že máme připravený byt.

„No, víš...“ - protáhl Honza - „my tady asi s Věrou zůstaneme a budeme chodit do té školy na angličtinu, když to je zadarmo...“

„My taky“ - dodal Láďa.

Ráno jsme se v prázdných autobusech vraceli jen my dva s Petrem. Vyprávěl jsem mu o Rebece a o Jardovi a Petr byl veselý a hrozně se těšil, až je oba uvidí.

„A už jsi mu domluvil ohledně té angličtiny?“

„Domluvil, ale jemu se domlouvat nedá. Víš, co mi na to řek? Že se učit nebude, protože von nikoho nepotřebuje a jestli někdo potřebuje jeho, tak ať se naučí česky...“

Petr se smál, ale mně do smíchu nebylo. Přemýšlel jsem, kdy mu oznámím, že teď, když jsme na ten byt jenom tři, tak to nebude stát pět dolarů na týden a na osobu, jak jsem počítal, ale dvanáct, a že my dva s Frantou máme každý v kapse bůra a Rebece dlužíme osmdesát...

Austrálie - můj osud (5)

Moc Stanislav | 29. 01. 2007

Přes ulici za rohem, v hotelu Rex, vyhrávala rocková kapela a my jsme nesměle nahlíželi dovnitř. Předpokládali jsme, že když vyhrává band, tak se bude platit vstupné, jak bývalo zvykem v tuzemsku. Na vstupné jsme ovšem neměli, nejvýše tak na pivo, které stálo dvanáct centů. Byl na nás v té době dost žalostný pohled, protože jsme byli hubení, a v šatech, které se do australského klimatu a tehdejší módy

nehodily. Já jsem měl šedivé kalhoty s příslušným šedivým sakem, na něž jsem si doma asi rok střádal, než mi je naši nechali ušít k narozeninám, takže mně krásně padly, i když teď byly trochu volné. Šedivou látku mi také vybrali naši, protože v té může jít jeden jak na pohřeb, tak na svatbu. To byl typický český sen generace mých rodičů, prohloubený možnostmi mnohých generací před nimi, prostě mít jen jeden oblek, ale takové kvality, že se hodí pro všechny příležitosti. Takže jsme se v neděli podobali jeden druhému jako vejce vejci a ztráceli se v šedi svých kvalitních obleků. Jenže tady to bylo naopak. Mladí lidé se oblékali pestře, včetně mužů, tak jsme působili dojmem, jako by nás tu zapomnělo minulé století. Mně se navíc přihodila ve Vídni nehoda, že mi to šedivé sako pokálel vrabec a ten kálenec z něho neslezl, ani když jsem sako nechal vyčistit v čistírně. Tohle jsem domů psát nemohl, máma by se z toho zbláznila... Sako bylo teda k ničemu, nosit se to nedalo, což v Sydney nevadilo, zde bylo teplo, ale moje kalhoty neměly poutka na opasek, jen postranní utahovačky. Ty od kalhot odstávaly jako uši nějakého ušatce, protože žádný český krejčí nepočítá s tím, že by někdo nosil oblekové kalhoty bez saka.

Chvíli jsme si dodávali odvalu a když jsme viděli, že po pořadatelích nikde ani vidu ani slechu, tak jsme do sálu vstoupili s tím, že až nás pořadatel objeví, tak nás může jenom vyhodit. Kdepak by nás tenkrát napadlo, že vstupné neexistuje a kapelu platí podnik ze zvýšené konzumace klientů, které muzika přitáhne. Moc těch klientů v sále nebylo, ale u tanečního pódia byl plný stůl mladých a veselých dívek, které se smály a švitořily, ale jak nás zblejskly, tak je to přešlo. Bylo na nás asi vidět, že jsme odjinud. fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská Sedli jsme si do rohu místnosti u dveří a čekali, kdy nás někdo obslouží nebo vyhodí, že nemáme vstupenky, ale pořád se k nám nikdo neměl. To nám celkem nevadilo, v sále měli klimatizaci, bylo tu příjemně chladno a muzika pěkně hrála. Čím déle to trvalo, tím více jsme ty naše centíky natahovali, že nám jako vydrží na celý večer. Že se v Austrálii pije pivo a nikoli víno, jsme už věděli. Dokonce jsme i věděli, že australské pivo je mnohem silnější, protože jsme to brzo po Petrově příjezdu vyzkoušeli. S překvapením jsme zjistili, že i když se plechovky obsahem nevyrovnají českému půllitru, jejich potence je ve zdejším klimatu značně vyšší. Sotva jsme vyšli z hospodského přitímí na slunce, už se nám motaly hlavy. Také jsme museli konstatovat, že australské pivo se pít dá a jediné, co nám na něm vadilo, bylo, že ho všude měli tak šíleně přechlazené, až nás brněly zuby. Jenže to jsme ještě měli peníze a nemuseli tak šetřit. Teď byla situace vážnější. Byl jsem jediný, kdo měl práci, i když to zase nebylo nic moc. Pracoval jsem u židovského obchodníka pana Poborského, který pocházel ze Slovenska, jenž uměl nejen slovensky, ale i maďarsky. Měl velkoobchod s ovocem a zeleninou a živil se tím, že v brzkých ranních hodinách rozvážel své zboží po maďarských restauracích. Tak jako Italové vládli zelenině a Řeci mléčným barům s rybami a hranolky, maďarští Židé v té době ovládali sydneyjské restaurace. Samozřejmě tohle je jenom generalizace, emigrantské obchodní skupiny se prolínaly, ale v podstatě to je generalizace správná. Ráno ve dvě mě pan Poborský vyzvedl před naším barákem a jeli jsme k němu do skladu, kde jsme připravili objednávky na ten den. Každé rajče, jablko, prostě všechno jsem musel omýt a vyleštit. Když byly objednávky hotové, rozvezli jsme je po restauracích, v kterých už nikdo nebyl, ale pan Poborský měl od každé klíč. S prázdným autem jsme pak zajeli do čtvrti Haymarket, na zeleninový trh, kde dokoupili potřebné zboží na druhý den. To jsme zavezli do chladírny v jeho skladu, uklidili po ranním nakládání objednávek a po sedmé ranní mě pan Poborský vyklopil před naším domem a jel si domů lehnout. Každý pátek mně za tuhle makačku vyplatil pět dolarů a strašně u toho naříkal. Ne, že to je moc, ale že by rád dal víc! Jenže nemůže ... Až se prý zacvičím a dostanu ten australský řidičák a budu to moci dělat všechno sám (on by jen nakupoval na zeleninovém trhu), tak pak mi dá víc. Jenže já už to vlastně sám dělal, včetně toho řízení, protože pan Poborský brzo přišel na to, že když řídím já, stačíme všechno za polovinu času. Jeho argument jsem tehdy nechápal. Když jsem u něj nastoupil a on viděl, jak mně hlady šilhají oči po všech těch dobrotách, tak mi zdoluhavě vysvětlil svou obchodní etiketu. Ta spočívala kromě jiného v tom, že mohu ve skladu sníst co chci, ale domů si nesmím vzít nic. Takto poučen, vrhnul jsem se okamžitě na trs banánů, ale mé pochopení z toho poučení nebylo správné a pan Poborský mně vytrhl žluté banány z ruky a zavedl mě k hromadě shnilého ovoce.

–Tady, Stano, tady si vezmi co chceš a sněz, co hrdlo ráčí! – a na můj udivený pohled ještě dodal ... – z toho se dají vykrájet docela pěkné kousky, to by ses divil! –

– A dyť já ani nemám hlad... – zalhal jsem....

Tuhle lež mně velela má hrdost, a tak jsem ve skladu nejedl, ale jako každý Čech .... no, zkrátka jsem mu tam kradl. V nestřeženém okamžiku před odchodem jsem vždy šmajzнул, co bylo zrovna po ruce. Dvě cibule, mrkev a tak. Více jsem vzít nedokázal, protože v tričku a v trenýrkách se toho víc ani schovat

nedalo, a i tak to bylo vošajslich. Když mě pan Poborský vyklopil před naším domem s dvěma cibulema a jednou mrkví pod trenýrkama, budil jsem pozornost kolemjdoucích... Nejedna dáma na mne pohlížela rozšířenýma očima se zrychleným dechem, ale já jsem si toho nevšiml a pospíchal domů. Tam už Franta s Petrem dávno postavili na sporák hrnec s vodou a sotva jsem vstoupil už na mne vykřikovali ... – Tak jaká bude? –

– Cibulová s mrkví – odpovídal jsem a lovil nakradené pochoutky z trenýrek.

Kluci je okamžitě nakrájeli a vhodili do vroucí vody, přičemž se hlídali, že všechno skutečně jde do hrnce. Cibulová s mrkví byla naše oblíbená, i když jsme do ní neměli ani sůl natož maggi.

Chvíli to trvalo, než jsme si uvědomili, že žádný pořadatel nepřijde, že nás zkrátka nikdo nevyhodí a jak se sál plnil, všimli jsme si, že přicházející chodí přímo k baru a kupují si drinky tam.

– Voni to tady mají jako takovou samoobsluhu – řekl Petr a šel na výzvědy.

Vrátil se se třemi sklenicemi piva. Franta okamžitě vytáhl zápisník a poznamenal do něj koupí pív. Dělal nám dobrovolného účetního a vedl přesné záznamy, kdo komu a co dluží. Než jsme pivo vypili, přišel Jarda a přisedl si k nám. My už jsme byli trochu rozveselení, protože jedno pivo na lačný žaludek stačí, zvláště když jíte jen polévkovou snídani a Jarda chtěl vědět, co jsme už vypili.

– Jenom tři piva a dva panáky – lhal Franta – ale zrovna jsme se o tobě bavili, že je na tobě řada ...

– S tím mně můžeš políbit prdel ... – řekl Jarda, ale šel a koupil čtyři piva. Mohl si to dovolit, vydělával v pořádném zaměstnání a bydlel u tchána zadarmo. Což jsem mu teda nezáviděl, jen to, že má peníze a může se kdykoliv najíst. My jsme na tom byli dost bídne a kolikrát prochodili celé dny kolem naší čtvrti Bondi v naději, že snad někde objevíme, najdeme nebo získáme něco k snědku. Hádal jsem, že to dlouho nevezme a budeme po bistroch dojídat zbytky...

Jediné, co jsme kdy objevili, bylo mléko a peníze za něj, ale nedokázali jsme se přinutit k tomu, abychom něco ukradli. Brzy ráno, ještě za tmy, projížděl naší ulicí mlékař. Lidé mu na zápraží domů nechávali prázdné láhve od mléka a peníze na nové, které ten den chtěli. Podle sumy peněz (jednalo se o centy) mlékař poznal, kolik lahví má na ten den zanechat. Mnohokrát jsme o tom diskutovali při ranní polévce, že by stačilo brzy ráno obejít celou čtvrt', vybrat všechny centy a měli bychom nejen na jídlo, ale i na činži! Někdy, když se mi nedařilo a přinesl jsem domů jen jednu papriku a polévka byla obzvláště chudá, Petr obracel oči v sloup a vykřikoval – Vy sralbotkové, kdybyste se tolik nebáli, tak jsme se teď mohli dodělat aspoň tím mlíkem ! –

Jenže nešlo o bání, ale ta šílená důvěra všech lidí v naší čtvrti v poctivost svých sousedů nás prostě odzbrojovala a nedokázali jsme to. Jen jednou, ještě než jsem přišel domů od pana Poborského, chytil Franta Petra, jak se vrací z noční procházky a pod nosem měl mléčný knír, který si špatně utřel.

– Ty hajzle, tys někomu ukrad flašku! – obvinil ho Franta – tady máš pět centů, já ti je připišu k dluhu a koukej mazat zpátky a dej to tam! –

To nemusím – ušklíbl se Petr – já tam těch pět centů dal! Zkrátka jsem to už nevydržel, no...

Seděli jsme a pomalu upíjeli pivo. Jarda pořád pokukoval po stole dívek u pódia a naše lamentování ohledně práce, respektive jejím nedostatku, odbýval máváním ruky a poznámkou, abysme šli do industriální čtvrtě a dívali se po vyvěšených cedulích.

– Každá fabrika takovou ceduli má hned u vratnice, – tvrdil – a na tý je napsáno „Vacancy“ nebo „No vacancy“. Vacancy znamená, že mají práci, tak se tam hned zeptejte a něco seženete .... kurva, ta blondýnka má cecky, podívejte ! – fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská

Podívali jsme se, ale nijak nás to nenadchlo. Jednak blondýnek s velkejma prsama se pohybovalo po sále více, takže bylo těžké uhádnout, kterou měl Jarda na mysli, a také... my se dívali více po lidech, kteří nosili ke stolům jídlo z kuchyně. Z té toho moc vidět nebylo, protože z ní do sálu vedlo jen malé okénko, kterým se jídlo podávalo, ale jídlo vidět bylo a jak ho kupující nosili, tak se ze všech těch kuřat, ryb a hranolků ještě kouřilo a celým sálem se nesla libá vůně usmažených porcí. V takovém prostředí jsme se jen těžko mohli soustředit na cokoli jiného, i když velké cecky měly v našem věku svoji váhu.– Pojd'te, zkusíme si zatancovat... – navrhl Jarda a pokynul směrem ke stolu s dívkama. Pořád seděly samy, štěbetaly a smály se, jen občas se některé zvedly a šly tančit spolu. Na parketu se různě svíjely a pohupovaly do rytmu rock and rollu a mně bylo jasné, že v Austrálii se tančí docela jinak, vlastně každý sám za sebe a partneři, jakož i mé pracně nabitě umění v tanečních hodinách, je zde naprosto zbytečné. Z australských kluků netancoval skoro nikdo, ti všichni stáli opření o barový pult a pili pivo. Bylo jich tam

tolik, že prodrat se k barovému pultu bylo čím dál tím obtížnější.

– Jak se řekne smím prosit? – zeptal se Jarda.

– Mej Áj ásk jů for e dáns – odpověděl jsem.

– Do prdele, to je ňáký dlouhý – stěžoval si tazatel, ale zkrátit jsem to neuměl. Musel jsem tedy větu mnohokrát opakovat, než se ji naučil, a když ji jakž takž uměl, tak se s Frantou vydali ke stolu dívek. Tam se oba lehce uklonili ve stylu pražských světáků a vykoktali naučenou žádost. Co jim nějaká ta blondýnka s velkejma odpověděla, se už asi nikdy nedozvím, ale i na tu dálku bylo vidět to opovržení, s jakým to řekla. Viděl jsem, jak oba pražští světáci, nezvyklí nejen na takovou urážku, ale i na prosté odmítnutí tance, zrudli a v záchvatu zoufalství, aby zachránili čest nebo co z ní zbývalo, se dali do tance sami. Zřejmě si mysleli, že když spolu mohou tančit děvčata, mohou i kluci, že to tak je v kraji zvykem. Je mi jasné, že Jarda zmíněnou dámu nejprve poslal do prdele, ale to jeho svědomí nijak nepomohlo neb věděl, že mu dáma nerozumí. Jenže jak začal s Frantou tancovat a kroutit se jeden proti druhému, celý sál ztuhl. Ne proto, co předtím Jarda dívce řekl, ale že v té době bylo naprosto nemyslitelné, aby dva kluci tancovali spolu. To by si v roce šedesát osm nedovolili ani homosexuálové. No, ti na tudy ne! Takže celý sál zíral s otevřenými ústy, jak se naši kamarádi na sále svíjejí a čím víc se snažili vypadat ležérněji, tím víc trapné to bylo a jen my s Petrem jsme se smáli jako šílení. Po pár minutách se oba výtečníci vrátili, rudí až ke kořínkům vlasů a Jarda chtěl vědět, jak se řekne ... já jsem ten tanec nechtěl zadarmo... Jelikož jsem tušil, proč se chce naučit právě tuhle větu, odmítl jsem mu to říci. Jarda se naštvál a prohlásil, že si můžu taky políbit prdel a jal se zuřivě prohrabávat v kapsách, hledaje drobné. Znal jsem ho dobře, vždyť jsme spolu vyrostli v jedné ulici, rok mi dělal závozníka a nejednou jsme spolu byli tancovat, či jen za holkama. Jarda byl děvkař „par excellence“ a k nějaké té prostořekosti neměl nikdy daleko, ale aby svou rychlou pusou dokázal podpořit i pěstit, na to mu chyběla nejen odvaha, ale i postava. – Všichni mi můžou políbit prdel – upřesnil vztekle uražený tanečník – ty taky! – a našel, co hledal a zamířil ke stolu u pódia. Tam, neznaje anglicky, položil před blondýnu s velkými prsy pět centů a významně pozvedl obočí, fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská doufaje, že dáma pochopí. Dáma pochopila okamžitě, ale nikoli to, co se jí snažil naznačit. Ba řekl bych, že si to vysvětlila úplně jinak a začala šíleně ječet. Kdyby se Jarda po svém činu okamžitě neotočil a neodcházel, určitě by nějakou koupil. Jak přecházel k našemu stolu, v obličeji se mu zračilo vítězné uspokojení, protože nemohl vidět, co jsme viděli my. Jak se od baru odlepuje skupina australskejch kluků v našem věku a rychle směřuje za ním. Teprve, když uviděl jak rychle vstáváme a hledíme za něj, tak se otočil směrem našich pohledů a jeho uspokojený obličej změnil výraz. Načež se v něm probudila energie, kterou bych v něm nečekal, takže byl u východu první. Já jsem byl poslední a než jsme se všichni prodrali ven, tak první z pronásledovatelů nás dostihovali. Otočil jsem se a zvedl ruce v mezinárodním gestu, že se nechci prát, něco jako že já s tím nemám co dělat, ale hned první pronásledovatel žádné vysvětlení nechtěl, natož aby na něj čekal, a okamžitě se mi pokusil jednu ubalit. Uhnul jsem a vší silou ho odstrčil, prát jsem se skutečně nechtěl. Můj protivník se zapotácel a jak se snažil nabýt rovnováhu, roztáhl obě ruce a tím zastavil kluky za ním. Bylo to jen chvilkové, ale stačilo to, abych se obrátil a vyběhl ven. Moji kamarádi byli dobrých dvacet metrů přede mnou a v prudkém běhu právě zahýbali do naší ulice. Měl jsem co dohánět ....

Austrálie - můj osud (6)

Moc Stanislav | 19. 02. 2007

Nejprve přiletěl do Sydney Jardův bratr Milan s manželkou. Toho Jarda vylákal z Československa dopisy, v kterých mu psal, že si vydělá kolem čtyřiceti dolarů týdně. To byla pravda, ale už se mu nezmínil, že je také každý týden utratí, protože jenom činže se pohybovala od dvaceti fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská do čtyřiceti dolarů, podle toho, jak slušně jste chtěli bydlet. Milan si těch 40 dolarů přeložil dle tehdejšího černého kurzu a došel k názoru, že bude na naše brát kolem deseti tisíc korun, což snad tehdy byla výplata předsedy vlády. To bylo moc velké lákadlo, a tak sbalil ženu a promptně se stal emigrantem. Nastěhoval se k nám, než si něco najde a Jarda za něj platil podíl činže. Tím se nám třem finančně ulevilo. Pak přišli z Bonegilly i Lád'a s Mášou a rovněž se ubytovali v našem bytě na Beach Road. Ted' už to šlo, konečně jsme docílili, že každý platil pět dolarů nájemného, jak jsem si při najímání bytu představoval. Obě manželské dvojice dostaly k používání ložnice, a my tři svobodní jsme spali v

předpokoji, což mělo tu nevýhodu, že když kdokoliv z nich chtěl brzo ráno odejít z domu, musel přes náš pokoj. Jelikož se jednalo o novomanžele, v noci se z jejich ložnic neslo tlumené povzdechování a vrzání postelí, takže když brzo ráno procházeli naším pokojem, vypadalo to v něm jako ve stanovém městečku... Petr se od Rebečky dozvěděl, že v industriální čtvrti Botany Bay potřebují svářeče a protože jako vyučený instalatér svářet uměl, rozhodl se tam zajít a zkusit to. Šel jsem s ním, protože mně bylo jasné, že těch pět dolarů od pana Poborského mi zaplatí pouze bydlení, ale nikoli stravu. Franta odmítl jít, protože se mu nechtělo šlapat někam zbytečně, když svářet neuměl. A tak jsme vyrazili s Petrem sami a on mě cestou učil svářet aspoň mentálně. Opakoval jsem všechno slovo od slova, na kolik milimetrů musím přiblížit elektrickou tyčinku k materiálu a jak ohnisko krmit jejím tlačáním, abych udělal pěkný oblouk a tedy i svár, takže když jsme došli po deseti kilometrech k fabrice Pongrass Bros, z teorie bych určitě dostal jedničku. Bohužel, tato židovsko-maďarská společnost se vůbec nezajímala o teorii, ale pouze o praxi. Navíc, nepotřebovali svářeče na elektriku, jak jsme předpokládali, ale na oxygén. Tím jsem vypadl z kola ještě dříve, než se vlastně začalo, protože na mentální učení, a vlastně na nic, už nebyl čas. Mistr dal Petrovi oxy, nějaké trubky a řekl mu... - tak mi to svař. - Po svaření si svár prohlédl a řekl – dobrý, umíš, беру tě. - Já jsem se sice na celou akci díval, ale dívání bylo v tomto případě málo, a tak jsem do trubky udělal plamenem díru, pak se mi k ní přilepila mosazná tyčinka na svaření, zkrátka jsem nesvařil nic a ještě udělal škodu.

- Tys to nikdy neměl v ruce! - prohlásil mistr pohrdavě. fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská

- Neměl, - vydechl jsem upřímně, - ale potřebuju práci... -

Mistr se na mne podíval, na ten můj hladovej kukuč, a nějak se mu mě asi zželelo. Určitě věděl, čím asi procházím, však Maďaři tím prošli dvanáct let před námi, a zeptal se

- Dělal jsi někdy na brusce? -

Zavrtěl jsem upřímně hlavou, - ne, nedělal... -

- To nevádí - řekl mistr – to se naučíš za chvíli, беру vás oba. Začnete v pondělí ráno v sedm. Musíte tady být deset minut před začátkem. Dělá se deset hodin denně a šest dní v týdnu, v neděli je volno... abyste vy, křesťané, mohli do kostela... - zamrkal mistr vesele očima.

- Řekni mu – nařídil mi Petr, když jsem mu mistrovo laškování přeložil – že jsem napůl Žid... -

- Tak se chod' v neděli koupat – poradil mu mistr a vyhodil nás z dílny.

V pondělí jsme byli před fabrikou brzo před sedmou. Dělníci se trousili, pokuřovali a nikdo si nás nevšiml. Pak se otevřely dveře dílny a vpustili nás dovnitř. Petr šel mezi svářeče, jichž byla dlouhá řada z každé strany pojízdného pásu. U toho pásu měl každý svářeč své místo a jak po pásu putovaly židle (Pongrass Bros vyráběla kancelářský nábytek), každý svářeč k rostoucí židli něco přivařil. Ten samý svár, jeden za druhým a sotva ho dodělal, už před ním „plula“ další židle, takže neměl ani čas si sundat tmavé brýle.

Mne mistr zavedl k brusce, strašně hlučné mašině, před kterou se kupila hromada trubek na výrobu židlí. Mým úkolem bylo zbrousit oba konce krátkých trubek do kónického úhlu. Úkol lehký, naučil jsem se to za minutu, ale při broušení hluk dosahoval tolika decibelů, že mě brněly uši. Deset minut před desátou zahoukala siréna, dělníci pustili na zem co kdo zrovna měl v rukách a vyhrnuli se ven před dílnu. Všichni si zapálili cigarety a horečně kouřili. Někteří dokázali vykourit i dvě cigarety, než minutu před desátou zahoukala siréna znova a všichni jsme měli jednu minutu na to, dostavit se ke svým strojům na své pozice, a při dalším zahoukání, přesně v deset, se začalo makat.

V poledne byla půlhodinová přestávka na oběd. Dělníci si sedli do trávy před dílnou a vybalili sendviče k jídlu. K pití si kupovali Coca-Coly z chladícího přístroje na mince. My jsme se napili vody a kouřili, k jídlu jsme pochopitelně neměli nic. Ve tři byla malá přestávka na zakouření s tím samým postupem jako v deset ráno. Končilo se v půl šesté, protože se musela nadělat půlhodina z oběda. Obě malé přestávky byly „zadarmo“, ty se nadělavat nemusely. Domů jsme přišli v osm večer. Franta už na nás čekal s večeří. Bílý chléb a černý čaj.

- Tak jaký to bylo? – vyzvídal.

Řekli jsme mu to a šli si lehnout. Petr vstával v pět a pro mne si přijel pan Poborský ve dvě. Před sedmou mě vyhodil u fabriky, kam Petr chodil pěšky. Za šest dnů v týdnu nám Pongrass Bros platila padesát tři dolarů na ruku, což sice byly hezké peníze, ale já jsem věděl, že jestli tam budu dělat déle, tak ohluchnu. Do uší jsem si cpal vatou, ale málo platné, v uších mi pískalo i po šichtě, doma, a když někdo něco říkal, musel jsem se soustředit, abych rozuměl. Jednou při polední přestávce, to už jsme jedli

sendviče i my s Petrem, jsme zase seděli na trávě před dílnou, když před námi zastavilo nákladní auto. Pomalu jsem žvýkal, aby mně sendvič vydržel co nejdéle, a fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovskáří tom se díval na výfukovou rouru auta. Šel z ní kouř a pravidelně se otřásala, ale já jsem motor neslyšel.

- Petře - zeptal jsem se – jde tomu nákladáku motor? Je to slyšet? –

- Motor slyším - odpověděl tázaný a zamžoural – jakýmu nákladáku? -

To byl ten moment, kdy jsme pochopili, že peníze nejsou všechno, a dali (jsme) výpověď. Tu jsme museli dát týden dopředu. Naštěstí v té době dostal práci i Franta s Milanem a Láďou. Pracovali v ACI Glass Factory, kde se vyráběly lahve na všechno možné, od mléka až po pivo. Zde se pracovalo pouze 40 hodin týdně, ale zato na šichty, takže si Franta vydělal víc než my. Jelikož měl u nás nějaký dluh, který si udělal, když byl bez práce, a on měl všechno pečlivě zapsáno, měl teď příležitost táhnout kasu zase on. Ne, že by v ní moc bylo, protože jsme akorát doplatili těch osmdesát dolarů, které nám půjčila Rebeka na byt, ale přece jen už nebyla situace tak zoufalá a ostatně, my jsme měli před sebou ještě týden práce, takže jsme věděli, že blížící se Vánoce nějak přežijeme. Ten večer nám Franta hrozně vynadal za naši lehkomyšlnost, pouštět práci, když nemáme nic jiného, ale už se nedalo nic dělat. Jen hádat. My jsme se bránili, že ví houbes co to je slepnout za černými brýlemi svářeče nebo hluchnout u brusky.

Asi v osm hodin někdo zaťukal na dveře. Mysleli jsme, že by to mohl být Honza s Věrou, kteří se mezitím už také přestěhovali do Sydney, ale pronajali si byt kousek od nás. Číšník Honza měl zřejmě nějaké peníze, o kterých jsme nevěděli a konec konců, nic nám do toho také nebylo, ale na byt i s depositem měli. Práci si Honza sehnal v pivovaru Reschess, který nebyl daleko od ACI Glass Factory, a tam jezdil od nás autobus. Válel v pivovaru sudy. Jenže za dveřmi nebyl Honza, ale neznámý, mladý Australan, z jehož řeči jsem vyrozuměl, že se u nás v bytě koná „párty“. Já jsem sice věděl, že slovo párty znamená oslavu, ale nějak mě to v té chvíli vypadlo, a tak jsem si myslel, že kluk míní politickou párty, tedy na podporu nějaké strany, i pustil jsem se do něj, že jsme před komunistickou stranou utekli až sem, aby nás tedy neobtěžoval. Kluk se zasmál a řekl něco, čemu jsem nerozuměl a zamával lahví whisky, kterou měl v podpaždí.

- Hele, von má whisky - řekl Petr – pozvi ho rychle dál než si to rozmyslí... -

Kluk okamžitě otevřel láhev a když zjistil, že nemáme led, sám se nabídl, že pro něj skočí za roh do hotelu Rex. Než se vrátil, tak už u nás byli další dva kluci, kteří přinesli víno a pomerančovou šťávu. Pak se náš byt pomalu plnil novými a novými příchozími, kteří nosili nejen pití, ale i různé pytlíky brambůrek a jiných pochutin, a když zjistili, že nemáme žádnou muziku, někdo z nich na chvíli odešel a přinesl gramofon s bednou desek. Dům, ve kterém jsme bydleli, měl jen čtyři byty, ale všechny obývali většinou mladí lidé, kteří - když slyšeli hudbu - se přišli podívat, co se děje a už zůstali. Před desátou, když šel Franta na noční, to u nás hučelo jako někde v hospodě a Franta odcházel s těžkým srdcem. Některé ty návštěvnice byly krásné holky. Párty tedy jela, zpívalo se i tancovalo ještě ve dvě, když si mne vyzvedl pan Poborský. Já jsem si tuhle práci pořád držel, i když už dávno ne kvůli těm pěti dolarům, ale protože mi můj boss slíbil zařídit řidičský průkaz, k jehož úspěšné zkoušce se tehdy potřebovalo mluvit dobře anglicky. To jsem jakž takž ovládal, ale pořád jsem ještě špatně rozuměl. A také mi vyhovovalo, že jsem ráno nemusel šlapat těch deset kilometrů k Pongrass Bros jako Petr. Ten teď musel před pátou, jak jsem mu kladl na srdce, naše hosty vyhodit, zamknout byt a vydat se do práce sám. Měl jsem obavy, aby to všechno stačil, ale překvapil mne, byl v práci ještě dříve než já.

- Zamknul jsi? - ptal jsem se.

- Ne... -

- Proč ne? -

- Von nikdo domů nešel a já jsem jim to neuměl říct... -

- Co když nám něco ukradnou? -

- Co by ukradli? Dyk tam hovno máme... - což byla pravda. To jsem musel uznat jako pádný argument, a také jsem věděl, že touhle dobou už budou kluci doma ze sklárny.

Když jsme se ten večer vrátili od Pongrass Bros značně unaveni, však jsme celou noc před tím nespali, zjistili jsme, že párty ještě pořád jede, i když mnozí pospávali různě po koutech i na našich postelích. Jídla a pití bylo ale pořád dost, měl jsem dojem, že naši hosté se občas vytratili, aby něco dokoupili, a znovu se vraceli. Ponořili jsme se s Petrem do víru radovánek, ale já jsem brzo usnul a probudil mě až pan Poborský, když si pro mne přijel. Rychle jsem našel Petra. Spal na zemi u krbu s vyhaslou cigaretou

v koutku úst a nemělo cenu ho budit. Vedle něfotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská ležel neznámý Australák a Petra používal jako polštář...

Ten den přišel Petr do práce až v poledne a marně se domáhal výplaty, i když to už byl náš poslední den u této firmy. Mistr ho nechal čekat až do půl šesté, kdy končila šichta. Petrovi to moc nevadilo, lehl si venku před dílnou do trávy a spokojeně spal.

To odpoledne však párty skončila. Když jsme se vrátili domů, byl v bytě jen hrozný nepořádek a dva nakvašené manželské páry našich kamarádů, kteří nám oznámili, že hned jak si něco najdou, tak se od nás odstěhují...

První se odstěhoval Milan, kterému Jarda pomohl sehnat malý byt na Wellington Street. Tím se nám sice zvedla činže, ale jen o dva dolary na osobu. Lád'a se rozhodl odstěhovat až po svátcích, protože Vánoce byly za rohem.

Petr si našel práci poměrně brzo. Dohodil mu ji Honza, a tak váleli sudy v pivovaru spolu. Já jsem dělal jen s panem Poborským a bylo mi celkem dobře, i když jsem tušil, že to dlouho finančně nevydržím. Naštěstí v té době mě už mistr Poborský tak nehlídal jako předtím, a tak jsem se ve skladu dobře dojídal ovocem, když se nedíval. Občas můj mistr v nějaké té restauraci vzal i dort z chladicího pultu a vždy se se mnou poctivě rozdělil. Jeden den za mnou přišel a oznámil mi, že je všechno připraveno na mou zkoušku na řidičský průkaz, a že to bude stát 45 dolarů. To byla týdenní výplata pracujícího lidu a pro mne dost velká rána do mých úspor. Petr si ku příkladu v pivovaru vydělal jen 38 dolarů za týden. Ovšem měl zadarmo pivo, takže značně ušetřil, když se každý den vracel s Honzou ve veselé náladě, i když pivo si domů vzít nemohli. Pivovarská etiketa tehdejší doby byla stejná jako pana Poborského... Rozhodl jsem se hned, řidičák jsem chtěl a sliboval jsem si od toho, že si pak seženu práci na nějakém nákladáku a tam si vydělám ranec. Dneska tuším, že v tom byl nějaký podvod, protože jsem dostal řidičský průkaz opravňující mne k řízení všeho, včetně semitrajlerů, a na to se v Austrálii dělají jiné zkoušky, než jenom ústní pohovor, ale tenkrát jsem si opravdu myslel, že dávám všimné za to, že zkoušející úředník přehlédne mou ubohou angličtinu. Hádám, že mu tehdejší předpisy povolovaly přiznání řidičáku na úrovni, který měly moje papíry z Československa, a ten pohovor byl jen tak, abych si myslel, že si peníze zaslouží. Ať už to bylo jakkoliv, stal jsem se ještě před Vánocemi vlastníkem řidičského průkazu, ač mě to stálo skoro veškeré mé úspory. Jestli z toho měl pan Poborský nějakou provizi, nechci ani hádat, konec konců tím, že mě připravil o všechny mé peníze, mě donutil hledat si práci. Po Vánocích jsem ji skutečně dostal, v ACI Glass Factory, jako Franta a ostatní, a tam se dělalo na šichty. Už jsem nemohl každé ráno s ním jet do skladu. Tím naše spolupráce skončila. Mimochodem, ani získáním řidičského průkazu a ovládním práce tak, že občas už do práce můj boss nemusel a párkrát také nepřišel, tedy jsem vlastně dělal všechno sám, se mi plat z těch pěti dolarů nezvedl. Když jsem odcházel, výčitky jsem neměl, i když pan Poborský hořekoval nad nevděkem světa, a Čechů obzvlášť, a koho on teraz bude zaučovat, jebemtiboha!

Austrálie - můj osud (7)

Moc Stanislav | 07. 03. 2007

Když jsme tak přemýšleli, proč u nás došlo k té dvoudenní a dvounoční párty, došli jsme k přesvědčení, že někdo musel udat špatnou adresu, jinak by k nám nikdy nepřišlo tolik lidí. Někde v tomto městě seděla tu noc dvojice, která marně čekala kdy se dostaví hosté... Ale párty byla pro nás i poučná. Třeba v tom, že jsme s mladými a hezkými Australankami neměli šanci.

Děvčata se k nám chovala hezky, však jsme si i zatančili - i když jejich tanec spočíval v tom, že partneři stáli proti sobě a nanejvýš se svůdně kroutili. Aby jeden chytil partnerku pěkně v pase, zatočil s ní až by jí hlava přecházela a pak ji k sobě přitiskl tělo na tělo, to tu neexistovalo. Fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská

Bylo nám jasné, že naše pracně nabyté zkušenosti z tanečních si tady můžeme strčit za klobouk. Jenže v tom nebyl ten problém. Problém byl v tom, že nás ty holky nechtěly, protože jsme pro ně byli „Novoaustraláné“, jak se přistěhovalcům tenkrát říkalo a také „wogové“, jak se jim nadávalo a jak jsme se brzo měli naučit.

Né, že bysme nebyli kluci jako cumel, ale žádný z nás nebyl krasavec jak ze stříbrného plátna, kterému se promine všechno. I to, že neovládá jazyk, tedy slovně...

Kráska má své výhody, ale není vším. Obyčejnost, ba i přímá „nekrása“, musím zdůraznit, má též své výhody. Kluk, který neoslňuje vizáží, se musí naučit mluvit, musí umět kecat a hlavně bavit, protože na něco tu ženskou přilákat musí. A právě v tom byl náš největší nedostatek. My jsme to všechno ovládali, ale pro Austrálii v nepoužitelné řeči. Jenže co s tím? Že se hned tak anglicky nenaučíme nám bylo jasné a ženskou jsme potřebovali každý teď hned, ne až za dva roky...

Začali jsme se pít po Čechách, ale ty příjžděly do Austrálie většinou s partnerem a zkrátka nebyly buď volné, nebo vůbec. Brali bychom i jiné slovanské duše, s kterými by byla jakás takás domluva možná, ale těch bylo v našem prostředí pomálu a když se vyskytly, tak podobně jako naše krajanky, v něčem závěsu, zkrátka „tíž neboly“.

A pak nám někdo řekl, že slyšel, že se mu doneslo, zkrátka zjistil, že svobodné Češky přivezli do Sydney také, ale drží je v domě Armády spásy, v domě jen pro ženy, který se nachází na Anzac Parade.

Anzac Parade byla moderní třída hned u Moore Parku, pár kilometrů od nás a navíc na jejím dolním konci se nacházela ACI fabrika na sklo, zatímco pivovar Reschess byl někde uprostřed.

Hned druhého dne jsme se tam vypravili. Armáda spásy ovšem na nějaké nadržené cizince nebyla zvědavá, vždyť ubytovala dívky v tomto domě právě proto, aby se k nim typy jako my, typy kterým to koukalo z očí, nedostaly, a tak nám bába na bráně odmítla kohokoli z Československa zavolat.

Jelikož jsem anglicky mluvil v té době pouze já, probíhal rozhovor mezi vrátnou a mnou, a já jsem její odpovědi překládal klukům. Oba mně radili, na co se ptát i co říci, a tak jsem bezelstně tvrdil, že Petr zde má zřejmě sestřenici, však už ji dlouho shání a neví kde je, kam ji australské úřady zašantročily.

Bába se ušklíbala a pak zeptala, jak se sestřenice jmenuje, že nám ji přes intercom zavolá.

- Tak a seš v prdeli -, prohlásil Franta na adresu falešného bratrance.

Ten něco koktal, ať řeknu jakékoli jméno, třeba nějaká Češka se ze zvědavosti na bránu dostaví, a kdo ví, třeba se tím jménem i trefím, náhoda je blbec..., ale já jsem věděl, že bába nás sleduje ostržím zrakem, že tuší, i když nám nerozumí, a že musím jednat rychle, než s námi vyrazí dveře, protože o jménu sestřenice se nediskutuje, to musí jeden znát z paměti a tak jsem v tom zoufalství řekl, ať nám zavolá Miss Czechoslovakia...

- Prosím vás, co to je za jméno? - odrkla si vrátná a mne v tu chvíli napadla spásná odpověď a právě v momentě, kdy jsme to nejvíce potřebovali. Jako by mně sám Bůh všech nadrženců ta slova do úst vлил a já jsem chladně prohlásil, že to je v Československu jméno asi tak obvyklé, jako zde v Austrálii je Jon English, který v té době byl oblíbeným zpěvákem nejen zde, ale i v Anglii.

Bába svařila obočí, ale na to nemohla nic říci, protože česky neuměla a tak si po chvíli usilovného přemýšlení přitáhla mikrofón a dvakrát do něj opakovala, že Miss Czechoslovakia má na bráně návštěvu... Ještě než doznělo její hlášení, které se neslo celou budovou, se na bráně objevila první sestřenice a pak druhá, třetí a nakonec jich přišlo šest. Všechno samý hezký holky okolo našeho věku a volný, ach tak krásně volný!

Bez mužského přívěsu, který by naše plány mohl zhatit, a tak jsme se s nima hned dali do řeči a krásně jsme kecali, vábili a nakonec jsme se s holkama domluvili, že k nám přijdou strávit Vánoce, protože my jsme měli veliký byt u moře.

To moře je asi zlákal nejvíc a vidina toho, že se pobaví a možná seznámí - však na tom byly podobně jako my a navíc, my jsme byli mužští, mužští kteří vydělávali a mohli si dovolit nejen velký byt, ale i ty oslavy kde poteče pivo i víno.

A tehdy ženská bez mužského to neměla lehké, protože v Austrálii braly ženy jen asi poloviční plat, tedy kolem 18 dolarů týdně, i když třeba dělaly tu samou práci. Spravedlivé to určitě nebylo, ale na druhou stranu děti tenkrát nevyrostaly bez obou rodičů jako kůl v plotě, jako já, jehož oba rodiče pracovali a mě s bratrem vychovávala vršovická ulice s klukama jako Tomik. To všechno Austrálii teprve čekalo.

Domů jsme se vraceli v povznesené náladě a už tehdy jsme se hádali, kdo vyjede na kterou. Mně se vždy líbily tmavé typy žen, ale nějak se mi při těch námluvách zdálo, že jsem se líbil vysoké a kudrnaté blondýně a už v té chvíli jsem tušil, že nejlepší bude, když nic neuspěcháme a necháme holky ať si vyberou samy. Na čemž jsme se také dohodli. Fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia Mahovská Přípravy na první Vánoce v exilu byly prosté, leč plné radostného očekávání, i když někdy v té době jsem od Marcelky dostal dopis, že za mnou do Austrálie určitě nepřijede...

Petr odněkud přitáhl malý palmový strom v kořenáči a na ten jsme naházeli vatu, kterou jsem si koupil na ucpávání uší, když jsem ještě pracoval u Pongrass Bros. Franta s těžkým srdcem uvolil pár centů ze společné kasy na okrasný balící papír do kterého jsme zabalili většinu pitiva a lahve jsme rozprostřeli kolem stromku, aby to působilo jako hodně dárků. Nějaké dárky pro naše pozvané hosty jsme měli také, ale byly to samé cetky. Slováci pro to mají mnohem lepší slovo, které v našem případě sedělo: kokotiny...

Na Štědrý den Láďa s Frantou ještě pracovali, ale byla to poslední šichta, protože továrna na sklo zastavila výrobu až do Nového roku a všichni zaměstnanci měli volno. Já už jsem měl vyjednáno a slíbeno, že po Novém roce mohu nastoupit také. Petrův pivovar měl též dovolenou, ale tam končili na Štědrý večer, a tak hlavní tíže posledních příprav spočívala na mně a Petrovi s Mášou.

Máša byla Slovenka, i když mluvila dobře česky, a tak pro štědrovečerní hostinu vyrobila slovenský bramborový salát, v kterém není majonéza. Při tom hrozně bulila, jak vzpomínala na domov a co asi dělá její rodina. My, poučení Láďovým příkladem, jsme ji utěšovali, aby zase neblbla...

Na Štědrý večer přišel Franta z práce pozdě odpoledne a k večeru se dostavil i Honza s Věrou, Milan s manželkou a Jarda s Rebekou. Ti přišli až po večeri u Jardova tchána, ale holky z Armády spásy pořád nikde. Dělalí jsme, že nám to nevadí a že jsme s nima stejně moc nepočítali, ale vadilo nám to; počítali jsme.

Každou chvíli někdo z nás svobodných „nenápadně“ vyběhl ven až za roh k zastávce autobusu, kdyby snad naši hosté ženského rodu bloudili a nemohli náš dům najít. Nakonec jsme to vzdali a povečeřeli bez nich.

Hned na to někdo zaťukal na dveře - a samozřejmě - byly to naše pozvané dívky. Nastal trapas, protože večeri jsme právě snědli, ale holky nás utěšovaly, že jedly v Armádě spásy. Právě proto jdou tak pozdě, omlouvaly se.

Byla slavnostní večeře s modlením, a ostatně do deseti musejí být zase zpátky, jinak prošvihnou zavírací dobu a nikdo je do domu nevpustí až do rána. To byla pro nás hrozná rána, za dvě hodiny se toho dá stačit sice hodně, ale určitě ne tolik, v kolik jsme v tu chvíli doufali a co jsme si „pod stromečkem“ přáli nejvíce...

Většina děvčat si myslí, že na poprvé se dá jenom kurva... Omyl! Omyl, milé dámy. Na poprvé se dává velká vášeň nebo velká láska!

Začali jsme tedy rozbalovat lahve pod stromečkem a hostit, protože láska je sice mocná čarodějka, ale opravdu čaruje jenom kořalka... Děvčata se po několika skleničkách přestala upejpat a Petr, který si tou dobou už koupil stereo, nám pouštěl pěknou hudbu tehdejší doby – Beatles, Monkees, Kenny Rogerse, Neil Diamonda a jiné hvězdy tehdejšího pop-nebe.

Zábava se rozproudila a neoficiální oťukávání začalo. Mně se líbila hezká bruneta Jana, ale ta byla asi o deset let starší než já a moc po mně nekoukala. Zato kudrnatá a štíhlá blondýna Baruška mě po hodině začala nenápadně hladit. Ne, že by začala sama od sebe, já jsem k tomu hlazení zavdal mnoho důvodů, a jak čas plynul, líbila se mi čím dál víc a čas plynul rychle, strašně rychle plynul, že když se většina našich hostů rozhodla jít domů, bylo už dávno po desáté.

Teprve teď se děvčata vzpamatovala... ale co já vím, třeba to tak plánovala dávno. My chlapi taky na všechno naletíme... Ale už bylo pozdě. I rozhodnuto na místě, že přespí u nás, však místa je dost, co se Milan odstěhoval, tak máme dvě volné ložnice, a my kluci můžeme spát na verandě, na koberci, u krbu a vůbec kde to půjde, přičemž to poslední jsme mysleli upřímně, i když ne ohledně místa...

Ostatní hosté se rozloučili a odešli, kromě Jardy, který poslal Rebeku k rodičům samotnou. Láďa s Mášou šli také, ale k Honzovi, protože Láďa byl vždycky frajer a chápal, že k rozletu my svobodní potřebujeme volnost a místo.

Všichni jsme pili a tančili, šest žen a čtyři muži, protože Jarda se začal zajímat o Magdu a já jsem věděl proč, však jsem ho znal z domova, když mi dělal závozníka při rozvážení kafe a Rebeka ho znala také, a moudře, i když překvapivě, mu volnost dávala.

Franta se hrozně zamiloval, to bylo na první pohled patrné, do hezoučké Květušky a poletoval kolem ní ve stále užších ochranných kruzích, aby mu ji někdo neodlákal. Já jsem občas, když mě moje Kudrnka zrovna nehladila, koutkem oka sledoval tmavou Janu - a můj bože! To děvče se umělo bavit a tancovat! Ta žádného chlapa nepotřebovala, ta si stačila sama!

První zmizel Petr s tou jeho a pak i Fotomontáž exkluzivně pro PN © Anastázia MahovskáJarda s Magdou, a já už jsem na nic nečekal a odtáhl mou blondýnku do Lád'ovy ložnice. Tam jsme si vedle sebe lehli jak lehávají milenci, a když jsme byli skoro v nejlepším, tak mi to moje roští prozradilo, že se mnou chce vážně chodit, že mne miluje, ale ne teď, teď hned to nejde, protože má ženské věci a tedy až příští týden... pokud to míním vážně! A já jsem jí hladil a šeptal, že to nevadí, že počkáme, ale vadilo to, ba přímo bolelo, a jak jsem byl v tom stavu, v kterém jsem byl, tak jsem věděl, že jestli s tím něco neudělám a brzo, tak nebudu zítra ani chodit. Takže mi hlavou bleskl nápad, jak by se to dalo udělat, abych zítra chodil a ještě teď hned měl úlevu, a když jsem to té mé Kudrlince pošeptal do ouška, tak jsem zjistil, že mi usnula...

Vstal jsem a potichu vyšel z ložnice do obýváku, kde ještě hrála hudba a tmavá Jana tančila sama. Všichni se někam ztratili, jen ona se proháněla středem místnosti, jako by někomu visela v náručí, a já, když jsem to viděl, tu její smyslnou krásu, protože v tom víru její šaty vířily a já tušil, že pod nimi nic nemá, tak jsem neodolal a prostě jsem ji chytil do náruče a už jsme se točili spolu. Tančit uměla a tisknout se také, a pak jsme se začali líbat a ona si na mne zepředu vyskočila a oběma nohama mě sevřela v pase a já jsem s ní tančil dál, protože jsem v té době byl mladý a silný a vzrušený. Vůbec jsem její váhu necítil, jen její smyslné tělo a to, jak se svezla na stranu a jednou rukou mi začala rozepínat poklopec, zatímco druhou mě objímala kolem krku a pomalu klouzala svým klínem po mém bříše jako slimák dolů a já jsem její tělo oběma rukama držel tam, kde se v takové situaci držet má, naváděl jsem ho pomalu, až konečně na mně zakotvila. Pak spustila nohy na zem a začali jsme trhavě tančit, sem a tam, tam a sem, až se mi hrozně ulevilo, a to už jsem věděl, že druhý den budu chodit normálně a varlata mě bolet nebudou...

Vtom se otevřely dveře Lád'ovy ložnice a vyšla z nich rozespálá Kudrlinka, a když nás viděla v tom objetí, tak nevěděla co říci a já také ne. Naštěstí se v tu chvíli ozval zvenčí dívčí výkřik plný bolesti a my jsme se s Janou odlepili od sebe jako kdyby se nic nestalo, její šaty ji zakryly a já jsem se bleskově otočil a oba jsme běželi za tím výkřikem. Vyběhli jsme ven do temnoty a chladu noci a oběma nám ve spáncích bušila krev. Tam jsme se ještě jednou prudce objali a políbili ... A po straně baráku se z temnoty odlepily dvě postavy, jedna z nich štkala, druhá klela a šly nám vstříc. Magda se pak se slzami v očích zavěsila do Jany, ta ji objala a obě šly zpět, zatímco Jarda si dopínal poklopec a hlasitě nadával. Přidal jsem se k němu a zapnul ten svůj a chtěl vědět, co se stalo.

- Ále, člověče, pechl! - mávl Jarda rukou – vona byla přes den na pláži a strašně si spálila záda. Hodinu jsem do ní hustil duševno, a když si konečně dala říct, že se dá i vestoje, tak jsem ji opřel o zed' toho vašeho posraného baráku, kterej má tak hrubou omítku, že při prvním přiražení si ty záda odřela a začala řvát jako šílená...

Strašně jsem se rozesmál a Jarda se rozčílil a řekl mi, že mu taky můžu políbit prdel a šel domů. Smál jsem se, ale do smíchu mi zase tolik nebylo, dobře jsem věděl, že uvnitř domu na mne čeká Kudrlinka a té budu muset něco vysvětlit...

Austrálie - můj osud (8)

Moc Stanislav | 21. 03. 2007

Z celé té slávy štedrovečnických oslav zbyla jen vzpomínka, a Květuška. Franta za ní denně chodil do domu Armády spásy a úspěšně, ale pomalu, ji přemlouval, aby se k nám nastěhovala.

Koncem týdne jsme připravovali další slavnost, tentokrát Novoroční, ale kromě staré sestavy se nám nepodařilo nikoho nalákat. Holky z Armády spásy se lépe rozhlédly, vždyť ve čtvrti Bondi, kde jsme žili, bylo více Čechů, vlastně spousta, protože jsme se k moři stahovali jako včely k medu. Pro lidi ze země bez moře to byla exotika bydlet kousek od slavné bondajské pláže. Já jsem se celkem rád koupal a učil chytat vlny, ale jinak mě pláž nebavila, protože tu bylo horko, písek a nic než opalovat se tu nedalo. Franta to miloval a koupil si opalovací krém, pod jehož mastnotou dokázal na pláži strávit hodiny, převraceje se ze strany na stranu, aby byl stejnoměrně opálený. Petr šmejdil jako vždy okolo a zkoušel to na Australanky, ale bez úspěchu. Lád'a hledal podnájem, aby mohl být s Mášou sám a já jsem věděl, že je brzo ztratíme, což mě mrzelo, protože s Ládikem jsme se hodně skamarádili, a také jsem tušil, že ve

třech ten velký byt neudržíme.

Na Silvestra jsme se sešli všichni u nás už odpoledne a pustili si televizi, kde jsme očekávali nějakou silvestrovskou srandu, jak jsme byli zvyklí z domova. Jenže pro australskou televizi to byl den jako každý jiný a všechny čtyři kanály přenášely normální pořady všedních dní. Schwálně jsme televizi nevypínali v neustálé naději, že se to zlepší, že přece Silvestr se musí slavit po celém světě, ale nic se nezlepšilo a o půlnoci státní kanál zahrál hymnu - jako každou půlnoc (tenkrát hráli anglickou God save the Queen) a tím zakončili své vysílání. My jsme se pochopitelně nenudili a s tou zásobou lihovin, kterou jsme na tento den zakoupili, to ani nešlo, ale do pravé veselosti jsme se všichni trochu nutili.

Věra nám vykládala, jak sehnala práci u nějakého starousedlíka Čecha, který měl dílnu na výrobu módní bižuterie a jak to je strašně hodný Čech, který zaměstnává jenom naše krajanky, takže se Věra s každým krásně domluví. Já jsem si pomyslel, že ten starousedlík není vůbec blbej, protože ženskej platí jen polovičku, než co by musel mužům, ale radši jsem se do debaty nepletl, protože jsem Věru neměl rád. Štvalo mě od té doby, co mi Lád'a vysvětlil, že nás ve Vídni brala na hůl. Z našich šilinků přes polovinu ušetřila, ale pro sebe. Proto jsme pořád měli jen rýži s nakrájeným koňským salámem. Tohle jsem jí ale radši nepřipomínal, protože Honza nebyl špatnej kluk a já jsem byl vychován se chovat ke starším slušně. Jenže mně její chvástání o tom, jaký je její nový zaměstnavatel vynikající člověk a jak zaměstnává jen chytré holky tak štvalo, že jsem jí přerušil a zeptal se Honzy, jak se spolu vlastně seznámili.

- Nó – zamnul si bývalý pingl bradu – to mě zrovna pustili z lochu ... I šel jsem rovnou na Václavák do Pěti Pé a tam ti u baru seděly dvě kurvy...-

- Né, tři ! - opravila ho Věra - Maryka, Elanór a já ...-

Do všeobecného výbuchu smíchu ohlásili půlnoc. Nilili jsme šampaňské a všichni při hymně povstali z úcty k Austrálii, která nás tak dobře přijala. Pak jsme si přitukli a díky alkoholu dostal někdo vynikající nápad. Půjdeme si zaplavat do moře! Však kolik Čechů se může pochlubit tím, že na Silvestra plavali v moři?

Nápad se ohromně líbil a ač jsme byli přiopilí, přesto jsme si vzpomněli, že se musíme slušně obléknout. V té době Městská správa zaměstnávala plážové inspektory, kteří pídili po lidech s malými plavkami a vykazovali je z pláže.

Každý inspektor měl u sebe malý krejčovský metr a jakmile vaše plavky na bocích neměly předepsaný počet palců, hned vás vykážali z pláže. Jarda s Rebekou a Lád'a s Mášou tedy museli nejprve domů pro plavky a na pláži jsme se všichni sešli těsně před jednou. Tou dobou tam nebyla ani duše, natož inspektor s metrem, takže jsme začali všichni blbnout a pobíhat ve vlnách i nazí. Já jsem nikdy nebyl moc dobrý plavec, i když plavat pochopitelně umím, ale o moři jsem tenkrát věděl strašně málo, vlastně nic a moji kolegové na tom nebyli o mnoho lépe.

Vůbec jsem netušil, že existuje něco jako rift a k tomu ještě nebezpečný, který vás může vynést až na volné moře. Proto také měla Bondi Beach v písku zapíchnuté prapory a smělo se plavat jenom mezi nimi, protože v tom prostoru nebyl zrádný spodní proud. Já jsem si tenkrát myslel, že prapory mají jen kvůli žralokům, aby záchranáři nemuseli hlídat celou pláž, ale jen vyhraněný úsek.

Však v té době, když hlídková věž spatřila žraloka, okamžitě pustila sirénu a každý musel z vody ven. Teprve později jsem se dozvěděl, že prapory ohraničují bezpečný pás pláže, kde rift, spodní proud, plavajícím nehrozí. Samozřejmě, spodní proudy se melou a přesouvají různě, takže záchranáři musí každý den vodu vyzkoušet a zapíchnout prapory tam, kde je bezpečno.

Tohle všechno jsme v té chvíli nejen nevěděli, ale pod vlivem alkoholu se o to ani nezajímali, a tak jsme si plavali, kde jsme chtěli a měli ukrutnou radost z teplé vody, ze Silvestra, z mládí a ze života vůbec... Křičeli jsme... ať žije Nový rok 1969 ! ...Ba i Happy New Year jsme volali a šťastně honili vlny na body surfing. Byla to krása, chytit si pořádnou vlnu a dojet na ní až na pláž. Muselo se to ale umět a my jsme tak zkušení zase nebyli, abychom dokázali polapit každou vlnu, která za to stála. Některé přešly, přelily se přes nás, a pak jsme museli šlapat vodu a čekat na další.

Jelikož byla noc, tma, bylo naše skotačení o to dobrodružnější, že se dalo jen špatně odhadnout, jak daleko jsme od břehu. Po jednom takovém neúspěšném pokusu chytit si velkou vlnu jsem si všiml, že pouliční světla na Campbell Pde, která se táhne podél Bondi od severu k jihu, jsou dost malá a že jsem asi hodně daleko od břehu. Vedle mne šlapala vodu Máša a Petr, ostatním se podařilo vlnu chytit a odjet na ní. Sdělil jsem své obavy svým druhům, kteří zbystrili pozornost a uznali, že jsme opravdu nějak daleko. Trochu jsme zpanikařili, takže ani další vlnu jsme nezachytili. Ted' jsme zpanikařili úplně, protože

světla na Campbell Pde už byla malinkatá jako hrášek a my jsme cítili, že nás silný proud nese ven na volné moře. Začali jsme plavat jako o život, ale čím více jsme plavali tím menší byla světla Bondaje. Petr byl z nás nejlepší plavec a já jsem ho brzy ztratil z dohledu, protože nám uplaval. Máša se držela ode mne doleva, ale i ona byla něco přede mnou. Začal jsem zběsile plavat, abych je oba dohonil, abych nebyl já ten vzadu, protože na mne padl strach posledního. Podvědomě jsem tušil, že poslední je vždycky obětí, kterou si vyberou živly nebo žraloci ....

Však když australští domorodci severu musí přeplavat řeku plnou krokodýlů, jejich staří lidé uzavírají zástup plovoucích, protože dravci vždy útočí zezadu. Jenže tohle jsem tenkrát nevěděl, to jsem se naučil mnohem později, ale v tu chvíli se ve mně probudil dávno zapomenutý pud z dob, kdy jsme ještě běhali po této planetě ve stádech, a já jsem věděl, že nesmím být poslední! Ze ti, kteří nestačí, to vždycky šeredně odskáčou.

Z moře za mými zády jsem cítil nebezpečí, žraloky, a plaval jsem jako nikdy v životě, až jsem se dotáhl na Mášu, ale ten výkon v kombinaci s alkoholem způsobil, že jsem se úplně vyčerpal. Tak vyčerpaný jsem nikdy v životě nebyl.

Už jsem nebyl schopen pohybu a mé nohy začaly pomalu klesat dolů ke dnu, které tam nebylo a já jsem se naposledy podíval na světla Bondaje, která byla už jen jako hlavičky špendlíčků. Hořce jsem si pomyslel, že jsem neuplaval ani metr, že mě to stejně zatáhlo ještě více ven a před očima mi proběhly tváře naší rodiny, táty, mámy, a co si pomyslí, až se dozvědí, že jejich syn se po dvou měsících emigrace utopil v moři....

S posledním zbytkem sil jsem se zhluboka nadechl, a i to byl výkon, protože mé nohy už klesaly nezadržitelně dolů a já jsem věděl, že teď se mi potopí i hlava, už se nikdy nenadechnu a najednou jsem věděl, jak je všem obětem, těm posledním, co nestačí. V těch posledních momentech přijde veliké smíření se svým osudem, vyčerpané zklidnění a odevzdanost. V náručí tvou se Otče odevzdávám ...

A v ten moment jsem pod nohama ucítil písek. Spodní proud nenesl jenom nás, ale zřejmě navál pod vodou písečnou dunu, na které jsem se zachytil.

Pevně jsem se o nohy zapřel proti proudu, který byl stále silný, ale já jsem se udržel a hlava mi koukala, takže jsem mohl dýchat. Máša připlula ke mně a řekla: - Už nemožem dýchať...- a já jsem ji chytil za loket a držel nad vodou a chvíli mi to trvalo, než jsem nabral sílu k odpovědi, že tady stačíme. Máša se pak také zapřela do písku, a tak jsme tam stáli a odpočívali. Za chvíli se objevil Petr, plaval malátně směrem od nás, ale neustále se k nám přibližoval, jak ho proud unášel.

Když byl na dosah, poklepal jsem mu na rameno a řekl: - Tady stačíš, vole ...-

Pak jsme tam stáli všichni tři, nabírali sílu a dohadovali se, co dál. Už jsme napanikovali, i když jsme viděli, že ke břehu je ještě daleko. Proud najednou ztratil svou sílu a naopak se obrátil ku břehu. Trochu nás to zlávalo, ale báli jsme se, aby se to znovu neobrátilo, těžko bychom dunu ve tmě hledali. Pak se za námi objevila větší vlna a my jsme věděli, že tohle je naše příležitost.

Naskočil jsem na ní a vlna mě nesla dlouho, ale když jsem ji ztratil, tak jsem byl ve vodě sám. Oba mí souputníci se ztratili, ale už jsem napanikařil, i když jsem cítil, jak mě spodní proud nese nazpět do moře. Přestal jsem plavat a odpočíval jsem. Proud nakonec vždy ustal a přišla vlna, která mě vzala blíže ke břehu. Tak jsem se pomalu dostal do míst, kde už jsem stačil a úplně vyčerpaný, ale též střízlivý, jsem vylezl na břeh.

Petr už na břehu byl a Máša také. Petr rozkládal ruce a shluku našich přátel něco vykládal. Když jsem došel blíže, hlouček mě přivítal rozpačitým mlčením, jen Máša potřásla vzdorovitě hlavou a prohlásila: - já tady neostanem, já sa vrátim! Vždyť sme sa mohli utopit '! -

- Prosím tě - odpověděl Lád'a smířlivě - zase neblbni ...-

Od těch dob už uplynulo mnoho jar, ale z moře mám respekt pořád. Nebojím se ho, ale respektuji jej a tam, kde je příboj, tam zásadně plavu jen v místech, kde stačím ....

Austrálie - můj osud (9)

Moc Stanislav | 01. 04. 2007

Po svátcích nastaly dny plné práce, které jsme všichni trávili ve fabrice ACI. Tady jste se ovšem v novinách nedočteli, že „ v radostných dnech plných pracovního nadšení zaměstnanci ACI opět splnili plán“ ... Zaměstnanci ACI, kterým jsem se stal i já, plán splnili vždycky, neboť stáli u pásu, který je svou

rychlostí nutil pracovat rychle a přesně a na nějaké nadšení nedal. Také by se ho nedočkal, neboť pracující třídu zde tvořili ze sta procent Novoaustraláné, převážně řeckého a jugoslávského původu, a ty nezajímal žádný plán, jen peníze. Zde se vydělat daly, protože se pracovalo na šichty. Dvě ranní, dvě odpolední, dvě noční a dva dny volna, a tak pořád dokola. Pás se nikdy nezastavil a přicházející šichta jen vyměnila lidi u pásu. Vždycky však někdo chyběl a nastupující šiftmistr potřeboval, aby pár lidí dělalo přesčas. Když jste chtěli, mohli jste pracovat 16 hodin denně. Vlastně museli, protože když jste vzali šichtu za chybějícího dělníka, bylo to na celých osm hodin. Ovšem na výplatě šichta navíc znát byla. Ne každý a ne vždy toho využíval, a ne každý potřeboval peníze tak nutně jako my, ale fakt je, že my jsme peníze potřebovali, a tak jsme dělali přesčas každý týden.

Jarda pracoval stále u firmy na Bondi Junction, kde měl za úkol umývat auta, kterážto práce mu moc nevoněla a ani nebyla dobře placená, ale držel si ji, protože tam v podstatě dělal hovno, jak prohlašoval.

Petr válel s Honzou sudy v pivovaru za 38 dolarů týdně a také si nestěžoval. Jednak by ani neměl kde, a malou výplatu mu hodně vynahrazovalo pivo, ke kterému měli zaměstnanci přístup zdarma, i když jisté omezení konzumace zde existovalo.

Já jsem se v ACI dostal do stejné šichty s Frantou a Lád'ou. Mistři tohle podporovali, protože věděli, že když budou potřebovat přesčas, je lehčí k němu přemluvit skupinu kamarádů, než přemlouvat spoustu jedinců. Protože už tenkrát existoval v Austrálii progresivní daňový systém, který spočívá v tom, že čím víc si vyděláte, tím více vám berňák vezme, brzo jsme přišli na to, že udělat víc než dvě šestnácky za týden se nevyplatí. Dělali jsme proto jednu až dvě a vydělávali 64 nebo 72 dolarů čistého. Do práce jsme začali jezdit autobusem, protože jsme si to mohli dovolit a když nám někdy ujel, tak jsme si zavolali taxi. Ve čtyřech se to vyplatilo. Lád'a se odstěhoval a bydlel v tom samém komplexu jako Honza s Věrou, kde pronajímali zařízené garsonky za poměrně slušné peníze. K nám se zase nastěhovala Květuška, takže Franta musel platit činži i za ni. Platil za ní vlastně všechno, protože Květuška nedělala a tudíž z nás potřeboval nejvíce peněz Fanda. Naddělával je právě šestnáckami v práci, což mělo tu nevýhodu, že pořád jen pracoval nebo spal. Dostal se do situace, kdy buď měl na Květušku peníze, ale neměl na ni čas, nebo měl čas a neměl peníze... Květuška chodila denně na pláž, opalovala se a protože byla hezounká, tak na té pláži většinou nebyla sama. Franta se tím trápil a pak se i hádal. Kolikrát v noci místo spánku se sebral a zcela sám šel na skály nad Bondají, tam seděl a zoufal si. Z počátku jsme se mu snažili pomoci, ale naše dobře míněné rady, aby se na ni vysral, ho jen popuzovaly. Nechali jsme ho sobě samému...

Náš pracovní den začínal tím, že jsme si za rohem chytili autobus, do kterého za dalším rohem přistoupili Lád'a s Milanem. V autobusech, jako vlastně všude, se tenkrát smělo kouřit, a proto autobusy měly pořád otevřená okénka. Na Bondi Junction jsme přesedli a za chvíli už byli u brány ACI. Tam si Milan pravidelně kupoval noviny, ač anglicky neuměl ani slovo, ale začal hrát loterii za 55 centů, v které byla první cena 12 000 dolarů a Milan o hlavní přestávce v novinách kontroloval čísla, aby pokaždé zjistil, že nevyhrál ani cent. My jsme si ho přátelsky dobírali tím, že jsme se ho pořád ptali: – jak jde lotynka, Mílo?-

Ale Milan se nikdy neurazil a nikam nás neposlal, jak by určitě udělal jeho bratr, protože to byl dobrák od kosti.

Přestávky na šichtě byly tři. Po dvou hodinách vás u pásu vystřídal parták na deset minut, kdy jste si mohli odskočit na záchod nebo si zakouřit. Za další dvě hodiny vás vystřídal na dvacet minut, abyste si mohli dát v kantýně oběd a za další dvě hodiny opět na deset minut. Partáků bylo několik a každý z nich měl na starosti dva pásy se čtyřmi dělníky, které střídal a zároveň jim dodával drátěné basy na lahve, které vystýlal novinami, aby se lahve při převážení nerozbily. Parták to měl lehčí než my, protože vystlat basy novinami nebylo žádné umění a mohl si svou práci nadělat do zásoby, takže měl více času si sednout a při nočních i na pár minut lehnout někde za bednami. Všichni jsme chtěli být partáky, byla to pozice záviděná, kterou šichtovní mistr přiděloval jenom svým oblíbencům nebo lidem, kteří už ve fabrice byli léta. My, dělníci (oficiální název byl sorter), jsme stáli po dvou na konci každého pásu, kam na zakulacený stůl přijížděly lahve z pecí, které jsme po čtyřech najednou brali do rukou, odborně protočili v dlaních, abychom zjistili zda některá není prasklá a pak je uložili do vystlaných bas. Plné basy pak

„ještěrka“ odvezla do skladu a přivezla zpět prázdné. Do bas se vkládal lísteček s číslem šichty a jmény sorterů, takže prohlížet lahve jsme museli, aby nebyly reklamace. Šlo lehce zjistit, kdo lahve do bas ukládal. Vděčná práce to nebyla, ale pokud jste měli u pásu dobrého partnera, který se neflákal a dovedl se bavit, utíkal čas mnohem rychleji. Pracoval jsem většinou s Lád'ou a byli jsme sehraná dvojice. Probírali jsme téma po tématu a vyprávěli si o našich plánech i minulosti, že jsme brzy znali své rodiny a kamarády v Česku jako kdybychom je opravdu znali. Někdy jsme se zakecali tak, že šichta uběhla jako nic. Nejhorší bylo, když jsem musel pracovat s nějakým Řekem, a to se většinou stávalo při přesčasech. Ti neuměli anglicky ani jako já a šichta se vlekla za jejich neustálého nadávání. S Jugoslávci to bylo o trochu lepší, protože srbo-chorvatsky jsem uměl celkem slušně. Vedoucím naší šichty byl Rus Čerňavský, který se zřejmě styděl za to, co provedl Sovětský Svaz naší vlasti, tehdy se o tom ještě pořád psalo v novinách, a tak nad námi Čechy držel tak trochu ochrannou ruku a maličko nás protěžoval, ale také to mohlo být tím, že tehdy jsme ještě uměli docela slušně rusky.

Ve sklárně jsme se také seznámili se Slovákem Vladou, který nás zavedl do parku Bellview Hills, kde se scházeli přes víkend Češi a hráli volejbal nebo nohejbal, ale někdy i fotbal, když se nás sešlo více. Fotbal jsem si zahrál s chutí, i když mi to moc nešlo, protože na vojně jsem si zlomil oba kotníky a ten pravý jsem nemohl ohnout. Časem jsem si ale zvykl a zranění kompenzoval a celkem jsem se rozehrál do slušné formy, i když mě kotník po každém takovém zápase otekl a druhý den jsem kulhal. Do bellviewského parku jsme chodili rádi všichni, protože se tam sešla dobrá společnost jak kluků, tak holek, i když holek bylo vždycky méně a většinou byly zadané. Květuška tam chodila ráda, i když ne za sportem, ale vychutnávala atmosféru věčných narážek od svobodných kluků a chodila tam i sama, když měl Franta šichtu. Franta byl sportovcem tělem i duší a hrál volejbal i fotbal výborně, takže jenom s Květuší sedět a na hru se dívat bylo pro něj utrpením. Na druhou stranu bylo pro něj utrpením hrát a sledovat jak se to kolem jeho krásky hemží případnými soky. To pak hrál slabě a na hru se nedokázal soustředit. Nejlepší byl, když se do nějakého utkání zažral a na Květušku zapomněl. To hrál výborně, a když dohrál, tak zjistil, že jeho milá, místo aby ho obdivovala, se šla s někým projít. My jsme mu s Petrem radili, ale opatrně, aby ho to nebolelo, že ženský jsou všechny stejny, že si jeden nevybere ...

Jednou jsme ho ukecali, že jeho milá si nic neužije a že bysme měli doma udělat párty, aby se trochu pobavila a přišla na jiné myšlenky.

-Pozveme jenom spárené dvojice, neboj! – uklidňoval ho Petr.

- Pozvěte si koho chcete – řekl Franta a vztekle nakopl kamínek na hřišti.

Sezvali jsme tedy dost lidí, ale samé páry, abychom dostáli svému slovu, a nakoupili pochoutky. Tou dobou jsme už všichni přejali australský zvyk, že hosté si na párty přinesou své vlastní pití. Odpoledne k nám začali hned po práci chodit první hosté. Kromě našich nejbližších známých i ti noví, většinou emigranti, kteří přišli ještě před rokem 1968. Takoví byli i Vít s Evou, kteří už byli v Austrálii 4 roky a anglicky mluvili skutečně slušně. Ti s sebou přivedli Australáka, který pracoval jako pilot u Quantasu a my jsme všichni otvírali hubu údivem, že jako dělá pilota, protože vypadal velice mladě. Já jsem se ho vyptával, co musí jeden udělat, aby se stal pilotem, protože mě v tu chvíli napadlo, že jako pilot bych se dostal do Evropy a možná i do ČSSR!

Zajímalo nás to všechny, takže se domnívám, že jsem nebyl jediný, koho to napadlo. Pilot si sedl hned vedle Květušky a Franty a rozpovídal se a vysvětloval a já jsem mu z toho všeho rozuměl akorát to, že to je hrozně těžký a náročný výcvik, na který se nehodí každý. Pak se k nám přidala Vítova Evička, která se jmenovala příjmením Zlatá, a ta zlatá holka nám všechno přeložila dopodrobna, takže nemohlo být pochyb..., my jsme se k takovému výcviku naprosto nehodili...

Franta už byl dost naštvanej, že ten kluk nejen sedí vedle jeho milý, ale ještě nás uráží a tak podotkl, že my zase vyrábíme flašky ve sklárně, a to také nemůže dělat každý. Když to Eva pilotovi přeložila, tak ten se udiveně ptal, jestli do flašek foukáme, protože to někde viděl v televizi, načež Franta řekl –ano, snažíme se flašky krásně vyfouknout, protože jsme umělci...- Což byla sice pravda, protože když jsme dělali lahve od Coca Coly, tak stačilo ze sklárny „vyfouknout“ osm flašek, a už bylo na cigarety. Uměním ovšem bylo ty flašky dostat přes bránu, protože tam seděli vrátní, ale tohle Evička nepochopila a přeložila to doslova, že skutečně jsme umělečtí foukači skla... Pilot byl překvapen a nic pak už neříkal, ale když se tancovalo, tak pořád tančil s Květuškou a Petr Frantovi říkal –ty umělče, běž a jednu mu foukni!-

Zábava se pak rozproudila díky pitivu a když jsme byli v nejlepším, tak jsme já, Franta, Milan a Lád'a museli jít na noční. Lád'a popad Mášu a šli jsme na autobus. Ta za rohem vystoupila na zastávce, kde obvykle Lád'a nastupoval, a šla domů. My jsme kouřili a dopíjeli pivo zabalené do hnědého papíru, protože tenkrát se alkohol nesměl konzumovat na veřejnosti, ale když jsme se v deset hlásili mistru Čerňavskému do práce, bylo i bez hnědého papíru na nás vidět, že jsme pili.

-Šta vy slučili!- bědoval mistr – to nevíte, že vás opilé nesmím vzít do práce? Jebemvápizdu! - ale nevyhodil nás, protože na nočních vždy chybělo nejméně lidí, a on potřeboval každého, kdo do práce přišel, plus pár lidí z předešlé šichty.

Tu noc se nám všem pracovalo těžce a čas běžel strašně pomalu, ale v šest ráno, jak šichta skončila, jsme byli všichni střízliví, i když dost unavení. Doma byl obvyklý binec po párty, i přesto, že použité sklo někdo umyl. Petr to určitě nebyl, ten spal. Hádal jsem na Evičku Zlatou a na Rebeku. Rychle jsme se vykoukali a šli si lehnout, ale Franta se okamžitě vrátil ze své ložnice a oznámil, dost vyděšeně, že Květa není doma.

- Možná, že šla spát k Evě- snažil jsem se ho utěšit.

- Tak proč si vzala všechny věci? -

- Všechny?-

Franta přikývl.

- Kurva !... – vylétlo ze mě nediplomaticky a diplomaticky jsem rychle dodal – vůbec si tě nezasloužila, Franto!-

- Polib mě prdel – odpověděl.

Odpoledne jsme se dozvěděli, že Květuška odletěla s pilotem Quantasu do Melbourne a od té doby jsme ji už nikdy neviděli. Franta ten večer šel zase sám na skály nad pláží a z bolestivé lásky tam vztekle kopl do zakutáleného míčku, ale on to nebyl žádný míček, nýbrž kulatý kámen a nešťastný milenec si ukopl palec...

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (10a)

Moc Stanislav | 15. 04. 2007

Šli jsme s Jardou ulicí k hotelu Rex, ale ne od nás, nýbrž od Curlewis street. Tou dobou jsme si už nikdo nedávali pozor na choulostivá slova, protože jsme si zvykli, že nám stejně nikdo nerozumí. Pouze v hospodách jsme nemluvili sprostě, protože tam jsme nemluvili česky vůbec. Australané nesnášeli, když se mezi nimi někdo bavil jazykem, kterému nerozuměli. Zřejmě jim připadalo, že se bavíme o nich, ale v každém případě to považovali za neslušnost a jakmile zaslechli jim nesrozumitelnou řeč, okamžitě na nás vyštěkli – speak English!-

Proto jsme po hospodách mluvili pouze anglicky, tou naší bídnou a strašně jednoduchou angličtinou, i když ta moje už nebyla tak špatná. Měl jsem z domova solidní základy v gramatice a každý den jsem ke své slovní zásobě přidal dalších deset slov, což jsem si vytyčil jako každodenní úkol. Petr se neučil vůbec a tvrdil, že si počká, až se to s ním zlomí a on se jednou ráno probudí a bude všemu rozumět. Dneska vím, že se to s jedním láme pořád, ale nezlomí se to nikdy. Asi jako když kráčíte po mostě přes širokou řeku a neustále jste dál a dál od břehu, z kterého jste vyšli a blíž a blíž břehu, ke kterému jdete, aniž byste tam ale kdy došli úplně. Je to pomyslný jazykový most, který se klene mezi oběma kulturami. Ti, kteří se na tu pouť vydají poměrně brzy jako děti, ti dojdou, ale zase ztratí nebo aspoň značně zeslabí, pouto k břehu, z kterého vyšli. Musím ale říci, /s odstupem času/ že to australské „speak English!“ nám hodně pomohlo. Petr se například poměrně brzo naučil vydávat australské zvuky, které kolem sebe slyšel, a byl schopen poslouchat a přikyvovat rodilým Australanům aniž by tušili, že jim nerozumí ani slovo.

Hospody v té době byly prosté místnosti, i když obřích rozměrů bez jakýchkoliv židlí nebo stolů, s velikým oválným pultem uprostřed, podél něhož se tísnili zákazníci a rychle konzumovali alkohol na stojáka, protože nebylo kde si pivo odložit. Což ovšem nebyl ten hlavní důvod proč všichni pili tak rychle. Ten

spočival v tom, že hospody zavíraly v osm. Tím se tehdejší systém snažil, aby výdělečně činní členové rodiny jimi byli i ráno, protože to tehdy byli povětšinou muži. Ženy do hospod nesměly, pouze do tak zvaných lounge roomů, které byly speciálně pro tento účel vybaveny. Vykobercovány a s dámskou toaletou a tak.

Mužská část hospod sestávala většinou z betonové podlahy, aby se dala dobře ostříkat hadicí. A to bylo namnoze třeba, protože hospody otvíraly v půl šesté a většina pijáků se tedy snažila opít za pouhé dvě hodiny třicet. To byl pro mnohé nadlidský úkol, především ta rychlost pití a tak se často stávalo, že to, co v hospodě vypili, tam i nechali a krásně vyblití se vraceli s prázdným žaludkem ke svým rodinám a k večěři.

Proto jsme rádi chodili do hotelu Rex, který měl stoly se židlemi a dalo se tam posedět. Jeden se nemusel tlačit u baru, v jedné ruce pivo a v druhé cigaretu. Byl tu též taneční parket a směly sem i ženy. Ovšem pivo bylo v hotelích mnohem dražší než v hospodách. Za to se tu dalo u stolu mluvit česky, protože u druhých stolů vás pro hluk stejně neslyšeli. Proto jsme s Jardu směřovali k našemu oblíbenému napajedlu, jak říkají Australané /water hole/, kde jsme se většinou scházeli.

Z okna jednopatrového domu se vykláněl postarší muž a sledoval nás. Jarda se na něj podíval a nebojácně zahulákal – co čumíš ty Šejno !?-

- A proč bych nečuměl?- vrátil mu postarší muž – já můžu, protože jsem doma.-

Zarazili jsme se a Jarda na omluvu řekl -Jó, tak pardón, já nevěděl, že umíte česky. Do prdele, dneska taky nemůžeš věřit nikomu...-

Tak jsme se seznámili s Bohoušem. Bohoušovi bylo tenkrát 58 a do emigrace odešel s manželkou a dvěma dospělými dětmi, z nichž mladší syn v mém věku už byl ženat a též měl syna. Bohouš býval doma zlatníkem, a to dobrým zlatníkem, než mu komunisté zabavili dílnu a jeho poslali stavět most „Intelligence“ do Podolí. Hned nás k sobě pozval na kafe a tam jsme se dozvěděli více. Jednak to, že je zlatníkem a rád by si vybudoval dílnu a také, že nemá rád Židy, načež mu Jarda řekl...- Tak pozor, moje snoubenka je Židovka!-

- No, naše Táňa si také namluvila Žida - odpověděl Bohouš - já bych se z toho posral..-

- Táto, jak to mluvíš!- okřikla Bohouše manželka, která nám vařila kafe, - náhodou si namluvila bohatýho člověka a taky zlatníka, kterej ti pomůže s dílnou...-

- Prd mi pomůže, já Židy znám! Na ty si musíš dát pozor, kamaráde - obrátil se na Jardu.

- Židi tě nikdy mezi sebe nepustěj, mně to nemusíš vykládat, mě taky nechtěli za první republiky vzít do cechu. Jo, to jsou pěkný prevítí! -

- No, tchán prevít je - uznal Jarda, - ten mě fakt do rodiny nechce, ale Rebeka je prima holka, vid' Stando? -

Uznal jsem, že je a hned změnil téma na zlatnictví, protože mně ten rozhovor nebyl příjemný, i když ho oba vedli celkem v přátelském duchu. Hodně našich kamarádů byli Židé, třeba Vít s Evou, jejíž otec měl košér obchod na Bondi a všechny jsem považoval za slušné a poctivé lidi. Bohouš se na zlatnictví hned nechal chytit a vykládal nám, že si chce zavést dílnu sám, ale bohužel neumí anglicky a děti také ne, načež mu Jarda oznámil, že já umím plyně. To si opravdu myslel, protože sám neuměl ani slovo a moje koptání považoval za plynou angličtinu. Marně jsem se bránil, že to s mými znalostmi není tak slavné, ale na druhou stranu jsem neviděl důvod, abych své znalosti zase tolik snižoval.

- Hele, nepomoh bys mně s tou dílnou? -zaprosil Bohouš, - voni k tomu jsou zapotřebí různý štemply od

úřadů, já se v tom nevyznám a s nikým se nedomluví, to máš těžký...-

- No, kdybyste snad potřeboval něco přeložit, tak pomůžu, co budu moct, ale...-

- Hovno přeložit! Vyběhat, Stando, vyběhat!- zaburácel Bohouš, – já nevím, co se musí a nikdo se se mnou nechce bavit, že neumím anglicky. Když mi s tím pomůžeš, tak ti to zaplatím, já nechci nic zadarmo! -

Trochu jsem se ještě upejpal, ale zároveň mi lichotilo, že o mou pomoc někdo stojí a myslí si, že něco umím. Nakonec jsem souhlasil s tím, že k nim přijdu v sobotu na oběd, kdy bude doma celá rodina a nějak se domluvíme. Rozloučili jsme se celkem přátelsky a ještě z okna na mne Bohouš volal, abych nezapomněl a v sobotu určitě přišel.

V Rexu seděli jenom Franta s Petrem a Vlado. Ženatí, jako Lád'a nebo Milan, do hotelu chodili zřídkka. Jarda si k nim okamžitě přisedl a já jsem u baru koupil pro všechny drinky. V tom kupování jsme se střídali spravedlivě, kromě Jardy, který vydržel sedět u jednoho piva celé odpoledne. Nechodil sem, jak tvrdil, aby pil, ale aby se mohl dívat na děvky. Rex byl také jedinou hospodou široko daleko, kde se na ně dívat mohl, protože hotel měl jinou licenci než obyčejné puby, zřejmě kvůli muzice a tanečnímu parketu, takže ženy sem měly vstup povolen.

Když jsem si sedl, Petr si zrovna stěžoval, že si proti nám málo vydělává a teď, když jsme v tom obrovském bytě zase jenom tři a musíme platit 12 dolarů každý, tak to dost pociťuje. Však ani na Vánoce, jako já s Frantou, domů mámě nic neposlal, a že pivovar je dost těžká práce. Prostě remcal, i když měl pravdu v tom, že jsem na Vánoce domů poslal dvacet dolarů. Vlado mu vynadal do kokotů a proč už nedělá ve sklárně jako my, tam se peníze vydělat dají, ale také to není zadarmo, ať si nemyslí...

Jarda, kterého to vůbec nezajímalo, nás upozornil, že o dva stoly dál sedí krásná kočka, a když ten její jde pro pivo nebo na hajzl, tak se na něj svůdně dívá.

Petr uznal, že kokot je a prohlásil, že si v pondělí skočí do sklárny a zkusí se zapsat.

- S Honzou to už stejně není ono, protože ten má teď jiné starosti. -

Franta na to řekl, že ten byt je opravdu velikej a pro nás dost zbytečnej, protože drahej.

Já jsem chtěl vědět, proč má Honza jiné starosti a Petr řekl, že mu Věra prcá s tím Tonym, co u něj dělá módní bižuterii.

Jarda se probudil ze zasnění a okamžitě chtěl vědět, kdo koho prcá a když zjistil, že to je Věra, tak pohrdavě mávl rukou, řka, že to staré koště může být rádo, že vůbec mete.

Vlado oznámil, že také hledá byt, ale do našeho se mu nechtělo, protože to je drahé. To na Bronte je úplně nový činžák, kde pronajímají dosti velké byty za dvacet osm dolarů.

- Kolik to má ložnic?- chtěl vědět Franta.

- Dve, ale veliké, že by sa v nich aj dvaja dobre vyspali.-

Franta uznale pokýval hlavou a zeptal se, jestli by do toho Vlado s námi šel. Ten přisvědčil, že na Bronte áno, protože tam odsud jezdí autobus přímo ke sklárně.

Jarda oznámil, že ta svině vedle by si dala říct, že je o tom přesvědčenej.

Já jsem řekl, že už ji také chvíli pozoruji a jestli se na někoho dívá, tak to je Petr a né von. Jarda se

rozčílil a prohlásil, že jsem úplně blbej a neumím se dívat. V tom rozrušení se zapomněl a vypil zbytek piva na ex.

Petr, který z nás byl asi nejhezčí a holky přilákat uměl, ale pak si je neuměl udržet, se na kočku vedle podíval a řekl, že ten její má moc velký ramena. Načež se Franta s Vladou domluvili, že se půjdeme všichni v sobotu po šichtě podívat na Bronte. Já jsem řekl, že po šichtě můžeme /měli jsme noční a končili ráno/, ale v poledne jsem pozvaný na oběd.

-To stačíš!- usadil mě Franta, – podíváme se tam ráno a v poledne jsme doma jak na koni. Kdo tě pozval? Já mám hlad taky!-

Musel jsem mu vyprávět o Bohoušovi a jak jsme se dneska odpoledne poznali. Pak jsme se všichni rozhodli jít domů a na chvíli si lehnout, protože tu noc jsme začínali noční šichty.

Jarda řekl, že ještě chvíli posedí, protože jeden nikdy neví. Petr odpověděl, že kdyby ho zase nějaký maník honil, ať neběží k nám, protože my budeme spát. Načež ho Jarda poslal do prdele, ale šli jsme všichni....

Dostavil jsem se na oběd včas, ale přišel jsem jen v šortkách, tak jak jsem byl z ranní návštěvy činžáku na Bronte. Byt se nám líbil, měl poměrně velkou společenskou místnost s balkónem, z kterého, jak nám sliboval agent, byl výhled na moře. A skutečně! Když jste vylezli na zábradlí, stoupli si na špičky a vyklonili se z balkónu vlevo, byl cípeček moře k vidění. Snažili jsme se agenta srazit trochu s cenou kvůli tomu výhledu, ale tenkrát ještě neplatil žádný zákon o falešné inzerci, takže agent byl neoblomný. Přesto jsme se rozhodli byt vzít. Ve čtyřech to vyšlo na sedm dolarů pro každého, a to bylo rozhodně lacinější, než v čem jsme žili doteď. Navíc byt byl úplně nový, zatímco ten náš měl za sebou pohnutou historii nejméně z třicátých let a byl tmavý. Tady bylo vidět z oken přes celé brontské údolí až na druhou stranu, kam se odstěhovali Lád'a s Mášou. Ti měli sice mrňavou garsonku, ale zařízenou a s překrásným výhledem na moře, kde jste si na špičky stoupat nemuseli, natož abyste lezli na zábradlí.

Z fleku jsme na byt dali zálohu, na kterou jsme se kromě Petra složili, protože ten peníze neměl, a Franta mu připočetl do sešitu další dluh... Pak jsme ještě skočili za agentem bytu starého, kde jsme se s překvapením dozvěděli, že musíme dát čtrnáctidenní výpověď a agent si přijde byt zkontrolovat, než nám vrátí bond, který činil 72 dolarů.

K Bohoušovi jsem se tedy dostavil jen v šortkách, tričku a trochu upocený ze všeho toho běhání, ale plný sebevědomí, které okamžitě splasklo, když mě Bohouš představil Táně. Ta byla vyšňořená jak někam na párty a strašně hezká. Tak hezká, že mě hned bodlo u srdce a nejraději bych se šel domů vykoupat a převléci, i když jsem v podstatě neměl do čeho. Měl jsem jen ten šedivý oblek, který mně naši nechali ušít na míru, a který mně ve Vídni pokálel vrabec, takže se z něj daly nosit jenom kalhoty. Vědom si svého nedostatečného oblečení, začal jsem se stydět. Naštěstí ne dlouho, protože venku zatroubilo auto a Táňa odešla. Všichni se nahrnuli k oknu a Bohouš zavolal - Stando, pojd' se podívat, jaký má ten Židák auto...-

Šel jsem a uviděl diesel Mercedes 220, do kterého Táňa právě nastupovala. Než ale nastoupila, tak pohodila hlavou, až se jí hnědé vlasy zavlily, podívala se nahoru a všem nám zamávala s tak zářným úsměvem, že mě zase bodlo.

„Židák“ stál u dveří mercedesky a úslužně je držel otevřené. Z toho, co jsem z něj viděl, to byl muž kolem padesátky, prořídlejších vlasů a šedivé bradky, ale v perfektním oblečení. Můj oblek se s tím jeho nedal srovnávat, i kdyby mě žádný vrabec nikdy neposral. Mercedes se rozjel, ale já jsem se za ním díval, abych viděl, jestli se Táňa přesune doprostřed hned vedle řidiče, jak to tehdejší dívky dělaly, aby daly najevo své city, nebo zůstane sedět u dveří a s potěšením jsem viděl, že mezi ní a řidičem je mezera pro dalšího pasažéra.

Ačkoliv jsem k Bohoušovi přišel přesvědčen, že sice pomohu, ale nebudu se tím nijak zatěžovat, teď jsem cítil, že se situace změnila. Že nemohu otce tak božského stvoření nechat tápat a trápit se s nějakou mrzkou dílnou. Navíc jsem vychcaně tušil, že to je má jediná šance, jak se k ní dostat. Co jsem měl jinak dělat? Čekat každý den před barákem na šanci, že přijede domů sama? Bez mercedesky? Po obědě jsme seděli u stolu ještě s Bohoušovým synem Adamem a já jsem se opatrně vyptával na Táninu známost a šikovně to navlékal, že mě zajímá, jestli by nepomohl ten její...

-Ten?- Bohouš potřásl hlavou, - To je vychcanej Žid, Stando. Ten, až budu nejmíň potřebovat, tak nám cukne. Navíc, já u jednoho Žida dělám, a kdyby se to dozvěděl, že se chci udělat sám pro sebe, tak mě vyhodí ...-

- Vy myslíte, že by mu to ten Tánin snoubenec řekl?-

- To není žádný snoubenec! To víš, že by naši Tánu chtěl, ale ta není blbá, ta se vyzná... a že by to na mne Simonesovi řekl, na to vem jed! Židi při sobě držej - a Bohouš znechuceně mávl rukou.

Bohoušův syn se mi jevil sympaticky a hned napoprvé jsme se skamarádili. Adam byl vyučeným tesařem, ale protože nerozuměl anglicky, tak dělal na stavbě tesařského pomocníka. Domluvili jsme se, že od pondělí spolu budeme běhat po městě a shánět dílnu. Já jsem s tím problémem neměl, v pondělí jsem začínal na ranní šichtě a končil ve dvě. Ze sklárny to bylo do města jen pár zastávek autobusem, ale Adam končil až ve čtyři. Řekl jsem mu, že se podívám nejprve sám a v půl páté se sejdeme oba u Queen Victoria Building na George street. Odcházel jsem od Bohouše skoro ve čtyři, rozpálen kávou s rumem a pln ideálů, z nichž dílna nebyla na prvním místě.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (10B)

Moc Stanislav | 29. 04. 2007

Když jsem přišel domů, Franta ještě spal a Petr seděl u televize a díval se na nějakou veselohru. V té době byla televize a noviny našimi největšími učiteli angličtiny. Zvláště televize byla dobrá tím, že její aktéři mluvili zřetelně a spisovně. Nejen to, člověk si mohl mnohé domyslet z jejich pohybů a děje. Komédie jsme milovali nejvíce, protože při těch se člověk občas zasmál, když mu to došlo, ale už tehdy jsem narazil na gagy, které jsem nepochopil, i když jsem rozuměl každému slovu. Dneska vím, že každý jazyk má trochu odlišnou logiku a každá kultura předpokládá její všeobecnou znalost, ale tehdy jsem nic takového netušil a „člilil“ se nad tím, že nerozumím. Nebo že vyslovené nedává smysl.

Petr pil pivo, zádumčivě se díval na veselohru a vůbec se nesmál. Přinesl jsem si pivo z ledničky a sedl si vedle něho. Veselohra byla americká komedie, kde se při každém vtipu neviditelné obecenstvo zasmálo.

- Já ti nevím - prohlásil po chvíli Petr - proč se furt všemu smějou, i třeba úplnějm blbostem?-

-Voni se nesmějou. Tam není žádné obecenstvo, to jen pan režisér pouští na správných místech smějící se mašinu, které se říká „láfink mašín“, aby blbci jako ty a já věděli, kdy se mají smát - odpověděl jsem odborně.

- Nekecej! Láfink mašín? To jsou pitomci, kam se serou na naši televizi! Doufám, že podobnou blbost nikdy v Česku nepřevezmou. Já se chci smát, kdy se mi to líbí a né kdy si to bude přát pan režisér...-

Takže jsme se dívali a nesmáli. Já hlavně proto, že jsem usnul. Měl jsem toho za celý den dost. Probudil jsem se až v noci. Seděl jsem v místnosti sám a přes obrazovku běhaly jen čáry skončeného vysílání. Vstal jsem, vypnul televizi a šel si lehnout. Ráno mě vzbudil Petr.

- Já se na to vyseru - prohlásil - neděle je jedinej den, kdy si mohu trochu pospat ...-

Nebyla to tak úplně pravda, protože v neděli nás pravidelně budil klouček, který si přitáhl do naší ulice káru s nedělními novinami a už od šesti hodin pískal na píšťalu jak někde při fotbale. Lidé na to pískání vycházeli z domů a kupovali si od něj noviny. Byl to oblíbený způsob kluků ze škol, jak si přivydělat na kapesné a nějakou tu diškréci dostali navíc.

- Tak mu řekni, že žádné noviny nechcem a neotravuj - odpověděl jsem našťvaně.
 - To nejsou noviny, ale Milan! Má sebou nějakýho „vohnouta“ a potřebuje tě, abys mu překládal. Já si jdu lehnout ...- zívnuł Petr - jo, až přijede mladej s pišťalou, tak mu řekni, ať nepíská, že už jsme vzhůru ...-

Vstal jsem a šel se nejprve opláchnout do koupelny a obléknout. V obýváku seděl Milan s postarším plešatým pánem, který měl v podpaždí ranní noviny.

-Co je? - pokývl jsem k Milanovi - proč tak brzo?-

- Já nevím, tenhle pán nás vzbudil... já vůbec nevím co chce, pořád mně zvedá ruku!...-

Obrátil jsem se na plešatého pána a ten vystihl, že to je jeho moment a začal drmolit tak rychle a horečně, že jsem nerozuměl ani slovo. Při tom skutečně Milanovi zvedal ruku do výše a řval na celý byt .... - vina, vina, vina!-

Já jsem se zděsil, že plešatý pán zešlel a Milan ho k nám přivedl omylem, protože to je hodnej kluk a každému naletí, ale jak se z toho dostat, aniž bychom utrpěli od plešouna újmu na zdraví, mě nenapadlo. Začal jsem horečně přemýšlet, jak toho šílence zklidnit, ale sám jsem se uklidnil, až když do místnosti přiběhli Franta s Petrem, které to šílené řvání vylekalo také. Ve čtyřech, zdálo se mi, na nás plešoun neměl, i když jsem si ještě z domova pamatoval, že šílenci mají ukrutnou sílu.

Posuňkem jsem pánovi naznačil, aby se uklidnil, a pak jsem vysvětlil, že musí mluvit pomalu, abych mu rozuměl. Jenže to byl v jeho nadšení zřejmě nemožný požadavek a pán zase drmolil a zase Milanovi zvedal ruku a křičel vina, vina, vina! Tentokrát ale trochu opatrněji, a když viděl, že stále nechápu, klepl se do čela, zvedl ze stolu noviny, které si tam odložil a zabodl do nich prst. Naklonil jsem se a podíval na rubriku, na niž jeho prst ukazoval. Bylo v ní číslo losu, který tento týden vyhrál dvanáct tisíc dolarů a Milanovo jméno s plnou adresou, vše pod tučným nadpisem WINNER...

Vzal jsem Milana za ruku, zvedl mu ji do výše a začal křičet vina, vina, vina!

Plešoun se okamžitě přidal. Franta pohlédl na Petra, Petr na Frantu, oba pokrčili rameny a začali řvát vina, vina, vina!

- Ty blboune - volal jsem v tom hluku na Milana - vyhrál jsi lotynku! Máš dvanáct tisíc dolarů!-

Když jsme se uklidnili a každý se podíval do novin, Petr otevřel ledničku a přinesl pivo. Stejně jsme v ní nic jiného neměli. Všichni jsme si t'ukli na Milanovo štěstí a Franta mu radil, aby se okamžitě odstěhoval, nebo ho někdo přepadne. Petr nechápal, co to je za pitomej zvyk, vytrubovat do světa vítězovu adresu a tak ho vystavovat nebezpečí. Tenkrát jsme vůbec nevěděli, že na los se musí napsat NFP, tedy „Not For Publication“, aby noviny zatajily vítězovo jméno a adresu. To všechno jsme se teprve měli naučit, zatímco Australany, v té době povětšinou slušné lidi, by ani ve snu nenapadlo, aby Milana obtěžovali.

Já jsem se s plešatým pánem konečně domluvil, protože ho přešlo „šílenství“ a mluvil pomalu a zřetelně. To ráno si koupil od hvízdajícího prodavače noviny a když zjistil, že vítěz loterie bydlí za rohem, tak se rozhodl podívat, zda to už ví. Předpokládal, že za takovou zprávu ho nikdo nebude peskovat kvůli včasnému probuzení. Milan mu samozřejmě nerozuměl ani slovo, a proto ho zatáhl k nám. To bylo sice od plešatého pána moc hezké, že s Milanem šel až k nám, ale já jsem ho začal podezírat, že si od toho slibuje, že mu vítěz něco dá. My, odchovanci komunismu, jsme podezíraví a nevěříme nikomu a ničemu. Ostatně, třeba to bylo v kraji zvykem? Vždyť z australské kultury a bontonu jsem neznal vůbec nic. Začal jsem se plešouna opatrně vyptávat, a když mu to konečně došlo, kam směřuji, zrudl a skoro se urazil.

- Ne, ne! - opakoval důrazně a pomalu, abych mu rozuměl každé slovo...- já nic nechci! Přišel jsem skutečně jen vítězovi poblahopřát, ale když už jsem to začal, tak ... víš, já jsem manažer ANZ banky, tady za rohem na Campbell Parade a kdyby si tvůj kamarád přál uložit peníze, pak mu jsem plně k dispozici! Za svoji banku mu mohu slíbit korektnost a skvělý servis. Zde je moje navštívenka a jsem vám všem plně k službám...-

Pán se zvedl, znovu Milanovi poblahopřál a pak se rozloučil.

Z hloubi duše jsem se za svoji podezíravost styděl a Milana pak přemlouval, aby si u dotyčné banky

výhru uložil. Milan to pak skutečně udělal, protože stejně žádnou banku neznal a ANZ byla nejbližší. Manažer nelhal, skutečně v bance pracoval.

Hned v pondělí jsme si všichni koupili losy za padesát pět centů a naučili se je správně vyplňovat i s dodatkem NFP...

Franta tenkrát pronesl prorockou větu když prohlásil... „Mám takovej dojem, že teprve po létech a prosázenejch tisících pochopíme, jak úžasnou kliku z prdele ten blbec měl...“

Dvanáct tisíc dolarů! Za to jste si tehdy mohli koupit v Sydney dům!

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (10c)

Moc Stanislav | 13. 05. 2007

Všechno se to na mne řítilo, tlaky rostly a já neměl ani čas se pořádně vyspat. Dělal jsem šestnáctky jak jsem mohl, někdy i tři za týden, i když se to nevyplatilo, ta poslední mně zvedla výplatu jen o nějakých šest či sedm dolarů, ale peníze jsem potřeboval.

Agent ze starého bytu nám žádný bond nevrátil, protože tvrdil, že byt potřebuje vymalovat, což sice byla pravda, ale byt to potřeboval dávno předtím, než jsme se do něj nastěhovali my. Marně jsem to tvrdil svojí nejlepší angličtinou, agent mi zamával před nosem smlouvou, kterou jsme při přebírání bytu podepsali a tam bylo jasně napsáno, že byt byl v té době v pořádku. Na Bronte už jsme začali platit, ale ještě jsme tam nespali, protože byt nebyl zařízen. K úspěšnému nastěhování nám chyběly postele a lednička. Bez ostatního zařízení jsme se zatím hodlali obejít. Jenže agent z Beach Road na Bondi nás vyhodil, protože jsme mu přestali platit činži a my jsme se na Bronte nastěhovat museli. Vlado tam už bydlel i postel měl, zatímco my museli spát na zemi. Petr přitáhl odněkud starý koberec, který někdo vyhodil, a my spali na něm. Našel ho někde před barákem, ale v jiné ulici. Tehdy bylo zvykem, že město určilo každé ulici datum, kdy se lidé mohli zbavit přebytných věcí a odložit je na chodník před dům. Úklidové vozy pak věci odvezly na odpadiště, ale než se k tomu dostaly (někdy jim to vzalo týden), lidé z okolí se ve všech těch krámech přehrabovali a odnášeli si domů věci, o kterých si mysleli, že se jim hodí. Jak se anglicky říká... „odpadky jednoho jsou zdrojem pro druhého...“ Někdy si těch odpadků lidé odnesli tolik, že na odpadové vozy toho moc nezbylo. Měl jsem dojem, že vozy jezdí pozdě schválně, aby neměly tolik práce. Právě odsud Petr sehnal koberec.

Měl teď čas, protože ho vzali do sklárny, kde prvních čtrnáct dní bylo záučních, kdy nového dělníka sklárna učila, jak protočit v prstech čtyři láhve najednou a hledat přitom praskliny ve skle. Noví dělníci chodili jen na ranní od šesti do dvou a odpoledne měli volno. Vlado nás uháněl, abychom se aspoň složili na ledničku, protože bylo léto, horko, a pokud jsme kupované jídlo okamžitě nesnědli, do rána nám zasmrádlo.

- Predsa nebudem piť teplé pivo, dopiče!-

To byl pádný argument. Zašli jsme do obchodu na Bondi Junction vybrat ledničku a tam jsme se zbláznili a koupili i postele a stůl se židlema na splátky. Petrovi sice vzrostl u nás dluh, ale teď, co se dostal do sklárny, byla reálná šance, že si pomocí přesčasů vydělá a dluh splatí.

Tahle koupě mě finančně tak vyčerpala, že jsem přesčasy dělat musel, i kdybych neměl žádnou jinou agendu. Jenže já ji měl. Dobře jsem věděl, že před Táňou se musím objevit v tom nejlepším světle a ne v posraném obleku, abych mohl aspoň trochu konkurovat bohatému soku. S Adamem jsme se scházeli dvakrát týdně, podle toho, jak mně to vycházelo se šichtama, ale dílnu jsem vlastně sháněl sám, on chodil příliš pozdě a navíc měl rodinu a přesčasy musel dělat také.

Vždy jsem proběhl městem v centrálním distriktu a hledal nápisy „Commercial For Lease“. Pokud jsem nějaký našel, zašel jsem za realitním agentem a poptal se na cenu a hlavně na plyn, zda zmíněné prostory mají přípojku. Zlatnická dílna musí mít plyn, jak mě poučil Bohouš. Na letování a tavení. Jenže většina prostor plyn neměla a všechny byly strašně drahé.

Mezitím jsem okukoval také pánskou módu a co bych si měl koupit na sebe. Na George street jsem objevil módní obchod pro mladé pány, jehož vkus se mi líbil nejvíce, protože neměl jenom obleky, ale všechno pro teenagers (mládež) a co tenkrát letělo. Kalhoty do zvonu, košile s ruským límečkem a podobně. Pokukoval jsem po cenách, kolik všechny ty košile a trička stojí a v duchu jsem si počítal, kolik bych asi potřeboval, abych se pořádně oblékl. Protože jsem makal jako divej, měl jsem tu sumičku brzo našetřenou a jedno odpoledne místo hledání dílny jsem se vydal na George street nakupovat.

Vstoupil jsem směle dovnitř, nechal si zavolat manažera a oznámil mu, že bych se rád oblékl podle poslední módy, a to vícekrát než jen jednou, a jestli by mně s tím někdo nepomohl. Jako co jde s čím a tak, protože jsem si jako tramp o svém vkusu nedělal iluze. Doma mým idolem bylo vlastnit americkou khaki bundu a džíny, ale tohle byl zcela jiný svět, to jsem chápal. Manager se mě zeptal, kolik chce pán utratit, a když jsem mu to řekl, tak si zamnul ruce, protože takového blba člověk do krámu nedostane často. Rychle luskl prsty a přivolal dva mladé poskoky, kteří se mě ihned ujali. Nastalo oblékání a převlékání, zkoušení různých kombinací a oba prodavači mně pomáhali, uhlašovali na mně záhyby a vůbec se mě dotýkali, že jsem hned věděl, s kým mám tu čest. Potlačil jsem přirozenou chuť praštit z nich někoho do čumy, protože jsem věděl, nebo mně to někdo řekl, že buzeranti mají vytříbený vkus. Tenkrát se jim ještě neříkalo gayové a já jsem tohle trápení vlastně podstupoval pro Táňu a trpěl v naději, že se to vyplatí....

Z krámu jsem odcházel obtěžkán dvěma velkými balíky zabalených textilií a jedním malým, v kterém jsem měl své staré a ošuntělé věci. Včetně kalhot od pokáleného saka. Ten balíček jsem hned na nejbližším rohu nonšalantně upustil do odpadkového koše. Tenkrát jsem vůbec netušil, že existují charity ....

Na sobě jsem měl zelenkavou košili s ruským límcem a tmavé kalhoty mírně do zvonu. V pase měly kalhoty poutka, v kterých se leskl nový opasek s krásnou přezkou severoamerického indiána. V autobuse jsem si zapálil a díval se po lidech, ale hlavně po mladých holkách, jestli se na mne někdo nepodívá, zkrátka jestli má nová „garderoba“ zabere. Bohužel, Australané jsou v tomhle velice tolerantní a můj vzhled nikoho nezajímal.

Doma jsem ovšem pozornost vzbudil. Kluci se kolem mne shlukli a chtěli vidět, co všechno jsem si koupil, a já je odbýval, že pár hadrů, ale oni byli neoblomní a nakonec mě ukecali. Rozbalil jsem teda balíky s nákupem a jal se vysvětlovat, co jde s čím a co jde se vším a kamarádi pochvalně pokyvovali hlavama, že jó, že jsem dobře nakoupil. Zkrátka, že jsem se zmohl a už nejsem žádná nahá prdel.

Petr chtěl vědět, která za tím je a já jsem říkal, že žádná a on mi nevěřil a tvrdil, že když se chlap takhle zblázní, místo aby domů přinesl pivo, tak je v tom vždycky jenom ženská a abych ho nelakoval a přiznal barvu. Franta se k němu přidal a pak už i Vlado, který mě povzbuzoval slovy... - Tak nám to povedz, Stano, však my ti ju nepojebem, ty starý kokot!-

A tak jsem se nakonec přiznal, že na jednu si myslím. Což byla chyba. Teprve teď to začalo naplno a kluci chtěli vědět odkud je a jestli to je Češka nebo Australanka. Já jsem byl ale po té první chybičce pevný jako skála a všechno jsem odbýval tím, že ji stejně neznají, což byla pravda. Nakonec Franta řekl, že teda dobře, ale že takhle před ni přece nemůžu jít a na můj udivený pohled dodal, že hadry mám sice pěkné, ale co ty boty! Podíval jsem se na svoje nohy, které vězely ve starých keckách ještě z domova a uznal, že na tom něco je.

V kapse jsem měl už jenom deset dolarů a hned mě napadlo, že návštěvu Bohouše musím odložit do příští výplaty, takhle jsem tam opravdu nemohl jít. Franta prohlásil, že i on potřebuje boty a půjde si je koupit hned teď, kdybych se chtěl přidat. Přidal jsem se, a Petr šel s námi, i když žádné boty nechtěl a asi na ně ani neměl. Šli jsme pěšky na Bondi Road, protože to bylo nejbližší a tam měli v obuvnictví bot dost, ceny poměrně lidové - od dvou do sedmi dolarů, ale ty opravdu pěkné stály až patnáct a více. Franta se ošíval, že to je moc a že se ještě podívá okolo a vyšel z obchodu ven. Já bych šel za ním, ale v tom jsem zahlédl pár, který se mi líbil a stál jen 9,99 dolarů. A tak jsem zůstal a zkusil si je. Byly trochu těsné a tak jsem požádal prodavače o větší velikost a ten se vrátil s tím, že to je poslední pár, který má.

Znovu jsem si boty obul a prošel se po krámu. Těsné byly, ale zase ne nějak moc a prodavač mě ujistil, že kůže se trochu roztáhne.

- Navlékni si opravdu silné ponožky a jednou nebo dvakrát se v nich projdi a budou ti akorát...- tvrdil. Prošel jsem se ještě jednou a zdálo se mi, že prodavač má pravdu a tak jsem boty koupil. Ted', říkal jsem si spokojeně, ted' mám všechno, co pořádný nápadník potřebuje a nemusím se nikde stydět ukázat...

Vyšel jsem pyšně před obchod a uviděl Petra s Frantou. Šli odspoda, kde na rohu byla hospoda „Na Růžku“. Franta měl na nohou nové boty jak do tanečních. Černé lakýrky se mu v odpoledním slunci na nohou blýskaly až přecházel zrak.

- Kolik?- zeptal jsem se stroze.

- Ani se neptej! - usmál se nový majitel, ale Petr mě nenechal na pochybách dlouho a prozradil, že boty stály 85 centů...

- A jsou lehký - pochvaloval si Franta – Bože, tak lehký, že jsem nikdy tak lehký boty na nohou neměl!- Skoro jsem mu záviděl – kdybych u sebe měl blbejch 85 centů, pomyslel jsem si hořce, ale mně zbyl po koupi jenom pětník a nemohl jsem si dovolit už vůbec nic. Přidal jsem se našťavaně ke klukům a přemýšlel, proč zrovna já mám takovej pech. Koupím si za poslední peníze škrpály, který mi jsou nota bene malý a kousek dál, za směšnou cenu...

Na rohu jsme zabočili směrem na Bronte a Franta se přiznal, že boty jsou sice lehké, ale že v nich cítí každý kamínek. Načež mu Petr řekl, ať se nediví, protože právě ztratil levou podrážku. Franta se zastavil, zul zmíněnou botu a skutečně, podrážka byla utržená.

- To je ale šlendrián!-

- Co bys chtěl za osmdesát pět centů?- řekl jsem zlomyslně.

- Co bych chtěl? Aby to víc vydrželo! Já chápu, že jsou laciný a asi dlouho nevydržejí, ale musej vydržet dýl než pět minut!-

Franta si levou botu zul a otočil se zpět. Šli jsme s ním. Petr se ho cestou snažil povzbudit, že to je asi nějaký zmetek, tenhle pár, jen ať se nebojí. Franta odpověděl, že se nebojí, ale že mu to bylo hned nápadný, když boty kupoval, že to je nějaký podvod. Za tu cenu.

- Taky mě to mohlo napadnout, když jsem viděl, že to jsou jediný boty, co tam měli!-

- Čemu se směješ!?- vyštěkl na mne když jsme došli k obchodu.

Jenže já jsem se nesmál, já jsem přímo řval, že jsem nemohl mluvit, protože jsem si přečetl nápis nad vchodem do obchodu.

- Franto,- škytal jsem, - ty blboune ... ha, ha, ha ... ty sis koupil boty z papíru! Ááááách, já už nemůžu... haha ... boty do rakve! Tohle je pohřební ústav! -

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (11)

Moc Stanislav | 27. 05. 2007

Na novém místě se nám líbilo. Hned za rohem stavěl autobus a spojení do sklárny bylo mnohem rychlejší. Volejbalová parta se přesunula na Bronte Beach, kde se údolí od moře zakusuje do pevniny a pláž přechází v travu, takže jsme nemuseli hrát na písku. Od nás to do údolí byl jenom kousek pěšky. Horší to bylo při zpáteční cestě, protože jsme museli stoupat do dost strmého krpálu, ale tenkrát nám to nevadilo. Kousek od nás, do kopce na Mc Pherson street, jsme objevili nové „napajedlo“, hotel Charles. Ten byl ještě větší než hotel Rex, lépe vybavený a též měl licenci na tanec, takže se tam tančilo každou sobotu a chodily tam pěkné holky. My jsme se scházeli ve staré sestavě, ale chodili i jiní, jako Vít s Evou a Vlado, který si namluvil Betty. Ta přijela do Austrálie s rodiči v padesátých letech, když jí byly čtyři roky, mluvila anglicky plynule a přirozeně. Vlado si tak našel tu nejlacinější učitelku angličtiny, jakou mohl sehnat. Všichni jsme mu ji záviděli, protože její tatínek vlastnil někde fabriku, ale já jsem mu záviděl to rychlé učení. Jeho angličtina se lepšila den ode dne a na to jsem já se svým stylem deseti slovíček denně, ale malou praxí, nestačil. Ve sklárně pracovali převážně Řeci a Jugoslávci, a od těch jsem se mohl naučit jediné řecky, protože srbochorvatsky jsem už uměl velice solidně.

Jinak jsme si s Vladem šli na nervy, protože on byl zvyklý spát se zavřeným oknem a já s otevřeným. Vždy, když si přivedl večer Betty domů, šel jsem spát na koberec do obývacího, ale dělal jsem to rád,

protože tam jsem si mohl otevřít okno, jak jsem chtěl.

Největší problém měla Rebeka. Milan se rozhodl, že se s výhrou vrátí domů a Jardovi nabídl, že mu dá 4 tisíce, když pojedete s ním, ale jenom dva, kdyby zde chtěl zůstat. Jarda si spočítal, že dva tisíce z jeho výplaty nenašetří ani za tři roky a rozhodl se jet domů také. Rebece chtěl vzít s sebou, ale to nebylo tak jednoduché. Rebeka tu měla celou rodinu, včetně neteře a synovce a neměla se vlastně vrátit ke komu. Její otec ji varoval, že Židé to teď v republice nebudou mít lehké. Rebeka váhala a nakonec to došlo tak daleko, že její otec Jardu vyhodil (nastěhoval se k Milanovi) a Rebece odcizil pas. Bez pasu nemohla jet nikam a tak se s Jardu domluvila, že on doma prozkoumá situaci a pokud bude vše v pořádku, Rebeka za ním přijede. Po tomhle rozhodnutí, které vlastně nic neřešilo, jen vše odsouvalo na později, se všem aktérům tohoto minidramatu ulevilo a byl relativní klid. Milan s odjezdem nijak nespíchal, věděl, že vrátit se může kdy bude chtít a pořád pracoval ve sklárně a šetřil. Situace se však teď obrátila. Ráno jsme se všichni sešli u brány, ale byli jsme to my, kteří si kupovali noviny. Milan nás s úsměvem šáklil. - Tak jak jde lotynka, kluci? -

Já jsem na lotynku sice nekašlal, hrál jsem také, ale výhra, v kterou jsem doufal, neměla s penězi co dělat. Zatím byla zrovna tak z dosahu, jako číslo vítězného losu. Táňu jsem vlastně viděl jen jednou a to krátce, ale už jsem o ní hodně slyšel a věděl. I to, že ten pán, co s ním chodí se jmenuje Radeš a Táňu zaměstnává, protože byla vyučenou zlatnicí. Že jako zlatník není nic moc, ale je výborný návrhář šperků, na kterých nadělal majlant. Táňu by chtěl, ale ...

To mi stačilo a šťastně jsem sháněl dílnu a v práci dělal šestnáctky, co to jen šlo. Adam už nesháněl nic, prostě makal na stavbě a po práci chodil domů. Konec konců měl rodinu a musel se starat. Jednou, čistě ze zoufalství, protože město už jsem měl prochozené tak, že jsem znal reklamní tabule agentů lépe než oni, jsem prošel centrálním distriktem, který pro mne končil u Town Hallu a sešel dolů k Haymarketu. Tam jsem to znal také, protože tam byl ovocný trh a já tam jezdil kdysi s panem Poborským nakupovat. A tam jsem v postranní ulici uviděl nápis. Bylo to v prvním patře nad obchody a na tom nápisu bylo, že se tam pronajme místnost na kancelář. Dostal jsem nápad a zašel za agentem. Cena byla v rozsahu, který mi Bohouš naznačil a dokonce bíže spodní hranice toho rozsahu. Plyn v kanceláři nebyl, ale v budově ano. Agent se domníval, že zavést ho do místnosti k pronajímání nebude žádný velký problém. A nač prý potřebuji plyn? Přiznal jsem, že nepotřebuji kancelář, ale dílnu.

- Tak to ne! - odušil agent, - Tam nesmí být žádný hluk! -

Vysvětlil jsem mu, k čemu dílnu potřebuji a že zlatničina žádný hluk nedělá. Zamyslel se a když jsem viděl, že stále váhá, řekl jsem, že jeho písárka na stroji dělá více hluku než celá dílna zlatníků.

- No dobře, - řekl po chvíli, - ale jestli tam bude hluk, tak vás budu muset vystěhovat a propadne vám kauce. -

Znovu jsem ho ujistil, že žádný hluk nebude.

Večer jsem zavola Bohoušovi a oznámil mu výsledek pátrání. Měl radost, jenom si nebyl jist ohledně plynu, ale v každém případě chtěl „kancelář“ vidět. Domluvili jsme se na druhý den večer, protože Bohouš pracoval až do šesti. Už jsem pokládal sluchátko, když zvolal:

- Počkej! Někdo s tebou chce mluvit! -

Hned na to se ozval Tánin hlas:

- A bude tam tak pozdě agent? -

Bylo to tak překvapivé, že jsem se nezmohl ani na slovo a Táňa si to vysvětlila po svém.

- To tě nenapadlo, vid'? Víš, co? Já tam přijdu už ve čtyři a nějak toho agenta zdržíme a táta přijde v pět... -

Zakoktal jsem, že to je výborný, ale Táňa mě přerušila, abych počkal a já slyšel, jak se dohaduje s otcem. Jeho slyšet nebylo, ale jí jasně a čistě i když jako z dálky.

...tak půjdeš o hodinu dřív... řekni mu co chceš... to si vymysli sám ... tak chceš dílnu nebo ne? Dobře, v pět... já ti vysvětlím, jak se tam dostaneš... ne, tam zabloudit nemůžeš.

Pak se její hlas ozval zase zblízka ..-Tak ve čtyři, budeš tam? -

- Budu, - odpověděl jsem pevně a dodal si odvahy, - a nebuď pozdě, nerad čekám... -

- Gentleman počká vždycky, pá ... -

Šel jsem domů a přemýšlel, jestli mám zítra koupit kytku nebo ne a pak jsem tu myšlenku zavrhl. Já jsem na tyhle věci nikdy moc nebyl a ještě bych si udělal ostudu. Místo kytky jsem po cestě domů koupil hamburgera.

Kluci byli už doma a právě se pouštěli do pizzy, kterou jsme občas kupovali v shopu na Bronte Road.

- Dej si ! - vyzval mě Franta.

Poděkoval jsem a řekl, že se nejdříve musím vykoupat. Položil jsem hamburgera na stůl a šel do koupelny. Petr za mnou zavolaal ... - Měl sis dát, vole, nebude..! -

- To nevádí, - houkl jsem zpět a pustil sprchu. Na jídlo jsem zatím nemyslel. Koupali jsme se většinou hned po šichtě, protože jsme chodili z práce umazaní od skla, ale teď, co jsem běhal po městě a sháněl dílnu jsem se vždy trochu opláchl ve fabrice, protože tam odtud to bylo do města blíže a nemělo cenu jezdit nejdříve domů. Ostatně, když jsme přišli domů ze šichty, chtěl se vykoupat každý první, protože nikdy nebylo dost horké vody pro čtyři. Někdy se poslední dva koupali ve studené. Když jsem přišel domů později, jako dneska, tak už se voda zase ohřála a já jsem si mohl dopřát horké vody kolik jsem chtěl. Nabažený té teplé radosti, s ručníkem omotaným kolem boků jsem vstoupil do chodby právě ve chvíli, když někdo zabouchal na dveře. Šel jsem otevřít, ale protože jsem měl na sobě jen ten ručník, nejdříve jsem ze dveří vystrčil opatrně hlavu. Stál tam Honza s ubrečenou Věrou a hned strčil do dveří, že jsem jen tak-tak stačil uskočit.

- A marš! - poručil usazené manželce. Věra kolem mne prošla a Honza za ní. Zavřel jsem dveře a pln zvědavosti je následoval chodbou do obývacího. Kluci už snědli pizzu a seděli na kanapi u zdi, ale prázdný karton od pizzy byl pořád ještě na stole. Když uviděli ubrečenou Věru, všichni vyskočili v domnění, že se stalo něco hrozného.

- Tak a ukaž jim prdel! - nařídil manželce Honza.

Věra si vykasala sukni až k pasu, takže jí byly vidět krajkové a průhledné kalhotky, z kterých jí lezly chloupky na všechny strany.

- Prdel jsem řek'! -

Věra se otočila, ohnula do pravého úhlu, jednou rukou se dotýkala země a volnou rukou si upravila sukni tak, že jí ležela na zádech. Honza přiskočil a stáhnul jí kalhotky. Pak poodstoupil a pyšně řekl ... - To je, co? -

A bylo! Věřin bílý zadeček svítil do místnosti jako měsíček v úplňku a přes obě půlky se táhly rudé pruhy od řemene jeden přes druhý. Jenže my se nedívali na zadeček, nebo snad na pruhy, ale to pod tím, protože to bylo vidět také a bylo to svůdné, ach tak svůdné, až se nám všem zatočila hlava. Honza to vidět nemohl, protože stál vedle a trochu stranou od té krásy a jen s uspokojením sledoval naše vytřeštěné pohledy. Jeden po druhém si moji kamarádi vsunuli ruce do kapes, a já jsem moc dobře věděl proč. Spustil jsem ruce před sebe, do pozice naháče, i když mě zakrýval ručník...

- Tak se zase voblíkni! - nařídil manželce Honza, - tady nejseš v žádném bordelu. A řekni klukům, kdo ti to udělal! -

Věra se narovnal, upravila a plačtivým hlasem řekla: - Honza mi to udělal... -

- A proč jsem ti to udělal? - zeptal se manžel pyšně.

- Protože ...bú, bú ... jsem zlobila ... -

- Hovno jsi zlobila! Protože ses zase co?... -

- Protože jsem se zase bú, bú ... -

- Protože ses zase kurvila! A budeš se ještě kurvit? -

- Nebudu, bú ... -

- To teda nebudeš! Protože kdyby ses zase kurvila, tak ti tak roztřískám prdel, že si na ni čtrnáct dní nesesedneš! -

A Honza se s uspokojením rozhlédl po svém obecenstvu. Obecenstvo zachovávalo dekorum s rukama v kapsách, kousajíc se silně do rtů...

Honza pak řekl, že má hlad, protože ho ta procedura vyčerpala a jestli nám něco nezbylo k jídlu. Když uviděl mého hamburgera vedle prázdného kartonu od pizzy, klidně si ho přivlastnil a pustil se do něj. Věra dal kousnout také. Pak se oba manželé zvedli a ruku v ruce spokojeně odcházeli. My jsme se je snažili zdržet falešnejma řečma, ale Honza prohlásil, že musí jít, protože se ještě chce stavět u Milana s Hedou. U Ládi že už byli...

Po jejich odchodu jsme se konečně rozesmáli, ale už to nebyl ten upřímný smích, který s námi cukal prve. Petr šel na záchod první...

Druhý den jsem z práce jel domů s klukama, a jako první se vrhl se do koupelny. Na tom nebylo nic zvláštního - o tuhle pozici jsme bojovali pořád, ale když jsem se oblékal do svých nových šatů, pozornost už jsem vzbudil a neunikl jízlivým poznámkám i chtivým dotazům, abych se přiznal, která že to je.

- Pánové, - řekl jsem upřímně, - jednak vám do toho nic není a za druhé, včera mě nazvala džentlmanem

a my džentlmani nejsme žádný užvaněný báby ... -

- Ty vole, ten je zaláskovanej! -

- Vy pitomci! Vůbec nepředpokládám, že byste něco jako lásku mohli pochopit, protože něco vyššího než nízké pudy vám je naprosto cizí... -

- Nekecej... a už jsi ji vobtáh ? -

- Píču pojebal! Keby ju pojebal, tak sa tolko nestrojí, ty kokot...-

Nebral jsem na jejich poznámky zřetel, upravil si zelenkavou košili a důstojně vyšel ze dveří. Důstojně, protože v nových botách se jinak jít ani nedalo, tlačily mě. Kluci se nahrnuli na balkón a volali, jestli jsem si nezapomněl kapesníček a že jistě vím, nač ho budu potřebovat, ale nereagoval jsem na nic, ani na rady rázu technického ohledně mých přetékajících citů.

Táňa přišla včas, ale až do poslední chvíle jsem ji neviděl, protože jsem ji očekával z jiného směru. Na moje ahoj se hezky usmála, přejela mě pohledem a odpověděla...

- No nazdar... -

Stáli jsme před realitní kanceláří, usmívali se na sebe a chvíli mlčeli.

- Nepůjdeme se podívat nahoru? Klíče jsem už vyzvedl... -

- Už 's tam byl? -

- Ještě ne, čekal jsem na tebe. -

- Tak pojď, kvůli tomu tady snad jsme, ne? -

Přešli jsme ulici a vstoupili do budovy. Nahoru vedlo schodiště, výtah v budově nebyl. Šel jsem první, Táňa za mnou a cítil jsem každý schod, takže si toho všimla.

- Ty kulháš... -

Přiznal jsem, že mě tlačí nové boty, ale že to nic není, potřebuji je jen trochu rozchodit. Kancelář byla na štěstí v prvním patře, takže jsem na chvíli přestal kulhat.

Místnost byla poměrně úzká, ale dlouhá, s celou řadou oken a Táně se líbilo, že je hodně světlá. Jedinou obavu měla, jestli nám do ní povolí zavést plyn.

- Povolí -, kasal jsem se, - už jsem se domluvil s agentem, plyn je v budově, to bude maličkost. Do konce týdne to zařídím. -

- Hele, proč ty to vlastně děláš? -

- Co? -

- No, že nám vyběháváš dílnu... -

- Vždycky jsem chtěl být zlatníkem ... -

- Jo? – vyjukla, - to mě mrzí... já myslela, že to děláš kvůli mně... -

- Dělal bych, ale když ty se mně furt vyhýbáš... -

- Přece víš, že mám boyfrenda... -

- Jo? A koho? -

- No přece Radeše. Neříkej, žes ho neviděl! -

- Jo toho... viděl, ale já myslel, že to je tvůj dědeček...

Táňa se zasmála a pohrozila mně prstem, ale neurazila se. Ještě chvíli jsme si dobírali jeden druhého a já jsem poznal, že není jenom hezká, ale i chytrá. Nějak toho pobrala moc, říkal jsem si, ale líbila se mi, moc se mi líbila.

Bohouš přišel těsně před pátou a dílna se mu také zamlouvala. To, že byla úzká, mu vadilo ze všeho nejméně. Jenom ten plyn, říkal. Znovu jsem slíbil, že to zařídím a Bohouš mně vysvětlil, že chce, aby trubka šla podél celé stěny pod okny. Táňa mu pak řekla, že chci být také zlatníkem a já jsem se bránil, že jsem to tak nemyslel, že jsem si dělal jenom legraci a Bohouš mně řekl, že jestli chci být zlatníkem, tak mě bude učit.

- Adama chci učit taky, - řekl, - aby nemusel dřít po stavbách, protože tady se maká. -

Já jsem potvrdil, že tady se opravdu maká, o tom že mně nemusí přesvědčovat a Bohouš se na mne vážně zadíval a řekl: - Stando, jestli chceš být opravdu zlatníkem, já tě to naučím, ale to musíš chtít!

Zlatničina není řemeslo, to je umění a umění se musí chtít, chápeš? -

Přisvědčil jsem bez rozmyšlení, i když o zlatničinu mi tak docela nešlo, ale líbil se mi Bohoušův zápal.

Když jsme vycházeli z budovy, byli jsme všichni spokojeni, jenom agent, který na nás čekal, nervózně hleděl na hodinky a pak se teprve zeptal, jak se nám to líbilo.

Jel jsem s nimi autobusem až domů, sice jsem si zajel, ale tajně jsem doufal, že budu mít ještě jednu příležitost být s Táňou o samotě.

Rozloučili jsme se před jejich domem a Bohouš kavalírsky zašel dovnitř. Čekal jsem, že Táňa půjde za ním, ale na schodech se náhle obrátila a pomalu řekla ... - tak ahoj. -
Přistoupil jsem k ní, dodal si odvahy a odpověděl: - Neuvidíme se někdy... sami...? -
- Možná... - pokrčila rameny.
- Jenom možná? - odpověděl jsem zklamaně.
- Tak možná, proč ne? - zasmála se - ... Hele, nechceš ty toho napoprve nějak moc? Být zlatníkem, udělat si se mnou rande ... -
- Pusu bych chtěl taky ... - skočil jsem jí do řeči, - na rozloučenou... -
- Táňo! - ozvalo se z domu volání její maminky, - co tam děláš? -
Než jsem se nadál, Táňa se naklonila, lehce mě políbila na čelo a zakřičela nahoru, kde se začalo otevírat okno, že už jde.
Pak vyběhla po schodech k domovním dveřím a znovu se otočila.
- Hele, příště si vem na sebe něco jiného, v tomhle vypadáš jako teplouš! Kde 's to koupil? -

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (12)

Moc Stanislav | 02. 06. 2007

V den Milanova a Jardaova odjezdu jsme se všichni sešli v přístavu, protože naši přátelé se rozhodli plout, místo letět. Lodí to vzalo šest týdnů, čímž chtěli docílit, že přijdou doma o celou jednu zimu a připlují do Evropy až v pozdním jaru. Druhou výhodou bylo, že uvidí kousek světa, protože loď plula okolo celé Afriky a všude na dva dny zastavovala. Konec konců Jarda byl ve svobodném světě už skoro tři čtvrtě roku a všechno to, co nejen ze světa, ale i z Austrálie viděl, byla umývárna aut na Bondi Junction. Proto si oba bratři týden před odjezdem zapůjčili auto od Tomáše Dozadu, který byl z domova vyučený hodinář, a já jsem je celý den vozil po sydneyjském okolí, protože jako jediný z naší party jsem měl řidičák. Aby z té Austrálie vůbec něco viděli.

Jeli jsme na jih do Wollongongu a podél moře až kam to šlo (časově) a vraceli se podél hor a kopců vnitrozemím zpátky. Auto byl starý Austin, který pamatoval lepší časy a Tomáš mě nabádal, abych s tím víc jak padesátkou (v mílích = 80 km) nejezdil a hlídal si vodu. Jako profesionální řidič jsem se jeho rad držel a při obědě vodu zkontroloval a dolil. Tomáš to auto ovšem nepůjčoval zadarmo, bratři mu museli vysolit padesát dolarů na ruku ještě před zapůjčením, takže to nebylo laciné. Jenže my tenkrát vůbec netušili, že existují půjčovny aut a mysleli si, že nám Tomáš pomáhá.

Jarda nás všechny, celou partu, vzal na zaoceánský parník, kterým odplouvali a ukázal nám jejich kabinu. Po prohlídce této malé místnosti bez oken nás vystrkal ven a v kabině se zamknul s Rebekou. Pokračovali jsme v prohlídce sami - jenom s Milanem a jeho ženou. Loď byla obrovská a měla několik bazénů a spoustu jídelen, barů i obchodů.

A pak už stewardi začali nabádat lidi, kteří nejsou cestující, aby loď opustili a zaoceánský kolos začal houkat. Vyšli jsme před loď na molo a s námi spousta jiných návštěvníků, kteří začali objímat ty, kteří odplouvali. Petr prohlásil, že on by domů nejel a Franta odpověděl, aby nekecal, že on kdyby vyhrál „dvanáctku“, tak upřímně neví, co by dělal. Já jsem neřikal nic, protože momentálně jsem byl moc spokojený. S Táňou jsme spolu začali chodit, nejprve tajně, ale pak už otevřeně a bylo to hezký, i když ne úplně normální a já jsem si marně lámal hlavu tím, co dělám špatně. Celou teploušskou garderóbu jsem zničil tak, že jsem u košil utrhal rukávy a nosil je jenom do práce. Kalhoty do mírného zvonu byly jediné, které přežily mé řádění. Z ostatních kalhot jsem nadělal pomocí nůžek šortky a hrál v nich volejbal. Ten mi v poli docela šel, ale na síti jsem díky svým kotníkům nedokázal pořádně vyskočit. Soustředil jsem se proto na vybírání smečů a byl jsem v tom docela zdatný a týmu prospěšný hráč. Táňa, kterou sport nebavil, sedávala na stráni s ostatními, kteří nehráli a vesele se bavila. Tak vesele, že mě někdy až bodlo u srdce, protože se kolem ní pořád motali nějací svobodní mládenci, kteří neměli nic jiného na práci než obveselovat mou dívku... Pomalu, ale jistě jsem se vžíval do pocitů Franty, když chodil s Květou.

Lod' znovu zahoukala. Ted' už houkala v mnohem kratších intervalech a Jarda s Rebekou pořád nikde. Všichni cestující už byli na lodi a my jsme stáli na molu před brlení a Milan s Hedou stáli také u brlení, ale z druhé strany, takže jsme jim už nemohli ani podat ruku.

- Tak mám takovej dojem, - řekl Franta, - že to Jaroušek udělal moc chytře. Rebece už neuvidíme...

- Jak to myslíš? -

- Prostě ji v té kabině zamknul, takže nemůže ven i kdyby chtěla a ona možná ani nechce... -

- Tam nemůže zůstat, za čas by ji stejně našli ! -

- Za čas jo, ale to už bude loď na širém moři a ty myslíš, že se takovej kolos obrátí a pojedou zpátky? Kvůli jedné černé pasažérce? Kdepak, ty pojedou dál. Moc chytře to vymyslel ... -

V tom se vedle Milana objevila ubrečená Rebeka a rozčuchaný Jarda. Oba prudce dýchali. Naposledy se objali a Rebeka seběhla na molo k nám. Loď ted' houkala skoro nepřetržitě a najednou se pomalu začala odlepovat od mola. Poslední opozdilci vyskakovali na břeh a lidé na lodi, kteří byli mnohem výše než my, začali házet dolů papírové ribbony. Drželi je za konec a papírový kotouč letěl až k nám a lidé na molu je zvedali ze země nebo zachytávali přímo ve vzduchu a pak drželi druhý konec a symbolicky tak byli pořád ve styku s milovanými na palubě. Loď se neustále vzdalovala a ribbony se napínaly a lidé je popouštěli, až už to nešlo a ty papírové symboly spojení se začaly trhat a jejich konce bezvládně a smutně padaly do vody mezi lodí a molem. Ještě chvíli jsme viděli mávajících trojici našich krajanů a pak už jen žád' lodi a nakonec ani tu ne.

Domů jsme jeli autobusem a Rebeka dělala statečně veselou a docela jí to šlo. Já jsem přitom vzpomínal, jak jsme s Jardu a Milanem šli vybrat dvanáct tisíc do ANZ banky na Campbell Parade, kousek od našeho starého bytu, kde si je Milan nechal uložit u plešatého manažera banky. Oba bratři si vyjednali přes Tuzex převod peněz do ČSSR, protože tam mohli mluvit česky, ale do banky potřebovali mne.

Plešatý pan manažer nám po našem přání vysvětlil, že tolik peněz jeho banka dohromady v hotovosti sice dá, ale bude to i v menších bankovkách. To nám nevadilo, stejně největší bankovkou tenkrát byla dvacetidolarovka, ale když tu kupu peněz před nás vyrovnali i v deseti a pětidolarovkách, pochopil jsem, proč nám to předtím říkal. Byla to velká kupa. My jsme s sebou neměli žádnou tašku a tak jsme začali cpát svazky bankovek za trička, a v bance najednou ustal normální šum, byl slyšet jen šustot našich zastrkávaných peněz a osazenstvo i zákazníci nás sledovali s otevřenou pusou. Vycházeli jsme z banky s nacpanými panděry spíš jako lupiči než poctiví výherci. V autobusech na nás lidé zírali jako na zjevení, protože peníze pod tričkama prosvítaly a paní v Tuzexu se mohla zbláznit a pořád opakovala, že myslí, že jí Milan přinese šek a ne hotovost. Rychle někde sehnala dvě plastické tašky, narvala je penězma a my jsme s ní museli do banky, protože se bála, aby jí cestou někdo nepřepadl...

Když jsem tak cestou domů z přístavu poslouchal rádoby veselé štěbetání Rebeky, myslel jsem si, že Milan s Jardu měli ukrutné štěstí, prostě „z prdele kliku“, jak se říká. Já si tenkrát opravdu myslel, že oni měli štěstí a já smůlu. Dneska vím, že to bylo naopak...

Mně vlastně nic nescházelo. Měl jsem Táňu a její otec mě učil zlatničnu v dílně, kterou jsem sehnal a Adam postavil. Ze stavby natahal dřevo a jako zručný tesař vyrobil stoly se zlatnickými pahýly, a mašiny, jako valcnu a jiné, koupil Bohouš. Chodil jsem s ním po obchodech když nakupoval, od prodavačů se učil odborné termíny a pro sebe jsem koupil nářadí, které mně Bohouš doporučil. Chodili jsme do dílny s Adamem každý večer a dělali věci, které jsme nedodělali večer předtím. Bohouš přišel vždy po šesté, zkontroloval nás a zadal nové úkoly. Když jsem měl noční, tak jsem jel z dílny přímo do práce a při ranní zase z práce přímo do dílny. Jen při odpolední jsem nemohl přijet vůbec. Tím jsem trochu za Adamem zaostával, myslím, že byl stejně zručnější než já, ale já jsem zase měl lepší nápady a Bohouš to věděl i oceňoval.

Jenže tím, že jsem se učil zlatničnu, jsem mohl ve sklárně dělat šestnácky jen sporadicky a na penězích to bylo znát. Také jsem je nedělal proto, protože bych vůbec neměl čas na Táňu a tím jsem se dostal mezi „d'ábla a hluboké modré moře“, jak říkají Anglosasové, tedy mezi dva mlýnské kameny, jak říkáme my. Táňa chtěla žít, užívat si a já jsem na ni měl málo času. Také to chtěla někam dotáhnout, prostě být bohatá a já jsem na to neměl. Tahal jsem ji mezi sportovce a do hospod, kde jsem vedl oduševnělé řeči a i když jsem to dělal zajímavě, protože jsem to uměl a ji to zaujalo, tak nejvíce ji zajímala budoucnost a

jak se v ní uplatníme, kam až se vyšvihneme. A právě tohle vlastně vůbec nezajímalo mne. Snažil jsem se, ale kvůli ní, však i tím zlatníkem jsem se učil kvůli ní, než mě Bohouš zaujal tím výrokiem o umění, ale na úspěšného byznysmana jsem neměl. Táňa sice také ne, ale věděla, co chce. Jako třeba jezdit v pěkném autě. Mně autobusy nevadily, ale chápal jsem, že jí je to málo a tak když za mnou přišel Franta, že bysme spolu měli koupit auto, neváhal jsem ani minutu. Tomáš Dozadu prodával svého Austina a prodával ho za celkem slušnou cenu -120 dolarů. Ani jsme za ním nemuseli chodit, přijel za náma sám a hned Frantovi řekl, že já vím jak auto jezdí, protože už jsem ho vyzkoušel, když jsem vezl Milana s Jardou do Wolongongu. Připomněl jsem mu, že jsem směl jet jen padesátkou a dolévat vodu, ale Tomáš to odbyl mávnutím ruky, tekla mu tehdy hadice a on měl strach, abych to při větší rychlosti nepřehřál. Hadici nechal vyměnit a auto je v pořádku. Franta chtěl vědět, jestli za auto ručí a Tomáš mu řekl, že není automechanik, ale hodinář a může ručit jenom za hodinky. Ovšem co mu může říci je, že auto momentálně jezdí dobře, ale je staré, což snad víme. Věděli jsme to, a protože Tomáš s námi chodil občas na pivo a my jej považovali za kamaráda, uvěřili jsme mu a auto koupili.

Já jsem se těšil, jak Táňu překvapím, až pro ni přijedu a budu držet dveře otevřené jako tehdy Radeš a ona nastoupí a sedne si vpředu až ke mně, takže každý bude vědět, že k sobě patříme. Jenže druhý den se za naším autem začal valit dým a to takovým způsobem, že jsem věděl, že s něčím takovým se Táně nemohu ukázat ani na očích. Asi týden jsme s autem jezdili jenom do práce v oblacích dýmu a pak auto začalo chčipat na každé křižovatce, kde jsme chytili červené světlo. Vždy jsme vyskočili, počkali až se rozsvítí zelená, auto roztlačili a všichni naskákali dovnitř, já jako řidič první. Po deseti dnech od koupě auto nenaskočilo už vůbec. Dotlačili jsme jej do jedné dílny a zjistili, že je podfouklá hlava.

- Tos to nepoznal, když se ti začala ztrácet voda? - zeptal se mě mechanik, - přece jsi musel vidět, že ti teče do oleje?

Olej jsem samozřejmě zkoušel, když jsme auto kupovali, ale ten byl tehdy nový, čerstvě vyměněný... Auto jsme odepsali, zrovna tak jako Tomáše a zašli si na Princess Highway, kde bylo hodně prodejen ojetých aut a koupili velice zachovalého Holdena za 800 dolarů. Na splátky, protože osm stovek jsme dohromady nedali. Byl to krásný station Wagon a jezdil dobře, aniž by se za ním táhl dým jako z lokomotivy... S tímhle jsem se před Táňou už ukázat mohl, i když to teda nebyl Mercedes, ale zase to mělo mladého řidiče...

Večer, při práci v zlatnické dílně, jsem se Bohoušovi s Adamem přiznal, co se nám s Frantou stalo a jak nás Tomáš Dozadu doběhl. Adam se rozčílil a tvrdil, že by Tomášovi za tohle rozbil držku, takhle by to rozhodně nenechal! Já jsem tu chuť to udělat měl také, ale dobře jsem věděl, že nás Tomáš podfoukl legálně, peníze z něj nedostanu i kdybych se na hlavu stavěl. To je jedno, tvrdil Adam, já bych mu tu hubu rozbil, takhle podfouknout chudé emigranty. Šel jsem trochu do sebe a pomyslel si, že to asi budu muset udělat, abych zachránil svou čest, když už nic jiného, ale pak se do věci vložil Bohouš a zeptal se mě odkud si myslím, že Tomáš získal hodinářství. To jsem nevěděl i když jsem věděl, že Tomáš má hodinářství jako klíčku a sedí v takové kukani na Winyard station, kde opravuje hodinky.

- No, Židi mu to dohodili! Dobře ti tak, že obchoduješ se Židem a ještě k tomu s hodinářem, ti jsou nejhorší! Co, ty jsi nevěděl, že Tomáš je Žid? -

Bohouš nevěřičně potřásl hlavou, stočil oči k nebi a zeptal se: - Stando, copak ty to nepoznáš? -

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (13)

Moc Stanislav | 13. 06. 2007

Nastal sydneyjský podzim, pak zima a my jsme si všichni libovali, jak je pořád krásně, sluníčko svítí, ba i koupat do moře jsme se chodili k všeobecnému údivu lokálních lidí a celá česká parta na sebe pořád pokřikovala: „Co je tohle za zimu?“

Jenže chladno bylo. Obzvláště při nočních směnách to fabrikou protahovalo a já jsem litoval, že jsem u všeho ustríhal rukávy i nohavice a musel jsem si koupit svetr. Přesto mi to nějak ofouklo ledviny a neustále se mi chtělo močit. Lád'a to se mnou na pásu neměl lehké, co chvíli jsem mu utekl na záchod a

on musel pár minut dělat za dva, ale nestěžoval si a já jsem poznal, že to je kamarád na kterého je spoleh, který v nouzi necukne. Eva Zlatá mě vzala ke svému doktorovi, maďarskému Židovi, který mi předepsal nějaké pilulky a za týden jsem byl zase v pořádku. Z téhle epizody jsem se však poučil, že v kapitalismu není zdravotní péče zadarmo a jeden musí být pojištěn.

S Táňou to přestalo být pěkné. Dostal jsem se do pozice Franty, když si s Květuškou zoufal, a také jsem si nevěděl rady. Dobře jsem cítil, že mě nemiluje a bolelo mě to. Rozhodl jsem se, že to takhle dál nejde a musíme si spolu o tom promluvit. Jenže já byl ve věcech srdce dost neobratný, zbrklý, ba přímo divoký a začal jsem dost něšťastně. Že to zkrátka nemá cenu. Myslel jsem pochopitelně, že to TAKHLE nemá cenu. Táňa se na mne nevěřícně podívala a když uviděla mé svraštělé obočí tak se rozesmála a řekla:

„Ty mně dávaš kopačky!“

Z toho nebylo úniku. Když jsem nechtěl ztratit svou hrdost tak jsem po krátkém mlčení udiveně souhlasil. „Vlastně jo, dávám...“

A najednou, místo aby mě srdce zabořilo, se mně hrozně ulevilo, že jsem se rozesmál také a pak pak jsme s Táňou měli strašně pěknou zábavu a pokec jak už dlouho ne.

Vzali jsme to všichni, včetně její rodiny, docela dobře a dál jsme zůstali přátelé a já chodil do rodiny a učit se k Bohoušovi zlatničnu. Jenže už jsem se nemusel přetvařovat a snažit být někým jiným než jsem ve skutečnosti byl.

To první zimní období bylo stejně zvláštní. Najednou jsme začali dostávat tak zvané emigrantské sny. To se vám zdá, že jste doma, v republice a probouzíte se zpocením hrůzou, že spadla klec, že se nedostanete ven, že jste zkrátka v pasti.

Já jsem měl jeden sen tak živý, že i po probuzení jsem myslel, že ležím doma, v ložnici našeho vršovického bytu. Horečně jsem začal přemýšlet, co budu dělat. Ten den jsme měli odpolední šichtu a já si s hrůzou uvědomoval, že to do práce nestihnu i kdyby mě pustili z Československa. Ta dálka! A to se mi musí stát teď, když už mě mistr Čerňavský udělal parťákem a mám to v práci lehčí...Teprve jiná konstelace oken vršovické a brontské ložnice mě přivedla do skutečnosti, že jsem stále ještě v Austrálii. Ta úleva!

Blbnuli jsme všichni. Petr si koupil na splátky auto Ford Cortina a denně psal domů dlouhé dopisy své dívce Jájíně a neustále nám je předčítal. Já jsem začal psát zase Marcelce a měl jsem opravdu v úmyslu se vrátit za dva roky domů. Láska neviděná je i láska bez chyb. Byl bych se vrátil hned, ale potřeboval jsem něco našetřit, protože jsem pořád nic neměl. Bylo to takové zvláštní období, kdy jsme měli hrůzu z návratu do klece a přitom se nám po ní hrozně stýskalo... Myslím, že jsme potřebovali každý ženskou. Ženatí to snášeli lépe.

Jeden večer jsme udělali doma párty, ale pozvali jsme jen nejbližší známé. Honza s Věrou přišli, popili a zase odešli. K půlnoci se opilý Petr zbláznil a prohlásil, že v emigrantském táboře Bonegilla budou určitě nějaké Češky k mání a rozhodl se, že tam pojedou. Hned teď, v noci! Vlado, jak zaslechl, že někde budou k mání ženské, se k němu okamžitě přidal. To už s tlustou, leč bohatou Betty zase nechodil. Marně jsme je z cesty zrazovali poukázáním na vzdálenost (600 km) a fakt, že jsou oba opilí. Byli k nezadržení a ostatně, tenkrát se pít a řídit smělo. Nesměli jste ovšem udělat žádný dopravní přestupek nebo mít nehodu, to vám pak to pití připočetli...

Zůstali jsme v bytě tři páry, z čehož jeden byl Lád'a s Mášou a na mne vybyla Rebeka. Seděli jsme v našem obýváku, na starém a kdysi vyhozeném koberci a někdo navrhl, abychom hráli flašku. Proč ne, každý souhlasil, ale láhev se na koberci nechtěla dobře otáčet a děvčata nás vinila, že jí točíme schválně špatně, aby to padalo na ně. Přešli jsme tedy do neobývané jídelny (protože neměla ani stůl ani židle), která měla krásné parkety a na niž se láhev točila velice dobře. Láhev se tedy točila a točila a nakonec jsme seděli všichni nazí a protože už nebylo co odkládat, ten na koho hrdlo láhve ukázalo, musel splnit rozkaz, který mu dal ten, kdo lahví točil. Začali jsme blbnout a dávat si nepřičetné i oplzlé rozkazy. Když jsme byli v nejlepším a naše chlípnost i smyslnost na vrcholu, uvědomil jsem si, že naše jídelna nemá nejen nábytek, ale ani záclony. Vstal jsem a zhasnul. V protějším domě, který sousedil s naším, se lidé už vykláněli ze všech okem a balkony byly plné vděčných diváků...

Začali jsme se nesmyslně chichotat, ale smích nás přešel, když někdo zatřukal na dveře. V panice jsme se rychle oblékli, ale byl to jen Vlado. Bez Petra. Petra na Paramatě Road, asi třicet kilometrů od nás sbalila policie pro rychlou jízdu a protože byl opilý, tak ho zavřeli. Vlado nám vyprávěl, že jeli tak rychle, že Petr při předjíždění škrtl o nějaký nákladník a Cortinu po celé straně odřel. Měli štěstí, že se nepřevrátili. Vlada

policie nezatkla, protože byl jenom spolujezdec a neřídil. Takže když modrý anton s Petrem odjel, Vlado si sedl za volant a jel zpátky.

Druhý den byla neděle a tak měl Petr soud až v pondělí ráno. Soudce ho odsoudil za rychlou jízdu na dobu strávenou ve vězení plus deset dolarů soudních poplatků, a pak ho propustil. Na neštěstí si Petr nechal boty ve svém autě a musel z Parramatty těch třicet kilometrů šlapat pěšky a bos. Nebyla to příjemná pouť. Slunce pálilo a betonové chodníky byly rozpálené. U každé telefonní budky se nešťastník zastavil, zavolal nám a když jsme mu odpověděli, tak nás úpěnlivě prosil, aby pro něj někdo přijel.

Bohužel, nemaje na telefon, nikdy do přístroje nevhodil minci a my ho neslyšeli. On nás ano, ale to mu bylo houby platné, i když úpěnlivě volal a prosil. Nám to sice divné bylo, že nám někdo celý den volá a když zvedneme sluchátko, tak se nikdy neozve, ale moc jsme se tím nezatežovali. Naopak! Tohle časté zvonění nám začalo vadit a po počátečních ohlašováních... "haló, haló, není vás slyšet..." jsme později přešli k vyložené odmítavému, až uraženému tónu a posílali neznámou němou tvář do prdele.

Takže když se utmáčený Petr večer přišoural na svých odřených a zpuchýřovaných nohách domů jenom kroutil hlavou a vyčerpaně chrčel...

„Vy kurvy! Kurvy jedny špatný..!“

Z toho jsme si všichni vzali poučení, že s policií zde nejsou žádné špasy a hodlali jsme se zákonu vyhýbat, jak jen to bylo možné. Však také policajti byli všechno chlapi přes šest stop (pod šest stop nebrali) a já jsem nechápal, jak se čtyři obrovští chlapi vejdou do jednoho auta, protože tenkrát policie používala Mini Minory z Anglie. Ovšem vyhnout se zákonu se pokaždé nedalo. Jednou jsme jeli autem z venkovské hospody a všem se nám chtělo čurat. Venkovská silnice byla prázdná, ale pro jistotu jsem zajel až na prašnou cestu do polí a zastavil u malého háječku. Všichni jsme vystoupili a začali si ulevovat. Uprostřed močení vyjel z hájku policejní Mini Minor a jeho posádka nám na místě napařila pokutu deseti dolarů za „indecent behaviour in public“ (neslušné chování na veřejnosti)...

Největší střet se zákonem jsem ale měl, když mě Táňa požádala o pomoc při prodeji nějakých šperků. Jednalo se o české granáty zasazené ve zlatě. Nechtěl jsem si u ní zkazit reputaci muže, který všechno zařídí nebo sežene a tak jsem vesele souhlasil. Vzal jsem šperky a ještě s Petrem a Frantou jsme zajeli do Newtownu, kde tehdy byla na King Street jedna zastavárna vedle druhé. Vybral jsem si jednu, která dobře vypadala a nabídl šperky zastavárníkovi k prodeji. Vzal si je do dílny a požádal mě, abych počkal. Čekání chvíli trvalo a kluci se mezitím rozhlíželi po obchodě. Pak ke mně přišel Petr a řekl ... „Hele, vole, voni mě nechtějí pustit ven.“

„Kdo tě, vole, nechce pustit ven?“

Pokynul směrem ke dveřím. Stáli v nich dva chlapi vysocí přes šest stop a mračili se. Šel jsem k nim a zeptal se, co se děje. Ukázali mně průkazy detektivů a všechny tři nás začali zpovídat ohledně ukradených šperků. S klukama se daleko nedostali, protože ti jim nerozuměli. Já jsem se jim snažil vysvětlit, že moji kamarádi nemají se šperky co dělat, to je moje záležitost. Po krátkém zaváhání kluky pustili, ale já musel na policii. Tam to na mne znovu zkusili a tvrdili, že šperky jsou kradené. Hrklo ve mně, že Táně někdo podstrčil kradené zboží. Ani na chvíli jsem nezapochoyboval, že by to mohla vědět. Přiznal jsem tedy, že šperky nejsou moje, ale mojí dívky, ale odmítl jim sdělit její jméno. Prostě jsem ji do toho nechtěl tahat, ale tím jsem si přitížil a policajti nabyli dojem, že se buď k něčemu nechci přiznat, nebo že si vymýšlím. Vyslychali mě asi dvě hodiny a když viděli, že nepovolím, nabídli mně kompromis. Když jim dám jméno mé přítelkyně a ta jim potvrdí, že šperky kradené nejsou, pustí mě a ona z toho nebude mít žádné nepříjemnosti. Jestliže šperky kradené jsou a Táňa jim dá jméno osoby, která jí je dala k prodeji, pustí ji také, protože mně věří, že v tom jsme oba nevinně. Naivní jsem byl, ale blběj ne a tak jsem jim řekl, že když mě věří, tak ať mě pustí hned. Já půjdu za svou přítelkyní a zjistím, jak to se šperkama opravdu je a oznámím jim to. Čestný emigrantský!

„To není tak jednoduché, kamaráde, tys nám lhal, když jsi tvrdil, že šperky jsou tvoje, jak ti můžeme věřit?“

„Nelhal jsem,“ ohradil jsem se, „řekl jsem jenom, že to je moje záležitost nikoli mých kamarádů. Ti s tím neměli co dělat! Ostatně, vy jste mně zase tvrdili, že šperky jsou kradené a teď vidím, že si tím nejste jisti.“

„My jsme ti netvrdili, že jsou kradené! My jsme se jen ptali, zda víš, zda jsou kradené.“

Nakonec jsme se domluvili, že mě teda pustí, ale druhý den musím přivést Táňu, která jim musí vysvětlit, jak to s těmi šperky vlastně je.

Táňa z toho nadšená nebyla, protože šperky jí dala známá, takže za ní musela jít a ujistit se, jak to

vlastně je.

„Tebe tak s něčím poslat,“ brumlala, „měla jsem já tohle zapotřebí?“

Druhý den jsme šli na policii spolu a všechno vysvětlili, čímž celá akce skončila a Táňa pak už nikdy po mně nic nechtěla, z čehož jsem měl jen radost. Rozhodně jsem nebyl žádný businessman. Táňa si pak namluvila Marka a to byl schopný kluk. Jsem si jist, že ten se uměl postarat o její zájmy lépe než já, protože nakonec se vzali.

Jen Bohouš z její nové známosti moc radosti neměl a když jsme spolu pracovali v dílně, tak si mně stěžoval:

„Já ti nevím, ten kluk na mě dělá takovej divnej dojem, že mám obavy, aby to nebyl zakuklenej, no, však ty víš co!“

„Bohoušku,“ řekl jsem opatrně a stočil oči k nebi v hlubokém rozčarování, „copak ty to nepoznáš?“

Když jsem se pak po několika letech vrátil z Northern Territory do Sydney se svou budoucí, celá rodina mě přivítala zpátky jako ztraceného syna. Bohoušova žena té mojí ušila svatební šaty a Adam mně celou svatbu natočil na film. Marek mezitím zaujal mé místo v dílně a Bohouš ho naučil zlatničinu, takže se tím živil.

„No vidíš,“ řekl jsem starému mistrovi, „a ty jsi měl tenkrát dojem, že to je zakuklenej, víš co?“

„Mě! A měl jsem správněj dojem, Stando. Von zakuklenej byl, ale né Žid, nýbrž Slovák! To koukáš, co?“

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (14)

Moc Stanislav | 22. 06. 2007

Měli jsme po noční a vycházeli jsme z fabriky. Franta jezdil se mnou, protože půlka auta byla jeho, ale začínali jsme se hádat. Mně vadilo, že když někam chtěl jet musel jsem všeho nechat a odvézt ho tam, protože neměl řidičák. Jemu vadilo, že jsem si do auta kdykoliv skočil a odjel, aniž bych mu něco řekl. Hájil jsem se tím, že se nemá cenu ptát, když vím, že stejně nikam nemůže, když nemá papíry. On tvrdil, že to je slušnost a že třeba mohl jet se mnou, když mu půlka auta patří. Asi měl pravdu. Já jsem se skutečně občas zapomněl zeptat, ale někdy jsem se neměl ptát koho, protože doma nebyl a když byl, tak už jsem zase doma nebyl já. Petr jezdil s Vladou, ale od té doby, co auto odřel, museli oba nastupovat přes řidičovu stranu. Klika u pasažérských dveří nefungovala.

A dveře se nedaly otevřít.

Už jsme chtěli odjet, když se přihnul uříčený Petr, že mu někdo ukradl auto.

„Hovno ti ukradli,“ odpověděl Franta, „nepamatuješ si, kde jsi včera zaparkoval. Běž se podívat pořádně a my na tebe počkáme.“

To se někdy stávalo, že jsme si nepamatovali, kde jsme zaparkovali. Kolem fabriky bylo parkovacích míst málo a závod žádná parkoviště pro zaměstnance nevlastnil. Někdy jsem musel parkovat až půl kilometru od brány. Petr s Vladou tedy oběhli fabriku a když se vrátili, bylo vidět, že to je tentokrát na pováženou. Auto nikde.

Jeli jsme na policii a oznámili krádež. Policajt u pultu si poznamenal poznávací značku, zkontroloval nějaký papír a zkoprnělému Petrovi oznámil, že společnost, od které měl na auto půjčku, mu jej zabavila, protože byl pozadu se splátkama.

Vraceli jsme se tedy domů v jednom autě a Franta chtěl vědět, jak byl Petr se splátkama pozadu. Ten odtušil, že nemá ponětí.

„Jak to, že nemáš ponětí?“ divil se Franta, „přece víš, kolik splátek jsi už zaplatil?“

„To vím, vole, úplně přesně,“ odvětil Petr. „Žádnou, ale bylo mně divný, že si pro prachy nikdo nechodí, to jo, to mi divný bylo, vole...“

Auto odepsal, protože když mu úvěrová společnost oznámila na kolik ho přijde oprava odřené strany plus splátky, tak to vycházelo na sumu, za kterou si mohl koupit auta dvě. Kdyby na ně měl...

Petr však něco mít musel. Něco, k čemu by se mohl upnout a tak hned druhý den přivedl domů psa. Bylo to pár týdnů staré štěně vlčáka a my jsme mu začali říkat Piňďa, než si Petr vymyslí nějaké pořádné jméno. Jenže toho nic nenapadalo, všechno se mu zdálo nedůstojné jeho nové hračky a tak nakonec psovi jméno Piňďa zůstalo.

Zpočátku se Petr o psa staral, ale protože byl vždycky na štíru s penězma, jeho starání spočívalo v tom,

že vybral ledničku a psa nakrmil naším jídlem. Večer nám pak dlouho vykládal, že to jídlo už bylo stejně staré a jen by nám to zasmrádlo ledničku. Nakonec to došlo tak daleko, že jsme v lednici nechávali pouze jídlo, které pes nežral. Džem, ovoce, zeleninu a tak. Pes rostl jako z vody a když tak o tom přemýšlím, tak jsem slovo „jako“ mohl klidně vynechat. Franta to někdy nevydržel, když na něj ta hladová psí tvář při večeři hleděla a nevědomky žvýkala s ním, a nakvašeně psovi přenechával svou večeři.

Nakonec se s Piňďou začal dělit a při společném nákupu vždy strčil pár konzerv dospodu košíku, abysme neviděli, ale my jsme viděli a dělali slepé. Bylo nám psa líto, Petra ne. Nemohli jsme to věčně hladové stvoření nechat trpět. Já jsem se tím zase tolik nezabýval, protože tou dobou jsem objevil Anku. Ta bydlela v Paddingtonu a já jsem trávil každou volnou chvíli u ní. Jak ze sklárny, tak ze zlatnické dílny to bylo do Paddingtonu mnohem blíže než domů na Bronte. A odměna za tu odbočku byla neskonale lepší než se doma hádat o jídle pro psa nebo o jídle vůbec. V Paddingtonu nejen že jsem se hádat nemusel, ale vždy už bylo navařeno. A po jídle to bylo ještě lepší... Anka byla hodná holka, nejen skvělá milenka a tak když mě začala přemlouvat, abych se k ní nastěhoval, váhal jsem jenom chvíli. Stejně jsem většinu nocí trávil u ní a domů se chodil vyspat jen přes den, když jsme měli po noční a Anka pracovala. Problém byl, že jsem nevěděl, jak to klukům sdělit. Věděl jsem, že mou část na činži potřebují a konec konců, smlouvu o pronájmu jsem podepsal já a Vlado, takže pokud se někdo nemohl odstěhovat, byli jsme to my dva.

Vlado z nás uměl anglicky asi nejlépe, i když jsem mu to nechtěl přiznat, ale Betty mu hodně pomohla. Oba mí kamarádi z Vršovic si začali uvědomovat, že ve sklárně se anglicky nikdy nenaučí. Já sám jsem už uměl srbo-chorvatsky skoro plyně a slušně nadávat řecky, ale anglicky jsem v práci skoro nehovořil a u Bohouše také ne. Franta někde zjistil, že v bývalé budově Anthony Horden na George street existuje škola, kde učí anglicky intenzívně celý den, pět dní v týdnu a její absolventi do dvou měsíců mluví plyně anglicky! Považte, do dvou měsíců! To nás všechny značně zaujalo. Ve sklárně se sice dělaly dobré peníze, ale byla to jednotvárná a namáhavá práce na šichty. Dobře jsme věděli, že existují lepší džoby, a i v našich oborech, ale tam byla perfektní znalost angličtiny nezbytná. Zjistili jsme si detaily, spočítali peníze a rozhodli se jít studovat. Jen Vlado nešel, nějak se mu to nezdálo. Ve sklárně nás příjemně překvapili, protože jsme měli skoro po roce nárok na dovolenou a tu nám proplatili. Najednou jsme měli mnohem více peněz než s čím jsme původně počítali. Jen mistr Čerňavský nade mnou kroutil hlavou a říkal: „Ty budeš sorry! Tady jsi měl dobrej flek a já bych tě jako chemika dostal za rok do zkušebny! Eh, ty chuj adín...“ mával nad mou nevděčností rukou.

Zkušebna! To kdybych věděl... tam se dělalo jen na ranní a peníze byly stejné jako na šichtách...

Školu jsme začali plni optimismu a vysokých nadějí, ale nějak to nebylo ono. Sice to bylo intenzívní a museli jsme mluvit jen anglicky, ale pro mne to bylo vlastně opakováním látky, kterou jsem znal. Také pověst o dvou měsících splaskla. Tak za dva roky nejdříve, tvrdili zkušenější žáci. Šel jsem za učitelkou, ale ta mě odmítla přeřadit do vyššího ročníku s poukázáním na to, že v něm není místo. Dodnes nevím, zda to byla pravda, nebo zda měla strach, že by tak škola přišla o první rok mých příspěvků na školné. Již druhý týden jsme objevili za rohem hospodu, kde smažili dobré hamburgery a začali jsme tam na ně chodit o polední přestávce. Také jsme si dali jedno až dvě piva. Výsledkem bylo, že jsme se po obědě nemohli na vyučování příliš soustředit, protože se nám chtělo spát.

Jeden pátek jsme si zase dali dvě piva, pak třetí a už jsme ten den do školy nešli. Pak to s námi šlo z kopce rychle. Nejen že už jsme po obědě přestali do kurzu docházet vůbec, vymlouvaje se, že je z nás stejně cítit pivo, ale jednou jsme si do hospody skočili ještě před začátkem školy a nešli do školy už ani to ráno. Načež jsme usoudili, že chodit do školy, když chodíme vlastně za školu, je pitomost a skončilo naše intenzívní učení. Také nám začaly docházet peníze. Místo intenzívního studování jsme museli začít intenzívně hledat práci. Tentokrát jsme se soustředili na stavby a jiná místa, kde se mluvilo anglicky. Nakonec jsme se chytili, ale každý na jiné stavbě. Petr jako nádeník u instalatérů (byl vyučený instalatér) a Franta jako pomocník u tesařů (měl stavební průmyslovku). Já, jako chemik, jsem dostal práci u nádeníků, které má kvalifikace vůbec nevzrušovala, hlavně je zajímalo, jestli umím dobře makat. Pracoval jsem na budově budoucí Univerzity NSW, která měla mít dvanáct pater. Když jsem začínal, byla stavba teprve v přízemí a lily se betonové základy. Hádal jsem, že tu je práce na roky.

V partě nádeníků nás bylo šest a naším předákem byl Harry, člen komunistické strany Austrálie a zuřivý odborář. Druhý v pořadí byl Jim a pak pomladší Ron, který si celý rok šetřil na svůj velký den v roce, kdy si pronajal limuzínu se šoférem, zapůjčil bílé rukavice s bursiánským kloboukem a všechny peníze

rozházel v ilegálním kasínu a v bordelu. Mluvil pomalu se zřetelnou výslovností, tak jak si představoval, že mluví vyšší třídy v Anglii, takže jsem mu docela slušně rozuměl. Na moji prostou otázku, která by napadla okamžitě každého Čecha, proč si pronajímá drahou limuzínu, když z kasína to měl do bordelu přes ulici, odpovídal s důrazem.

„Musíš mít styl, jinak neuděláš dojem ani na kurvu...“ Styl Ron měl, takže patřil mezi nádenickou elitu. My ostatní jsme byli vlastně k ruce. Já, mladý Turek, který neuměl ani slovo anglicky a Angličan George, který pocházel ze severu Anglie a měl tak zvláštní přízvuk, že jsem mu rozuměl stejně špatně jako rodilým Australanům. George byl bývalý boxer, kterému nějaký úder poranil oční sval, takže to oko měl neustále přihmouřené a vypadal jako kdyby vám chtěl v nejbližší vteřině jednu ubalit. Ve skutečnosti to byl moc hodnej chlap a když jsem si na něj zvykl, tak jsem poznal, že i fair. My tři jsme byli hlavní údernou silou nádenické skupiny a odedřeli jsme většinu práce. Harry sice pracoval také, ale hlavně dohlížel, aby všechno bylo podle předpisů a pořád odbíhal k mistrovi do kanceláře, kde si stěžoval a vedl neustálé hovory o bezpečnosti práce. Mistr ho poslouchal a utěšoval, protože znal Harryho schopnost vyvolat stávkou.

Asi po týdnu se mě Harry zeptal zda jsem už členem Unie a když jsem mu odpověděl, že nejsem, tak se okamžitě rozběhl do kanceláře a za chvíli už jsem musel k bossovi na kobereček. Tam mně boss Tom vysvětlil, že pokud chci pracovat na jeho stavbě, tak se členem Unie stát musím. Snažil jsem se mu vysvětlit, že právě proto jsem utekl z komunistické země do svobodného světa, abych nemusel být členem ničeho, čeho nechci.

„Já tě chápu, řekl Tom a vzal mě kolem ramen, „ale když se nestaneš členem Unie, tak Labor lidi (Unie pracujících) vyhlásí na mou stavbu „black ban“ (bojkot) a já sem nedostanu ani cihlu, natož dělníka. To si nemohu dovolit, za proshivnutej termín se tu platí penále, víš? Ty seš dobrej dělník, nerad bych tě ztratil, ale jestli nevstoupíš do Unie, tak tě budu muset vyhodit...“

A tak jsem se „dobrovolně“ stal členem Unie Jacka Mundyho, který měl později hrát význačnou roli při záchraně historických objektů na Victoria Street u King 's Crossu. Ono opravdu není všechno jen černobílé. Ten první den jsem se vrátil ze stavby a „táhl ruce po zemi“. Takhle jsem si v životě ještě nemákl a když se vrátili kluci, tak toho měli stejně plné zuby jako já. Posoudili jsme své zkušenosti a já jsem nabyl dojmu, že u nádeníků se maká přece jen o poznání tvrději.

„Chtěli jste někam, kde se naučíte anglicky, tak si teď nestěžujte, „řekl Franta rozšafně, „já jsem se dneska naučil slovo „faken“.“

„Já taky,“ vskočil mu do řeči Petr.

„U nádeníků je všechno faken,“ potvrdil jsem unaveně.

„No vidíš!“ zajásal Franta, „tak teď mi řekni, co to znamená?“

Jenže já jsem nevěděl. Jenom jsem tušil, že to bude nějaké přídavné jméno, ale jeho význam mi unikal. Zedníci či nádeníci jej používali téměř neustále, hádal jsem, že to je tedy slovo velice obvyklé, ale v českém slovníku nebylo k nalezení. Za pár dní jsme si ale všichni tak zvykli, že slovo „faken“ se stalo i naším výrazovým heslem. Všechno bylo „faken“. Jednou jsem šel do prádelny, která jediná byla v našem činžáku společná všem nájemníkům a potkal tam naši sousedku. Byla o dost starší než já, ale zase ne o tolik, abych si nedal říci, kdyby projevila zájem...

„Dobré jitro,“ pozdravila mě a usmála se.

„Good faken morning,“ rozšklebil jsem se pln náhlé naděje.

Místo koketerie však sousedce zamrzl úsměv na rtech a rychle prádelnu opustila.

Z toho jsme pak usoudili, že to asi nebude slovo dobré, protože se nám nezdálo, že by slova good a morning mohla někoho tak postrašit. Vlado pak zavolał Betty a přes svou bývalou lásku zjistil pravý význam slova „faken“.

„No čo by to značilo, pojebaný to značí, ty kokot! V tejto zemi je všetko pojebaný, preto je všetko faken, hej?“

Rychle jsme se naučili říkat „bloody“. Bloody se používalo jako náhražka slova faken, když byla v doslechu žena. Před ženami se nadávat nesmělo, to byl nepsaný zákon, a i u nádeníků, když šla kolem stavby žena, se chlapi mírnili a upozorňovali jeden druhého, aby si dali pozor na hubu.

„Watch your language!“ neslo se polohlasem od ucha k uchu. To už jsme věděli, co slovo language znamená. Že to značí „jazyk“ jen přeneseně, ale ve skutečnosti, že to znamená obecnou mluvu a přestali jsme si v lahůdkářství objednávat smoked language, tedy uzenu mateřštinu, please!

Záhad ovšem bylo více, jako Milk bary. My věděli, co slova milk i bar znamenají, jen nám bylo zatěžko

pochopit, co s tím má společného mléko. Leč učili jsme se rychle a solidně tlačeni nutností. Jen nebyl čas nic vybrušovat, přízvuk upravovat, makat jsme museli, a to tvrdě.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (15)

Moc Stanislav | 01. 07. 2007

Ted', co každý dělal na jiné stavbě, stal se problém auta akutní. Franta s ním jezdit nemohl a já jsem pochopitelně jezdil, takže jsme se začali přít i o benzín a bylo dost těžké odhadnout moji spotřebu, společnou a jen Frantovu spotřebu, protože já jsem se bránil tím, že když ho někam vezu, není to moje spotřeba, ale jenom jeho. Nakonec jsme oba uznali, že to takhle dál nejde, přece se kvůli autu nerozkmotříme a já jsem Frantu vyplatil. Auto bylo tedy jenom moje, ale také splátky, které teď najednou byly o sto procent větší. To mě finančně dost vyčerpávalo, a to každý týden. Anka toho využila a přemluvila mě, abych se nastěhoval k ní, že na tom oba budeme finančně lépe. Načež nastaly hádky s klukama, kteří trvali na tom, že za sebe buď přivedu do bytu náhradu, nebo musím dál platit svůj podíl činže, protože nájemnou smlouvu jsme měli až do konce roku. To jsem musel uznat, protože tu smlouvu jsem podepsal já s Vladem. Jen my dva jsme byli schopni se s agentem při najímání bytu domluvit. Dostal jsem se tak do situace, kdy jsem podle zákona nesměl byt opustit, zatímco mí kamarádi se mohli odstěhovat kdykoliv. Nakonec to dopadlo tak, že jsem si pár věcí na Bronte nechal v jídelně, ale jinak bydlel u Anky, které jsem platit nemusel. Velkou výhodou bylo, že Anka dobře vařila a když jsem se večer unavený z práce vracel domů, nemusel jsem nic shánět ani připravovat a jídlo bylo na stole. Nic ovšem není zadarmo a Anka si své vybírala v posteli. Byla vášnivou a dobrou milovnicí, takže jsem šel ráno kolikrát do práce ještě unavenější než jak jsem se večer před tím vracel. Musím ovšem přiznat, že mně tenkrát bylo 24 let a „trpěl“ jsem nesmírně rád. Jednu noc byla Anička obzvlášť nenasytná, dychtivá a budila mě velice hezkým způsobem skoro každou hodinu. Pokaždé to skončilo ve vášnivém až křečovitém objetí, kdy si moje milenka zaklesla obě nohy za mémi zády a držela se mě jako zoufalý žokej, který spadl pod koně. Byl jsem tenkrát dobrý hřebec a vždycky jsem nás oba donesl za cílovou pásku...K ránu jsem toho už ale měl dost a bránil se, ať neblbne, že dneska lijeme beton. Anka mě pohladila po opuchlém přirození a přiznala, že chce ode mne děťátko. To mě probudilo úplně a i když jsem toho do té doby moc nenaspal, tak teď už jsem neusnul vůbec. Od té chvíle jsem si dával při milování pozor a byl to věčný boj kdo z koho, kam, a ne všechny bitvy jsem vyhrál. Naštěstí Anka neotěhotněla, jinak by asi mé vzpomínání končilo zde...

Harry mě přidělil k Jimovi, který se tak stal mým neoficiálním předákem. Byli jsme sehraný tým. Jim se „mrcasil“ okolo, všechno upravoval a já jsem makal. Stavba rostla jako z vody a já jsem už věděl, že jsem se spletl, když jsem si myslel, že tu je práce na léta. Viděl jsem to při nástupu do pozice svýma českýma očima, ale tak, jak stavba rostla, bylo jasné, že do Vánoc budeme ve dvanáctém patře. Stavební pokyny a vlastně jazyk, jsem se naučil velice rychle, protože to bylo jednoduché. „Vem faken (to zajebané) kolečko a běž vozit faken (ten zajebaný) písek do druhýho faken (zajebaného) patra..“ To opravdu nebyl problém porozumět.

O polední přestávce jsme s Jimem chodili do hospody přes ulici. Tam už to bylo s mým rozuměním horší. Můj předák se rozpovídal, mlel jedno přes druhé tím strašně rychlým australským přízvukem, kterému je nelehko porozumět, i když anglicky umíte, takže jsem mu povětšinou rozuměl jen to slovo faken, které pronášel se stejnou frekvencí, jako kdyby byl na stavbě. Já jsem do jeho samomluvy občas zamumlal „faken struth“ ("svatá pravda"), když se náhodou odmíchl a zhluboka se napil, odfrkl si a znovu se rozjel. Tím jsem ho všem jen utvrzoval v tom, že mu rozumím, což nebyla pravda ani zdaleka. Samozřejmě, že se to muselo provalit, a když se tak konečně stalo, Jim přestal mít iluze o mé angličtině.

Jak rostla stavba, rostl i výtah na materiál, kterým jsme vozili věci do různých pater. Výtahovou věž jsme smontovali z lešenářských trubek vedle stavby a mezi ní a budovou byla značná mezera, kterou jsme vždy překlenuli prknem. To prkno byla silná čtyřpalcová fošna, která byla permanentně ve výtahu. Mezi výtahem a budovou viselo silné lano, které jsme používali k „osobní přepravě“. Prostě, když jste se potřebovali dostat z osmého do šestého patra, tak jste si lano přitáhli klackem nebo co bylo zrovna po ruce, zhoupili se z budovy na lešení výtahu, slezli po trubkách ty dvě patra dolů a znovu se zhoupili pomocí

lana zpět do budovy. Oficiálně se to nesmělo dělat, ale dělali to i mistři, protože schodiště bylo daleko až na druhé straně budovy. Lano bylo pevné a dobře upevněné, ale končilo někde ve třetím patře. Jednou se Jim zhoupal k výtahu, ale nějak špatně si to vypočítal, na lešení nedosáhl a zpátky do budovy se už také nedostal. Jako zkušený stavební dělník počkal, až se dohoupá a pak mě zavolal.

„Rope,“ řekl, „faken rope, pull the faken rope in...“ („Provaz,“ řekl, „zajebanej provaz a vtáhni mne dovnitř...“)

Z čehož jsem porozuměl pouze slovu faken, i když jsem tušil, že slovo „rope“ (provaz) má v té větě významnou roli. Bohužel mě nenapadlo nejen jakou, ale co vůbec „rope“ znamená.

„Faken struth,“ odvětil jsem bezelstně.

Načež se Jim rozeřval, a to takovým způsobem, že jsem opět rozuměl jen těm dvěma slovům, přičemž jsem ovšem znal význam jen jednoho. Bezradně jsem se rozhlédl kolem a uviděl lopatu. I nabídl jsem ji visícímu předákovi, který opět zařval, a to tak, že jsem okamžitě pochopil, že lopatu nejen nechce, ale že mu se mnou dochází trpělivost. Nabídl jsem mu ještě kladivo a majzlík, ale nic se mému partákovi nezamlouvalo a řval tak, až začal sípat. Rozhlížel jsem se zoufale kolem dokola, ale nebylo tam už nic, co bych mu mohl nabídnout. Nikdy jsem neměl rád když na mne někdo řve, i kdyby to byl můj nadřízený, a tak jsem Jimovi svou nejlepší angličtinou oznámil, že mě volá boss a musím jít. Přitom jsem dělal, jako když naslouchám zvukům ze dvora. Nedbaje pak Jimova řvaní, které mě jen znervózoňovalo, přeběhl jsem patro ke schodům, přemýšleje, proč můj šílený partner na tom laně vlastně tak nonšalantně visel. To už jsem byl o patro níže a v tom mě osvítilo poznání! Otočil jsem se, vyběhl schody po dvou a celý udýchaný přiběhl k výtahu. Mé zadýchání nebylo nic oproti Jimovu. Ten už se chudák držel s posledním vypětím sil, paže měl nad hlavou a klouzaly mu... Přitáhl jsem si lopatou volné lano pod ním a vtáhl ho do bezpečí stavby. Svalil se na hromadu písku pod ním a jenom chroptěl. Mám dojem, že kdyby v té chvíli měl jen o trochu více síly, tak mně omlátil o hlavu lopatu, kladivo i majzlík...

Od té chvíle si Jim o mé angličtině nedělal iluze a já bych rád věřil, že jen proto mě přestal zvat o hlavní přestávce na pivo. To mně nijak nevadilo a skamarádil jsem se s Georgem a Turkem, který potřeboval peníze zrovna tak jako já a oběma nám vadilo, když se proflákalo třeba půl dne nebo i den stávkou. Harry vždy svolal schůzi do nádenické dílny, kde byla i jídelna a toalety a tam se pak prodiskutovaly různé problémy, kterým jsme my dva vůbec nerozuměli. Pak nechal předák hlasovat a já jsem si hlídal Jima, protože jít proti němu jsem po příhodě s lanem nemohl. Turek zase hlídal mne a tak jsme zvedali ruce pořád v tom samém pořadí. Nejprve Jim, já, Turek, Ron, George a nakonec, vida všechny ruce nad hlavou, i spokojený Harry. A už jsme byli ve stávce. Většinou neplacené. Já jsem to sice věděl, přece jen jsem už dost rozuměl, ale neměl jsem na to, abych se pletl do debaty. Nevěděl jsem přesně proč stávkujeme, ale tušil jsem, že zase bude na výplatní pásce pár hodin chybět. Turek nerozuměl nikdy a sotva jsme vyšli z dílny už se chytal lopaty a chtěl pracovat. Musel jsem mu ji vždy vytrhnout a rukama naznačit, že „nicht arbeiten“, protože německy trochu rozuměl. Odplivl si a rukou mi naznačil, co si o celé stávce myslí, kteréžto gesto doprovázel i hlasitým prohlášením, bohužel v turečtině.

Jak se blížily Vánoce, přibývalo u mistrů nervozity, protože měli své termíny a naše stávky jim v tom dělaly bordel. Dnes chápu, proč to Harry dělal a dělal to chytře, protože najednou jsme začali dělat plno přesčasů, a to hlavně v sobotu, kdy jsme byli placeni za první tři hodiny o padesát procent více a zbývajících pět hodin o sto procent více než normálně. Boss Tom z toho měl zamotanou hlavu, nejraději by zadal přesčasy jen Georgovi, mně a Turkovi, protože moc dobře věděl, kdo umí dělat a kdo se jen fláká, ale nemohl si to dovolit. Riskoval by tím stávku nejméně na týden. Na druhou stranu nemohl dát přesčas jen Harrymu a jeho dvěma kumpánům, to by zase nebylo nic uděláno, a tak nás bral všechny a tiše trpěl.

Nejméně radosti z přesčasů měla Anka, protože jsem chodil domů unavený a i když jsem si noční sichtu s ní vždycky zastal, neměl jsem pražádnou chuť chodit někam ven a na procházky a pořád jsme byli doma. K Bohoušovi jsem ještě chodil a učil se, ale už jen dvakrát do týdne a i to mně začínalo být na obtíž. Jednou jsem seděl vedle Adama, kecali jsme jako vždycky a já pracoval na stříbrném náramku s jmenovkou. Adam mi říkal, že ta jeho si konečně našla práci, i když to je jen na pár hodin denně, ale někdy dělají večer přesčasy, když dostanou objednávku, takže si slušně vydělá. Tedy na ženskou, protože ženy tehdy braly jen asi polovinu mužské výplaty. Já jsem chtěl vědět co dělá a Adam se smál,

že skoro v oboru, protože dělá ve fabrice na moderní bižuterii u nějakého starousedlíka. Trochu jsem se zarazil a optal, jak se ten Čech jmenuje. Tony, zněla odpověď. Chtěl jsem mu říci o Věře a že já být na jeho místě, tak bych si ty přeschasy zkontroloval, ale neřekl jsem nic. Radši jsem se kousl do jazyku. Náhle se mne Bohouš zeptal, jestli chci být opravdu zlatníkem. Nevěděl jsem najednou, co na to říci, protože jsem dobře věděl, kam směřuje. Zlatničina mě bavila a musím říci, že jsem si tou dobou myslel, že už vlastně umím všechno. Snad jen trochu více zručnosti to potřebovalo a ta jistě přijde s praxí, ale v podstatě jsem si věřil. Samozřejmě, že jsem všechno neuměl ba ani neznal, ale tenkrát jsem si to myslel a také jsem věděl, co mi chce Bohouš říci. Přišel čas, abych se rozhodl. Bud' se do toho dám s plnou vervou a začnu si hledat džob v oboru, na to už jsem snad měl a Bohoušovu dílnu budu brát jako nástavbu, universitu, kde všechny znalosti jsou uschovány v mistrově hlavě, stačí se jen zeptat, nebo to vlastně nemá cenu. Nemá cenu, abych se takhle mordoval a přitom zanedbával řemeslo. Bud' a nebo. Řekl jsem upřímně, že o tom budu přemýšlet a cestou domů jsem začal uvažovat, že starý mistr má pravdu. Anka byla hodná, v posteli jsme si rozuměli, kdybych se stal zlatníkem, jistě by se nám nevedlo špatně... Konec konců, někoho si vzít musím a bude lepší, když si vezmu někoho, kdo miluje mne, než aby to bylo obráceně jako s Táňou a trápil jsem se já. Takhle a podobně jsem cestou domů opravdu uvažoval a bylo to nebezpečné, nebezpečné pro frajera, který vyjel za dobrodružstvím...

Jenže osud nám rozdál karty jinak. Mně i Adamovi. Já jsem se stal zlatníkem až mnohem později, až za 14 let, zatímco Adam se rozvedl do roka a bižuterista Tony si hned na to najal novou pracovníci. Svě zaměstnankyně nenajímá proto, aby si je bral. Ale na to všechny ty české paní a dívky přišly vždy pozdě a ne každý se s tím dokázal vypořádat tak svérázným způsobem jako Honza s Věrou.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (16)

Moc Stanislav | 12. 07. 2007

Jednou jsem přijel na Bronte a byli tam dva kluci z Melbourne, také emigranti z roku 1968. Jeden z nich, tmavý kluk s černým knírkem se nechal v Austrálii přejmenovat na Omar Sharif, ale česky se jmenoval Slávek. Druhý se jmenoval Jarda. V Praze pracoval v karlínském divadle jako kulisák. S tím jsem se skamarádil hned. Byla s ním legrace a vyprávěl nám nejednu veselou historku z Karlína, kdy opilí kulisáci zpívali s chorem, ale byli o takt pozadu, takže si režisér při premiéře rval vlasy, že má v divadle „ozvěnu“. Se Slávkem jsme se od prvního dne neměli rádi. Asi jsme si nepadli do noty, ale také s tím měl co dělat fakt, že jsem začal vyžadovat, když u nás bydlí, aby platil činži. Jarda se neurazil, ale Slávek ano. Drze tvrdil, že je host a jako takový nic platit nebude a že jestli já chci, tak si také můžu přivést hosty. Ta drzost! Na místě jsem ho chtěl ztrestat, ale Vlado se ho zastal a s Vladem jsem se prát nechtěl. Jednak jsem ho měl docela rád a také jsem si nebyl jist, zda bych tohoto statného Slováka přebral. Takže jsem se nechal umluvit.

Ty dva hosty k nám přivedl Michal, který teď s klukama hodně kamarádil. Většinou jsme s Michalem jezdili na pivo do českého klubu v Dulwich Hills, kde vládl pan Damasbol.

O tom se říkalo, že zbohatl na dovozu gumových penisů z Československa. Ty byly k mání v každém sexshopu, než přišel čas elektroniky.

Emigranti z roku 1948, kteří klub vybudovali, nás ve své podstatě neměli rádi. Měli dojem, že jsme ve většině případů hajzlové, zkrátka odchovanci komunismu zkažení režimem, kterým se nedá věřit. Byli sice rádi, že najednou jejich klub oživil mladými lidmi, kteří mluví česky a slovensky, ale mnozí nám pomáhali jen proto, aby nás využili. Jako Tony z bižuterie a dovozce gumových penisů, který nenechal žádnou holku na pokoji.

Bylo zajímavé sledovat, jak tento sice bohatý, ale holohlavý stařec s věnečkem bílých vlasů se snaží utrhnout děvčata, která mohla být jeho vnučkami. Navíc si staří emigranti žárlivě střežili své pozice v klubu. Bojovali o ně, ba mnohdy i intrikovali mezi sebou a ani v duchu by je nenapadlo si nás pustit k tělu nebo, nedej bůh, nás zapojit. Nám to vyhovovalo, protože na rozdíl od nich, generace spolkařů a milovníků titulů jsme byli generace, která nevěřila ničemu a nikomu a všemu se chtěla vyhnout. Hlavně funkcím a titulům jako předseda československé rady svobodných Čechoslováků, legionářů, obchodníků a vůbec - těch spolků, které se hašteřily mezi sebou byly desítky.

Došlo k zajímavé situaci, kdy staří si žárlivě střežili vydobyté pozice před mladými, kteří jim na ně kašlali

a nechtěli je. Po létech, když už byli emigranti z roku 1948 opravdu staří a zapojit nás chtěli, protože potřebovali pomoc a hlavně chtěli, aby jejich kluby žily dál, s hrůzou zjišťovali, že nemohou nikoho nejen naverbovat, ale ani přemluvit. Bylo však i mnoho slušných, kteří pomáhali. René Merta, který měl na Bronte prádelnu, zaměstnal Mášu a když se seznámil s Lád'ou, tak mu pomohl sehnat práci v oboru a Lád'a se dostal ze sklárny.

Michala do Austrálie přivezl otec, emigrant z roku 1948, který však žil v Darwinu, zatímco Michala podporoval finančně na studiích v Sydney. Otec byl dle Michala „v ranci“, protože vlastnil hotel. Studie mladému emigrantovi moc nešly, hlavně proto, že neovládal jazyk, stejně jako my, ale byl dobrý společník a uměl se bavit. Vykládal nám jak v Darwinu žil o dovolené a jak chodil na lov krokodýlů. Jeho vyprávění mě hrozně vzrušovala, kvůli něčemu podobnému jsem chtěl vidět svět a upřímně jsem mu záviděl. Opatrně jsem na něm vyzvídal, jak se v Darwinu žije a jestli by se tam sehnala práce.

„Tam je práce!“ mávl Michal rukou, „co umíš?“

Řekl jsem, že pracuji na stavbě a on tvrdil, že na stavbách se dělají velké peníze, protože v tropech se platí speciální příplatky za horko. Slávek se do toho vložil, že on už v Darwinu byl a že je tam takové horko, že já bych to nikdy s mou bílou kůží nezvládl.

„Padnul bys do hodiny!“ tvrdil pohrdavě.

Michal odvětil, že „bílí“ v Darwinu taky dělají a nepadají a Slávek rychle dodal, že ti jsou ale aklimatizovaní a zvyklí.

„Nejvíce však vydělávají dělníci z bushe,“ pokračoval Michal, „ti jsou všichni v majlantu a v hospodě za všechny platí.“

Franta chtěl vědět, kolik asi vydělávají a Michal se zamyslel a odpověděl:

„Asi tak pětkrát tolik, co vy tady.“

Tohle na nás na všechny strašně zapůsobilo. Pětkrát tolik, považte! A to horko se jistě dá vydržet, když ho vydrží i ti druzí. Ostatně v Sydney bylo o loňských Vánocích kolikrát i přes čtyřicet, mínil Petr.

Slávek oznámil, že hodlá do Darwinu jet a kdo chce jet s ním, ať se přihlásí. Přihlásili se úplně všichni, až na mne a na Michala. Pak se začalo debatovat o tom, kdy by bylo nejlepší vyrazit a většina navrhovala, aby se jelo ihned. Vlado upozornil, že máme na bytě smlouvu, která vyprší až koncem roku a že by teda bylo nejlepší zůstat aspoň do Vánoc. Michal dodal, že po Vánocích se džoby shánějí nejlépe, protože spousta dělníků se po svátcích zapomene vrátit do práce. To všem přidalo na náladě a začaly se domlouvat detaily. Mne to lákalo také, ale měl jsem tu Anku, dílnu a ve Vídni kamaráda, s kterým jsem jezdil doma na tramp a který se dostal ven na poslední chvíli než zavřeli hranice.

Už několik měsíců jsme si psali a já mu vyběhal přes emigrační úřad sponzorování (sponzora jsem dělal já), protože humanitní akce, kterou Austrálie uskutečnila při okupaci ČSSR sovětskými vojsky už skončila. Kdo se sem chtěl dostat teď, potřeboval sponzora. Kamaráda i s jeho těhotnou ženou Austrálie vzala, ale pořád mu odkládali odjezd z Vídně. Zřejmě čekali, až budou mít dost emigrantů k zaplnění celého letadla. Poslední datum, v kterém mi oznamoval svůj přilet, bylo těsně před svátky.

Také s otcem jsem si psal a ten si mi stěžoval, že se mu špatně dýchá, lehce se unaví a nemůže popadnout dech. Anička mi někde sehnala starý židovský recept na nápoj z rostliny Aloe a táta se těšil, že na Vánoce už rostlina bude dost veliká na to, aby ji použil a že se mu uleví. Byl jsem na to sám zvědav, protože tátu jsem měl nesmírně rád. Tohle všechno mě drželo v Sydney, jinak bych se s chutí k výpravě přidál. Když jsme šli z klubu domů a kluci už měli vlastně všechno dojednané, vzal si mě Franta stranou a chtěl vědět, proč nechci jet. Vysvětlil jsem mu, co mně leželo na srdci.

„Když tady zůstaneš, tak si asi Anku vezmeš, vid’?“

„Vypadá to tak,“ připustil jsem.

„To znamená, že tady zůstaneš a otce za dva roky neuvidíš. Anka se nevrátí a ty to víš.“

Věděl jsem to. Židé se vracet nechtěli i Rebeka si to nakonec rozmyslela a za Jardou neodjela. Jenže takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel, byl jsem stále dost lehkovážný. Pravda byla, že kdyby Anka otěhotněla, měl bych na vybranou, otec nebo dítě.

.. A s tím kamarádem si nedělejte starosti. Přiletí před svátkama, tak mu pomůžte najít byt a pak ať se stará sám. Jistě bude mít nějaké peníze z Vídně, když tam byl tak dlouho. My jsme to měli horší ...

„Proč ty najednou chceš, abych jel taky?“

„Protože tě znám, jseš tramp, chceš psát o dobrodružství a takovouhle příležitost si necháš ujít?“

„To je na mně,“ odpověděl jsem odmítavě, ale s tím psáním ťal do živého. Znal mne dobře, však jsme spolu chodili do stejné třídy už od mateřské školky.

„To je všechno?“

„Není.“ Franta se ušklíbl: „bez tebe to nejde...“

„Proč ne?“

„Protože z nás máš auto jenom ty a Vlado. Do jednoho auta se všichni nevejdeme, chápeš?“

To byla pravda. Vlado si koupil VW Brouka a do toho se jich pět a pes nemohlo vejít. I kdyby byli bez zavazadel. Líbila se mi Frantova upřímnost. Mohl klidně apelovat nejen na můj smysl pro dobrodružství, ale i jinak mi lichotit, ale nanesl to na rovinu a bylo to. Chápal jsem, že má odpověď nese velkou zodpovědnost a tak jsem jen slíbil, že o tom budu uvažovat.

Pár dní jsem o tom skutečně přemýšlel, ale nic jsem nevymyslel. Franta mě neotravoval, ale viděl jsem na něm, že ho to trápí, protože stejně jako já věděl, že beze mne bude muset někdo z party zůstat doma. Navíc Vlado tíhl k Slávkovi s Jardou více, asi pro tu Slávkovu zkušenost z Darwinu, však tam už jednou byl. Jen já jsem měl své pochyby, protože kdyby tam byl a bylo to tak vysněné jak oba s Michalem tvrdili, tak proč tam nezůstal?

Zašel jsem za kluky na Bronte a zjistil, že přípravy jsou v plném proudu, mysleli to vážně. Slávek všechno organizoval a všichni se mu dobrovolně podřizovali jako člověku, který už nejen v Darwinu byl, ale který věděl, co dělá. Já jsem se do toho radši nemíchal, ale neodpustil jsem si jedovatou poznámku, že jsem zvědavěj, jak se všichni vejdou do Vladova auta.

„To je jednoduchý,“ odpověděl Slávek s pohrdavým úsměvem, „ty a Petr nikam nepojedete, protože vás nechci. Byli byste jenom přítěž. Ale tebe беру,“ obrátil se na Frantu, „ty s námi smíš...“

Nastalo ticho a všichni upřeli pohled na Františka.

„Tak to je jednoduchý,“ odpověděl Franta vesele, „já pojedu s mejma kamarádama, mně nebude nikdo říkat, co smím a co nesmím! A když už jsme u toho, kdy nám konečně zaplatíš ten dluh za činži?“

To byl ten moment, kdy mě vyhrál. Teď už jsem nemohl cuknout, po takové řeči se kamarádství naplňuje činy. A najednou se mně hrozně ulevilo a já jsem věděl, že ze mne spadl kámen obav. Že jsem v podstatě vždycky chtěl jet, v nitru jsem to cítil, že Franta měl pravdu a že ani zdaleka jsem ještě nebyl vybouřenej mladej kluk připravenej se usadit a mít rodinu. Jel jsem domů a oznámil Ance, že o Vánocích jedu do Darwinu.

„A kdy se vrátíš?“

To jsem samozřejmě nevěděl, ale slíbil jsem, že když na mne počká, tak jí to děťátko udělám. Tu noc jsme se milovali obzvláště silně a já ponechal plně na přírodě, zda se splní mé přání nebo Ančino...

Napsal jsem tátovi, jak jsem se rozhodl a ještě jsme se v dopisech stačili domluvit, že si koupí podrobnou mapu Austrálie a já mu z každého městečka pošlu pohled, aby si mohl do mapy zapíchnout špendlík progresu naší výpravy.

Kamarádovi do Vídně jsem nenapsal nic, protože jsem ho nechtěl zastrašit svým tak brzkým odjezdem hned po jeho přiletu. Ale plánoval jsem, že mu seženu byt, aby měl kam jít. Představoval jsem si, že by mohl vzít ten po nás na Bronte. Bohužel, týden před Vánocemi jsem od něj dostal dopis, že jim zase odložili let a přiletí až v lednu. S tím se nedalo už nic dělat. Tenkrát dopisy nechodily každých čtrnáct dní jako dnes. Myslel jsem, že by ho má odpověď do Vídně ani nezastihla.

Měli jsme domluveno s partou z volejbalu, že pojedeme všichni na svátky do Eboru u Doriga, kam drobní prospektoři jezdili na dovolenou rýžovat safíry a že i my také pokusíme štěstí. Celá parta tam chtěla zůstat až do Nového roku a pak se vrátit zpět do Sydney. My jsme měli větší plány. Jet podél pobřeží na sever, do Queenslandu a přes celou severní Austrálii do Darwinu. Franta s Petrem týden před Vánocemi přestali pracovat a v Bronte jsme už skoro měsíc neplatili činži. Tím jsme si odbydleli bond (záloha), který jsme agentovi na byt dali a o který nás připravil agent v bytě prvním. Učili jsme se rychle a nabývali zkušeností...

Pracoval jsem až do Vánoc, tedy až do Štědrého dne, abych měl více peněz na cestu, protože jsem musel doplatit půjčku na auto. S tím mně hodně pomohla Anka, takže mi zbylo něco peněz navíc, abych měl v Darwinu do začátku. Než všichni seženeme tu senzační práci, která bude placena pětkrát tolik, co tady. Ještě před Vánocemi jsem se ptal Michala, jak na to jít, kde začít, ale ten mě odbyl, že neví, ať se poptáme až na místě, že to nebude problém. Zeptal jsem se, jestli by mně dal adresu na svého otce, hoteliéra a Michal si náhle nemohl vzpomenout, jak se ten hotel jmenuje.

„To nevadí,“ říkal, „v Darwinu je jenom asi pět hotelů, to najdete snadno a tátovi řekněte, že vás posílám já.“

Dva dny před Vánocemi jsem cítil, že mi není dobře, ale do práce jsem chodil až do konce, protože mě na jejím konci čekal tlustý šek. S Harrym jsem se pohádal ohledně politiky, protože už jsem si to mohl dovolit a tak jsem mu řekl nejen co si o komunismu myslím já, ale co komunismus skutečně je. Bránil se chabě tím, že australská komunistická strana invazi do mé vlasti odsoudila. Po poledni přivezli tvárnice, které už byly na dvanácté patro a já s Turkem jsme je skládali. Harry jen odebíral dřevěné palety, na kterých byly naložené. Vždy jsem na nákladáku prázdnou paletu postavil na stranu a opatrně mu ji z korby překlopil. Harry ji chytil, sundal a položil na zem. To bylo všechno, co dělal, zatímco my s Turkem jsme skládali další paletu.

Poslední paletu jsem zase postavil na hranu, ale nějak jsem nedával pozor, asi jsem měl radost, že už to máme za sebou a pustil ji dříve než byl Harry připraven. Paleta se překlopila a praštila ho do hlavy. Naštěstí, jako jediný z nás, nosil ochrannou přílbu a nic se mu nestalo, jen mu trochu tekla krev z nosu. Přerušili jsme práci a já se omlouval, ale Harry se mnou odmítl mluvit. Druhý den, můj poslední v práci, když už byly tvárnice usazeny ve dvanáctém patře a zalávaly se betonem, jim z toho patra spadlo kolečko plné betonu. Pracoval jsem dole u vozu, který beton přivezl a kolečko padalo přímo na mne. Naštěstí Angličan George, který to viděl, na mne zařval a asi mi tím zachránil život. Automaticky jsem skočil pod nákladák a kolečko dopadlo hned vedle a postříkalo mě betonem. Rád bych věřil, že to byla nešťastná náhoda, ale Harry ani nikdo z dvanáctého patra se mi neomluvil. Myslím, že jsem odešel včas.

Dovlekl jsem se domů a cítil, že mám horečku. Druhý den jsme měli vyrazit směr Dorigo a já se nemohl hnout. Anka zavolala Frantu a ten za mnou přijel s Rebekou. Chodili spolu už nějaký čas a Rebeka měla z jeho odjezdu asi takovou radost, jako Anka z mého. Když viděli v jakém jsem stavu, bylo jim jasné, že zítra nikam jet nemohu. Domluvili jsme se, že Rebeka vezme Frantu s Petrem svým autem do Eboru a já za nima přijedu až se mi udělá lépe. Měl jsem na to osm dní, protože pak se Rebeka vracela s volejbalovou partou zpátky do Sydney.

Ležel jsem v horečkách až do Nového roku a pak se mi udělalo lépe, ale fit jsem ještě nebyl a Anka mě nepustila až do druhého ledna, kdy jsem se náhle začal cítit dobře. Také se chtěla naposledy pomilovat. Byl jsem zesláblý, ale nedával jsem to na sobě znát, jinak by mě nepustila vůbec. Kladl jsem jí na srdce, aby nezapomněla vyzvednout z letiště kamaráda z Vídně a jeho těhotnou partnerku (ta měla родit hned po příjezdu) a vzala je k sobě, než si něco najdou. Také jsem jí neustále omílal, aby jim vysvětlila, jak to všechno vlastně bylo a že jsem neměl ani čas jim odepsat. Anka mi to všechno slibovala, v slzách se loučila a prosila mě abych na ni nezapomněl. Musím říci, že jsem nezapomněl a i ona své sliby splnila. Vyzvedla mého kamaráda s partnerkou z letiště, pomohla jim a snad i vysvětlila, jak to všechno vlastně bylo. To už nevím, protože asi měsíc po mém odjezdu začala chodit s někým jiným a do roka se vdala. Byla to hodná holka, ale chtěla mláďata a chtěla je hned...

Také Rebeka Frantu opustila, ale až po roce a napsala mu to. Franta se nad tím dopisem zamyslel a pak ho pomalu roztrhal. Bylo na něm vidět, že to nebyla dobrá zpráva, ale tento svérázný hoch si ji nechal pro sebe, jen tiše mumlal, čemu jsme nikdo tehdy nerozuměl: „Vidíš ji, mrchu, sotva člověk vytáhne paty...“

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (17)

Moc Stanislav | 23. 07. 2007

Jel jsem podél pobřeží na sever a byl sám se sebou maximálně spokojen. Za rok a dva měsíce jsem se naučil v Sydney celkem slušně anglicky, vyučil zlatníkem, měl svoje auto a jel za dobrodružstvím. Co více jsem si mohl přát? Připadal jsem si ovšem více jako kovboj než zlatník. Na hlavě jsem měl slaměné sombrero, za pasem nůž na házení, který jsem celkem slušně ovládal a vzadu v autě pár věcí na campování. Pod tím vším ležela puška s pasem plným nábojů. Winchestrovka. V puškařském obchodě mi nabízeli lepší a modernější, dokonce až z dalekého Brna, ale byl jsem blázen do téhle opakovačky z filmů. Cesta se přibližovala a oddalovala od moře a už nějakých padesát kilometrů za Sydney jsem cítil, že je venku tepleji. No nazdar, říkal jsem si, začíná přituhovat! Jakpak bude asi v tropech? Projížděl jsem malými i většími městy a silnice vedla i přes mnoho pěkných řek. Pak přišly lesy a cesta se znovu stočila k moři u Nambucca Heads, kam jsem přijel z Macksvillu. Tam je úžasný výhled na vzdálené kopce a hory, tak úžasný, že se mi líbí dodnes. Za Urungou jsem odbočil na Bellingen Valley, které se mělo později

stát Mekkou hipíků, ale tenkrát to byla jen díra s několika domy a dřevěnými chodníky s brlením, kde si mohli farmáři uvázat koně. Také jich tam u hospody stálo v řadě požehnaně. Prostě divoký Západ se vším všudy i se statnými muži v kovbojských kloboucích. Chyběly jim jen kolty u boků...

Z Bellingenu stoupala silnice do hor. Zasekávala se do úbočí kopců a serpentinami se vinula jako had k Dorigu. Nahoře jsem zastavil na vyhlídce, která tam už byla tenkrát, ale bez visutého dřevěného chodníku, který se dnes prostírá v korunách stromů dešťového pralesa, aby se mohli turisté obdivovat pestrobarevnému ptactvu. Ptactva tam také bylo! Lorikeeti, King Cockatoo, Roselas a Honey Eaters, ale já jsem se uneseně díval dolů, do údolí a k moři. To z té výšky vypadalo velice impozantně, protože zaplňovalo obzor až kam oko dohlédlo. A nikde ani človíčka!

Foukal nepříjemný vítr a bylo zde citelně chladněji než dole v údolí. V Dorigu mi chvíli trvalo, než jsem našel správný směr při hledání silnice na Ebor. Neměli tam totiž žádné ukazatele. Jel jsem kolem nádraží, kde zrovna pískala parní lokomotiva. Píská tam občas i dneska, protože místní občané se spojili a společnými silami v sedmdesátých a osmdesátých letech obnovili trať i vozový park a zachránili tak pro Austrálii snad poslední parní úsek v zemi.

Ebor je asi 40 km za Dorigem a tenkrát ho tvořila jedna jediná bouda z vlnitého plechu, která sloužila jako hospoda neboli pub. Franta s Petrem seděli před pubem ve svetrech a pili pivo. Před nimi ležela hromada jejich věcí, kterou se snažil roztáhat po trávě Piňďa a podle prázdných plechovek od piva jsem soudil, že kluci čekali pěknou chvíli.

„Jak ti je?“ chtěli vědět.

„Trochu líp,“ přiznal jsem, „ale pořád to ještě není ono. Zajímalo by mě, co byste dělali, kdybych nepřišel?“

„Já jsem věděl, že přijedeš,“ odvětil Franta, „musels! Rebeka odjela v poledne...“

„A my jsme neměli kam jít,“ dodal Petr.

Naházeli jsme jejich bágle i nářadí na dolování safírů do auta a kluci ještě koupili karton piv.

„Safíronosný“ potok byl asi 12 kilometrů od Eboru a protože už skončily svátky, nebyl tam nikdo a mohli jsme si vybrat místo na campování kde jsme chtěli. Nasbírali jsme dřevo na večerní oheň a kluci uložili pivo přímo do potoka, aby zůstalo chladné. Začalo se stmívat a Petr zapálil oheň. Na protější stráni se objevil králík a zapanáčkoval. Vytáhl jsem pušku, ale než jsem stačil zamířit, králík skočil do křoví a já jsem po něm střelil jen tak, bez míření. Piňďa se hrozně lekl a utekl. Křoví se trochu zachvělo a Petr se šel podívat, kdyby náhodou. Vrátil se s králíkem, kulka mu přerazila páteř, ale ještě žil.

„Umíš,“ pokýval Petr uznale hlavou. Bohužel, byl to můj první a poslední úlovek za celou cestu. V Queenslandu nám puška upadla a o kámen si ulomila mušku. Od té chvíle byla nejen nepřesná, ale naprosto k ničemu. Nedokázali jsme se s ní trefit ani do mrtvé krávy, která ležela nafouklá přes silnici. Stříleli jsme a přibližovali se k zdechlině stále blíž a blíž a nakonec se nám ji podařilo trefit asi z deseti metrů. Mrtvé tělo pomalu splaskalo a my stáli jako pitomci než nás ovanul příšerný puch hnilobných plynů a my utekli do auta, abychom se nepoblili.

Ovšem v Eboru pušce muška ještě nechyběla a stejně jsem nic neuložil. Střelec jsem rozhodně nebyl, ale ten večer jsme měli k večeři králíka na rožni a chutnal výborně. I Piňďa si přišel na své a zblajznuł kosti v rekordním čase. Po večeři jsme chvíli kecali a kluci mně prozradili, že Slávek s Jardou nejen že nic za bydlení neplatili, ale celou dobu se nechali i vyživovat. Když s Vladou odjížděli, tak neměli ani na benzín a Vlado musel vše táhnout ze svého.

„Mám takovej dojem,“ zaprorokoval si Franta, „že jste měli „z prdele kliku“, když si vás Slávek nevybral.“ Petr si odfrkl a s opovržením dodal: „Omar Sharif, ha ha!“

„Trochu na Araba ale vypadal,“ mínil jsem.

„Stando!“ zakoulel očima Petr, „jakej Arab? Dyť to byl vobyčejnej cikán! Vid', Franto?“

„Byl,“ odpověděl tázaný a udiveně potřásl hlavou, skoro jako Bohoušek, „copaks to nepoznal?“

Štěstí jsme v každém případě měli. Po letech jsem se dozvěděl, že Vlado táhnul celou cestu a když se mu u Mt. Isy jeho malý „Brouk“ přehřál a „umřel“, oba výtečníci ho bez peněz opustili a jeli dál stopem sami. Vlado si musel v Mt. Ise najít práci a ušetřit na cestu zpět do Sydney. Vrátil se bez iluzí, ale za to mnohem zkušenější.

Šel jsem do auta, vytáhl kytaru a chvíli hrál, ale nebylo mně zrovna nejlíp a tak jsme šli spát brzo. Spali jsme v autě. Dva vzadu a jeden pod volantem vpředu. Vzadu to bylo fajn, protože když se sklopila sedadla, tak tu bylo místa dost. Vpředu se nedaly natáhnout nohy, jen z okna ven a když jste je celou noc opírali o okenní rám, nešla do nich krev. Nebylo to oblíbené místo, ale střídali jsme se na něm poctivě po zbytek cesty. Na noc jsme ovšem museli všechny věci z auta vyndat. Tu první noc nám vše

provlhlo ranní rosou, ale pak už jsme si dávali pozor a zastrkávali věci do plastických pytlů a pod auto. Jídlo jsme měli zahrabané v ledu ve velké „esce“. Nejen aby se nezkazilo, ale aby k němu nemohl Piňďa. V noci bylo chladno a tak jsme spali oblečení. Měl jsem zlé sny a budil se zpocený hrůzou. Ráno jsem se probudil zesláblý a s mírnou horečkou. Takhle jsem rozhodně nemohl nic dělat. Zůstal jsem tedy přes den v autě a kluci mi nosili čaj s citrónem a vůbec se starali. Druhý den, pátého ledna, jsem vstal už za svítání a cítil jsem se tak dobře, jako kdyby mně nikdy nic nebylo. Najednou jsem dostal zpět všechnu chuť k životu a i když trochu zesláblý, s vervou jsem se pustil do práce.

Hledat safíry je stejné jako hledat zlato. Kopali jsme hluboké jámy u potoka a zeminu promývali v potoce přes síto. Někdy jsme šli až do dvou metrů nebo kam až to šlo, protože při hloubení záleží na tom, jak daleko jste od potoka. V určité hloubce do jámy začne prosakovat spodní voda, kterou musíte vybírat kýblem a čím hlouběji jdete, tím rychleji vody přibývá. Nakonec dosáhnete equilibria, kdy rychlost prosakující vody vyrovná vaše vylévání a hlouběji se už nedostanete. Nezbyvá, než jámu opustit a začít o kus dál znova. Někteří prospektoři mají malé pumpy na baterie a ti se dostanou hlouběji, ale pak si musí hlídat jámu, aby se na ně nesesula. To se stane velice lehce i rychle a pokud se jedná o osamělého prospektora, může takové sesutí pohřbit nejen jeho naděje na safíry. Tohle všechno jsme se dozvěděli od party Australanů, která měla pumpu a camp pár kilometrů od nás po proudu. Přišli nás jako dobří sousedé navštívit a večer mě vzali autem na lov klokanů. Jeli jsme na mýtinu, kde se pásli a snažili se je dostat do kužele silného reflektoru, který byl namontován na střeše utility. Reflektor manipuloval jeden maník uprostřed a my střelci jsme stáli po jeho stranách. Jakmile zachytil klokana do světla, řidič okamžitě zastavil a jeden z nás vystřelil. Nebylo to snadné, protože i když se klokana oslepený kuželem světla na chvíli zastavil, musel jsem odhadnout vzdálenost a ve tmě po paměti seřadit hledí. Neměl jsem v tom žádnou zkušenost a i když se klokani postavili na zadní a utvořili nádherný terč, netrefil jsem se ani jednou. Za to můj partner se trefil hned. Klokana jsme vykuchali, stáhli a na místě rozporcovali.

Australani pak maso zabalili do plastických pytlů a když jsme se vrátili, tak mi dali výslužku.

Byli opravdu kamarádští a zdvořilí. Neřekli, že jsem „bad shot“, ale prohlédli mi pušku a radili, abych si někde na profesionální střelnici nechal seřadit mušku. Pozvali jsme je k ohni na pivo a tahali z nich rozumy ohledně safírování. Prozradili nám, že jsou místní a na safíry chodí každý rok o dovolené a pár set dolarů si vždy vydělají. Není to špatné, tvrdili a ukazovali nám svůj letošní úlovek... Byla to sklenice od okurek plná safírů. My jsme jim ukázali naši malou skleničku, v které byly jen čtyři safírky. Trochu jsme se styděli za ten rozdíl, ale oni nám dodávali odvalu, že nezáleží na množství, ale na velikosti. „Každý z těch safírů má hodnotu nejméně dva dolar,“ tvrdili, „ale kdybyste našli třeba jen jeden safír, ale velikosti holubího vejce! Oh my God! To už byste nikdy nemuseli pracovat...“

Pak nám ještě prozradili, abychom změnili místo, že tady to už je dost překopané od turistů a já jsem přinesl kytaru a zpívali jsme na přeskáčku. Jednou oni bez kytary, protože jsem jejich písničky neznal a nemohl je tedy doprovázet a jednou my s kytarou. Líbilo se jim, jak jsme zpívali a nám, že byli tak bezprostřední a přátelští. Připadali jsme si jako kdybychom byli na trampu na Brdech a ne na jižní polokouli. Když odešli, rozhodli jsme se, že klokana jíst nebudeme, protože nám jeho maso moc nevonělo, z kteréhož rozhodnutí měl největší radost Piňďa. Zatímco pes si pochutnával na zdravém, čerstvém a libovém mase, my jsme se cpali tlustými a nezdravými uzenkami plnými škodlivého tuku. Dneska vím, že to maso nesmrdělo, jen jsme nebyli zvyklí na klokani pach a pach čerstvé divočiny vůbec. Druhý den jsme přemístili tábor, ale z úcty k našim rádcům proti proudu, aby si nemysleli, že se jim cpeme do rajónu. S nevšedním elánem jsme se pustili do práce. Hledáme holubí vejce, bylo naše motto! Pracovali jsme od rána do večera, prostě dokud bylo vidět a bavilo nás to. Safíry jsme nacházeli a naše malá sklenička se začala plnit, ale holubí vejce nám pořád unikalo.

Nacházet safíry je asi stejná radost, jako nalézt zlatou žílu a nás popadla safírová horečka. Dřeli jsme více než ve sklárně nebo na stavbách a skoro zapomínali jíst. Kolikrát jsme večer byli tak unavení, že jsme prostě vůbec nevařili a šli rovnou spát. Když objevíte safírek a pak druhý, víte, že jste na žíle. Ted' se musí kopat všemi směry a zjistit, kam vás to dovede a při tom se dá snít, že do safírového hnízda, plného holubích vajec. Většinou, v našem případě vždy, se žíla vytratí a na konci dne jste rádi, když máte šest sedm safírů.. Nic se ovšem nevyrovná pocitu, když vaše oči objeví v rýžovacím sítu tmavě modrý kámen... To je čistá extáze! Droga pro smysly! V ten moment se z prospektora stává narkoman. Omámen touhou po bohatství dá se s novou chutí do práce, i když už padal únavou. Je to velice dobré cvičení těla.

Na konci týdne jsme už měli skoro sedmdesát safírů a naše sklenička byla plná. Franta to odhadl nejméně na 140 dolarů a Petr řekl, že to je skoro padesát dolarů pro každého. Kdybychom tu chtěli zůstat, tak se krásně uživíme a jistě by nám to šlo ještě lépe, kdybychom si koupili elektrickou pumpu. Já jsem navrhl, že když už pumpu, tak pořádnou a na benzín nebo ještě lépe, kompresor na naftu! Franta pak spočítal, kolik jsme do toho dali v hodinách a došel k výsledku, který nás šokoval. Kdybychom tolik hodin jako zde odpracovali na stavbě, tak jsme měli přes sto čtyřicet dolarů každý!

Sny se rozpadají pomalu, nebo padnou rychle jako domeček z karet. Ten náš o safírovém holubím vejci se zřítíl ještě rychleji. Druhý den jsme vstali pozdě a pomalu si udělali snídani a vůbec nepospíchali k potoku jako každé ráno před tím. Franta prohlásil, že je celý rozlámaný a já jsem se přiznal, že mě bolí záda. Petr to zhodnotil nejlépe, když řekl, že je na čase, abychom se na to vysrali...

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (18)

Moc Stanislav | 01. 08. 2007

Z Eboru vedla neasfaltovaná, ale tenkrát dost neudržovaná cesta přímo do Graftonu, a tak jsme se rozhodli, že se vrátíme k pobřeží a do Graftonu se vydáme podél moře. Nelitovali jsme. Cesta vedla krásnou krajinou lemovanou horami a město Coffs Harbour nás přímo okouzlo. Už tenkrát tam měli známou atrakci „Velký banán“, kterým jsme prošli a prohlédli si i banánové plantáže. Slunce páliilo jako někde v Africe a my se divili, jak je to možné, vždyť k obratníku Kozoroha jsme pořád měli nějakých jedenáct set kilometrů a teprve tam začínaly tropy. Nějak jsme si neuvědomovali, že cestujeme v lednu, v nejteplejším období jižní polokoule. Teplo bylo i v noci, ale většinou vál příjemný mořský vánek a ten odvál nejen horko, ale i moskyty.

Na noc jsme ke spánku vyhledávali odpočívadla u silnice, na nichž většinou byly nejen toalety, ale i sprchy. Tahle zařízení byla nejlepší ve státě Queensland, kde míle a míle od měst, prakticky uprostřed ničeho, jste se mohli spolehnout, že toalety i sprchy budou čisté a nikdo neukradl toaletní papír. Hranici mezi státy Queensland a Nový Jižní Wales (NSW) tvoří řeka Tweed. Naši rádci z Eboru nás varovali, že na hranici kontrolují převoz zvířat ze státu do státu a nepouštějí psy, hlavně vlčáky, do Queenslandu. Prý se tím snaží zabránit míchání velkých psů s dingy, aby jim nevznikla super rasa divokých psů. Varovali také, že pokud u nás celníci najdou Piňďu, budeme ho muset nechat vykleštit. Ještě daleko od hranic si Franta sedl na zadní sedadlo a začal Piňďu učit, jak být zticha pod dekou. Tomu se to moc nelíbilo, ale jako inteligentní tvor velice brzo pochopil, že když nechce dostat přes čumák, nic jiného mu nezbyvá. Než jsme dojeli k hranici, měl už natrénováno a choval se způsobně. Věděli jsme, že přes řeku vede hraniční most, a tak jsme před každým mostem ještě na silnicích v NSW prováděli cvičení. Franta přes psa přehodil deku a já jsem naplno pustil rádio, aby ho nebylo slyšet, kdyby přece jen vydal nějaké zvuky. V počátku našich cvičení totiž Piňďa poštěkával nebo i vyl. Franta mu tiše domlouval, aby byl zticha, nebo přijde o to nejvzácnější, co má a co z něj dělá psa chlapáka. To zapůsobilo. Bohužel, před mostem do Queenslandu Piňďa zapomněl na tvrdý výcvik i dobré chování a začal výt, jako kdyby pochopil, k jakému riziku ho přejezdem státní hranice vystavujeme. Naštěstí jeho obavy byly plané a na mostě žádní celníci, natož kontrola, nebyli. Nebyl tam ani nápis, že jsme v Queenslandu, a tak jsme pro jistotu Piňďu drželi pod dekou ještě chvíli, než bylo jisté, že už žádná kontrola nebude. Později jsem zjistil, že kontroly se na hranici skutečně prováděly, ale jenom u dobytka a to ještě opačným směrem, protože v Queenslandu měl skot klíšťata a v NSW nikoliv.

Známy a vyhlášený Gold Coast, Zlaté pobřeží, nám moc neučaroval, ale tenkrát tam vlastně nic nebylo. Dvě jednosměrné ulice, jedna podél moře nahoru, druhá zpět a pár hospod. Zastavili jsme u jedné, která měla zahradní restauraci, takže nás tam pustili i se psem, a dali si pár piv. Zapředl jsem rozhovor s místními a zjistil, že Gold Coast „jede“ a všichni mně radili, abychom si zde koupili pozemky, že je lehce a brzo splatíme. Práce že je dost a hlavně je třeba stavebních dělníků. Ceny pozemků se pohybovaly od 500 dolarů do dvou tisíc. To se může zdát dnes málo, ale tenkrát to byl skoro roční plat.. Vrátil jsem se s informacemi o práci ke klukům, ale ti nechtěli ani slyšet.

„Na stavbě už jsme dělali,“ tvrdili, „víme, jak to chodí, a určitě si zde nevyděláme pětkrát tolik jako v Darwinu.“

Dopřáli jsme Piňďovi jedno pivo pod stolem na oslavu úspěšného přechodu státní hranice a vyjeli na prohlídku hlavního města Brisbane. Ta byla poměrně krátká, protože Brisbane byla tenkrát oproti Sydney

jen roztahaná vesnice. Jediné, co nás zaujalo, byl park, kde návštěvníci krmili divoké Lorikeety z ruky. Papoušci si jim sedali na hlavy, na ramena a hlavně na kulaté misky s medem a chlebem, které návštěvníci drželi v napřažených rukách. Já jsem byl fascinován jejich nádherným zbarvením a počtem, protože jich na krmení přiletěly stovky. Odpoledne jsme navštívili queenslandskou universitu, prošli se parkem a usedli pod rozložitý strom Moreton Bay Fig. Piňďa okamžitě usnul a Petr přes něj přehodil deku. Pes se ani nepohnul.

„Dyt' jsme úplně blbí,“ řekl Franta, „kdybysme mu dali pivo před hranicí, tak spal a ani neštěk.“

Queensland se nám líbil, hlavně přímořské kraje a města jako Maryborough, Bundaberg a Mackay. Krajina se změnila a všude byly kokosové palmy, pole cukrové třtiny a tropické rostliny. V každém tom městečku jsem koupil pohled a poslal jej tátovi. Dovedl jsem si představit, jakou z nich má radost a na podrobné mapě Austrálie zapichuje špendlíčky našeho progresu na sever. Jak se s mámou dívá na všechny ty exotické obrázky okouzlen barvami a neznámou vegetací. Máma si určitě neodpustí, aby mu nepřipoměla, že ... „Ten kluk je po mně! Já jsem také měla toulavé srdce, a proto jsem se dostala z Malých Svatoňovic až do Prahy! Ale takhle daleko bych nešla, to ne.“

Hodně jsme se také fotografovali, jak lezeme na palmy s mačetou a odsekáváme kokosové ořechy. V Rockhamptonu jsme si udělali snímek, jak stojíme na obratníku Kozoroha jednou nohou v tropickém a druhou v subtropickém pásmu.

Horka značně přibýlo a také moskytů. Jak jsem teď byl rád, že mně prodavač v puškařském obchodě v Sydney, kde jsem si koupil Winchestrovku, přemluvil, abych si koupil i síť proti moskytům. Spali jsme už jenom venku, na zemi a pod sítí, kterou jsme zavěšovali na provaz mezi auto a nějaký vhodný strom. Petrovi došly peníze v Mackay. Nemělo cenu mu něco vytýkat, ale litoval jsem, že nám nepřiznal pravý stav svých financí dříve. Mohli jsme třeba na pár týdnů na Gold Coastu pracovat a našetřit na další cestu. Franta namítal, že bysme tam museli sehnat bydlení a známe to, podepsat smlouvu aspoň na půl roku a kdo ví, jestli bysme tam nezkejsli a do Darwinu se vůbec dostali. To jsem uznal rád, protože se mi nechtělo na Gold Coastu zůstat. Připadalo mi, že dělat na stavbě a šetřit, to jsem mohl rovnou zůstat v Sydney. Franta vytáhl svůj proslulý zápisník, kam psal všechny naše výdaje a od té chvíle v něm rostl Petrovi dluh. Táhli jsme to finančně i za něj.

Townsville zapůsobil nejvíce na Frantu. Tvrdil, že mu to připomíná jižní Francii se svými kavárničkami a stolky na chodníku pod parapety. Mně se Townsville také líbil, ale vadila mi skutečnost, že jsme se neměli kde koupat. Takové horko a všude byl zákaz koupání! Byla zrovna sezóna mořských vos nebo snad Modrých lahví (Blue Bottles) či jak se všechny ty mořské potvory jmenovaly, a do vody se nesmělo. Do moře jsme vlezli až v Babindě, kde měli místo ke koupání ohraničené železnými mřížemi s drátěným pletivem. Platilo se vstupné, ale my jsme byli tak nadřzení se v tom horku konečně ponořit, že jsme zaplatili rádi. Byla to krása, ale voda byla tak teplá, že jsme se vůbec neosvěžili, i když jsme se koupali celé odpoledne, až se nám zkrabatila kůže na rukách i na nohách.

Cairns zapůsobil nejvíce na mne. Hlavně svým prstencem hor, jež občas ovinovala oblaka jako na obrázcích japonských malířů. Zůstali jsme v Cairns tři dny u Trinity Bay a velice opatrně se koupali v moři. Drželi jsme se sotva tři metry od břehu a ve vodě po kolena leželi na břiše, aby nás nedostala nějaká ta potvora nebo žralok. Moře tu bylo klidné a bez příboje a dneska vím, že kdyby nás tam něco kouslo, tak nám bylo houby platné, že jsme jen tři metry od břehu. Největší nebezpečí hrozilo od krokodýlů, ale to jsme tehdá ani netušili a cítili se bezpeční naším českým chytráctvím. Jen tři metry od břehu, no řekněte, která potvora by si dovolila tak blízko? ..

V Cairns došly peníze Frantovi. Hájil se tím, že kdyby nemusel platit za Petra, tak by mu nedošly. Nemělo cenu se zlobit, i když teď všechno viselo na mně. Cairns tenkrát nekypělo turistickým ruchem a už vůbec ne novými stavbami jako Gold Coast, takže situace byla vážná. Cairns byla vesnice s malým centrem u bahnitého pobřeží a s ještě menším výhledem na získání práce. Jediné možné zaměstnání bylo na rybářských bárkách, ale tam bylo plno a nebrali. Někdo nám radil, abychom chodili do přístavu kolem třetí ráno, že je určitá možnost dostat práci, kdyby byl někdo marod. To se skutečně stávalo a to dost často, protože každý večer se nějaký ten pomocník opil a do práce prostě nepřišel. Jenže na takový výsadek byla v přístavu fronta už od půlnoci a byli to většinou kluci, kteří nějakou zkušenost z rybaření už měli. My jsme ani nevěděli, jestli bychom na moři nedostali mořskou nemoc. Neměli jsme zkrátka šanci v takové konkurenci obstát.

Večer jsme si sedli a udělali radu. Řekl jsem klukům, kolik dolarů ještě mám a podle mapy jsme si vypočítali zbývající vzdálenost do Darwinu. Spotřebu auta jsme znali, a tak se dalo vypočítat, kolik

musíme dát stranou na benzín.

„To nám vyjde bohatě,“ zhodnotil situaci Franta, „ale musíme sebou mrsknout. Když omezíme trochu jídlo a v tom my máme dobrou trénink, tak bychom si tu a tam mohli dopřát i pivo...“

Druhý den jsme natankovali a vyrazili na Kurandu, která leží vysoko v horách nad městem. Byl odsud nádherný výhled na celou zátoku. Prohlédli jsme si i proslulé Baron Falls. Tyto vodopády padají do hloubky tisíc stop a řeka byla zrovna plná, takže se bylo načít dívat. Po většinu roku je však koryto vyschlé a vodopády nefungují.

V Kurandě byl jen jeden pub (hospoda), ale ten stál za to. Celá budova byla obrostlá jedním jediným stromem, Moreton Bay Fig, jehož kmen dosahoval úctyhodného průměru. Větve halily celou budovu od střechy až k zemi, dodávající stavení vzhled pohádkové chýše.

Objednali jsme si několik lahvových piv a pytlík ledu a pak jsem viděl něco, co jsem ještě nikdy neviděl a již nikdy neuvidím. Výčepník vzal flašky od piva, vypláchl je a natočil do nich pivo přímo z pípy. Na malém přístroji lahve odborně zazátkoval a mohli jsme jet.

Z Kurandy vede cesta na Atherton, kde asfaltka skončila a dál už byla jen prašná cesta. Ta se za čas zvlínila tak, že připomínala vlnitý plech a ne cestu. Třásl to s námi tak, že jsem myslel, že vytřeseme v autě každý šroub. Zkoušel jsem různé rychlosti, až jsem přišel na to, že v 70 mílové rychlosti za hodinu se vozidlo třese nejméně. Prostě klouzalo po vrcholech ztvrdlé zeminy. V této rychlosti ale hrozilo nebezpečí, že když nám něco vletí do cesty, tak na hrbolaté a ztvrdlé hlině auto neubrzdím. Naštěstí nám před auto nic neskočilo, pouze když jsme se blížili k Georgetownem, před nás skočil malý ještěř, ale podařilo se mi ho dostat mezi kola a nic se mu nestalo. Pro jistotu jsme stejně zastavili a ještěř se rozběhl tak zvláštním způsobem, že jsme zůstali celí paf. Pelášil totiž po dvou a pracoval předními packama stejně jako člověk. Běželi jsme za ním a ještěř se zastavil a začal zlověstně syčet. Za krkem se mu rozevřel límec. Nevěděli jsme, že to je Frilled Neck Lizzard a ten límec roztahuje, aby se zdál větším. I to jeho syčení byl blaf k zastrašení, nikoli známka útoku. Jediný, koho to postrašilo, byl Piňďa, který utekl s ocasem mezi nohama. My jsme se ještěřa nebáli, ale pro jistotu jsme si udržovali uctívou vzdálenost, kdyby byl jedovatý. Lizzard vylezl na zakrslý stromek a snažil se jeho kmen dostat mezi nás a sebe, ale to nešlo. Byli jsme na něj tři, takže se neustále obtáčel kolem kmene stromku. Petr přinesl fotoaparát a udělali jsme si pár snímků, než Lizzard seskočil na zem a znovu se rozběhl tím svým legračním a lidským způsobem do bushe.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (19)

Moc Stanislav | 10. 08. 2007

Do Normantonu jsme přijeli brzo ráno. Vesnice byla malá a neudržovaná, ale s širokou třídou uprostřed. Z mapy jsme vyčetli, že leží na řece stejného jména (Norman) a zadoufali jsme, že zde bychom mohli vidět krokodýly. Zajeli jsme k benzínové pumpě a vyptávali se, jak se dostaneme k moři. Starý pumpař se na nás díval jako na bláznů a pak řekl, že jediné pěšky.

„V tomhle“...kývl směrem k našemu autu... „se tam jet nedá. A teď už se tam nedostane ani „four wheel drive“ (terénní auto s náhonem na čtyři kola), už přšelo, víte?“

Nevěděli jsme to. Nevěděli jsme vůbec nic o nějaké dešťové sezóně, a že když prší, tak se nikdo nedostane nejen k moři, ale vůbec z Normantonu. Snažil jsem se vydolovat nějaké informace o krokodýlech. To, že jsou nebezpeční jsem věděl, a tak jsem na varování tohoto jistě zkušeného muže nebral žádný ohled. Prostě jsme chtěli vidět krokodýly, jako malé děti chtějí vidět Mikuláše. Nakonec, a naštěstí, jsme od plánovaného pěšího výletu do ústí řeky Norman upustili. Neodradil nás ani pumpař, ani nebezpečí, ale prostý fakt, že k ústí to bylo ještě nějakých třicet kilometrů a místy prý bahna po kolena. To se nám v tom vedru šlapat nechtělo, a tak jsme se rozhodli, že krokodýly uvidíme někde jinde.

Z Normantonu jsme uhli na jih a jeli na Cloncurry. Asi po padesáti kilometrech jsme přijeli k Bynoe River, kde nebyl žádný most, ale vedl přes ni brod. Sjížděl jsem pomalu ke korytu rozbitou cestou plnou výmolů a přemýšlel, že bude nejprve nutné prozkoumat, jak je voda hluboká. Kdybych zde auto utopil, měli bychom po výletě. Na mé straně bylo staré bláto, ale už vyschlé a rozpraskané jako vyprahlé pole. Zajel jsem více na stranu a auto se zabořilo do bláta předními koly a pomalu sklouzlo do příkopu. Nemohl jsem vůbec nic dělat a pozdě jsem přišel na to, že vyschlá byla jen svrchní kůrka bláta. Pod rozpraskaným povrchem bylo hluboké a mokré bahno.

Vylezli jsme z auta a vytáhli lopaty na safíry. Odklidit bahno od kol nebyl problém, ale spodek auta seděl na matraci z bahna a dostat se pod auto nebylo vůbec lehké. Navíc jsme nevěděli, jak je bahno hluboké, aby auto nakonec nekleslo ještě níže. A právě v té chvíli se na druhé straně řeky objevil nákladník. Pomalu sjel k řece a pak se začal brodit k nám. Sledovali jsme ho s nevšedním zájmem a odhadovali hloubku vody a zda projedeme i my. Nákladník se úspěšně přebrodivil a zastavil u nás. Vystoupil z něj muž středního věku v kovbojském klobouku a beze slova šel dozadu za nákladník a vrátil se se silným provazem. Pak obhlédl situaci a klidně si klekl do bahna za mým autem a provaz pod něj upevnil. Zbytek byl lehký a za chvíli už mé auto sedělo na pevné zemi. Nabídli jsme zachránci pivo a ten, když uviděl naše čtyři lahve piva plovoucí v rozteklém ledu eski (plastiková krabice na led), tak se na nás podíval jako na blázny.

„Kolik s sebou máte vody?“ chtěl vědět. „To je všechno?“ podivil se.

„Do Cloncurry to je jenom dvě stě mil.“ řekl jsem lehkovážně.

„A co když se vám porouchá auto? Jak dlouho, myslíš, že by vám ta voda vydržela? Půl dne? Tři hodiny? Co byste dělali, kdybych nepřišel?“

„Tak by snad zastavil někdo jinej...jako vy!“ odpověděl jsem optimisticky.

Muž si sundal klobouk, poškrabal se na hlavě a zase si jej nasadil.

„Jezdí tudy dobovčí nákladník, ale ten přijede až v květnu. Jinak tady jezdím jenom já a to tak jednou za měsíc pro proviant. Touhle dobou už většinou nejezdím, ale letos se dešťová sezóna opozdila. Kdybych dneska nejel, tak jste tady chcípli!“

„Chcípli!“ opakoval. „Víš, jaké máte štěstí? Chápeš to?“

Mlčel jsem a vstřebával tu informaci. Pomalu mi začalo docházet, že jsem někde, kde to nejen neznám, ale kde platí úplně jiná pravidla. A když se nedodrží, že jde okamžitě o život. Zamumlal jsem něco o tom, že bychom se při nejhorším mohli pěšky vrátit do Normantonu, ale můj hlas pozbyl přesvědčivosti.

„S tou vodou, co máte, byste neušli ani deset mil! V tomhle vedru se umírá na žízeň za pár hodin! Ne dní, hodin! Chápeš to?“

Začal jsem chápat a rozpačitě mlčel. Muž chvíli mlčel také a bylo vidět, že neví, co má s námi dělat. Pak zašel za svoje vozidlo a vylezl na korbu.

„Co říkal?“ chtěl Petr vědět.

„Že jsme strašní blbci.“

Chlapík se vrátil s velkou plastickou nádobou, která měla šroubovací uzávěr.

„Naplněte to vodou z řeky. I kdybyste to nepotřebovali, je to dobrá rezerva. Kdyby něco, chápeš? Jinak to můžeš použít třeba pro psa, to je jedno. A teď poslouchej! Až přijedu do Normanotnu, nahlásím vás na policii a oni zavolají na stanici v Cloncurry. Když se tam do zítřka do rána neohlásíte, tak vás začnou hledat. A teď jed'te, budu se dívat, jestli se dostanete na druhou stranu. Jeden z vás ať jde před autem, jsou tam díry, ať auto neutopíte... Jo a pamatuj, tohle je poslední voda až do Cloncurry. Dál je všechno vyschlé.“

Kluci šli pomalu přede mnou, vodu do kolen a tím mi ukazovali, kudy mám jet. Najednou Petr zmizel. Myslel jsem, že upadl, ale propadl se do díry, kterou pro kal nebylo vidět. Opatrně jsem díru objel, ale teprve když oba prozkoumali terén kolem, abych věděl, kudy jet. Když jsme se konečně dostali na druhou stranu, vylezl jsem z auta, abych zamával našemu zachránci, že už se jako nemusí dívat. Ten už však jel k Normantonu a vířil za sebou tolik prachu, že nebyl vidět ani jeho nákladník. Napnili jsme container vodou, jak nám přikázal a zároveň se vykoupali. Voda byla osvěžující, i když teplá.

Jeli jsme od řeky, jako kdyby se nic nestalo, ale stalo se a hodně. Už jsme to nebyli my, bezstarostní Evropané. Byli jsme to sice pořád my, ale mnohem, mnohem zkušenější „my“ a také v našem novém prostředí mnohem opatrnější „my“.

V pravé poledne jsem si všiml, že jehla ukazatele teploty vody je téměř u červené linky. Už se mi to párkrát stalo, jako když jsme jeli nahoru do Kurandy nebo když jsem sám vyjížděl serpentiny do Doriga, ale nikdy mi to moc nevadilo. Asi proto, že ručička nikdy červenou linku nepřekročila. Tentokrát ji sice také ještě nepřekročila, ale radši jsme zastavili ve stínu zakrslého stromu. Nikdo z nás si nepřál, abychom auto zavařili a právě zde. Venku jsme roztáhli moskitiéru, protože dotěrných much se na nás okamžitě slétly stovky. Vedro bylo tak opresivní, !!! tohle slovo neznám, tak nemohu posoudit, jestli tam třeba

nepatří – agresivní - ? že z nás lilo, i když jsme seděli ve stínu a nic nedělali. Jakmile ručička teploměru trochu klesla, odšrouboval jsem víčko u chladiče a vodu dolil. Pak už jsme jeli bez problémů, ale pomaleji, takže nás večer zastihl ve vesnici Quamby, která je jenom dvacet pět mil od Cloncurry. Rozhodli jsme se, že tu někde přespíme, protože náš dobrodinec nám dal až do rána čas na přihlášení. Touhle dobou už policajti stejně museli stanici v Cloncurry opustit a jestli začínají ráno až od devíti, museli bychom na ně čekat, než přijedou.

Quamby tehdy měla dvě budovy. Co byla ta druhá, nevím, ale ta první byla hospoda. Vešli jsme dovnitř a strnuli. V hospodě bylo plno! Předě mnou se obrátil muž a já stál poprvé tváří v tvář australskému domorodci. Byl černý jak sokolské holinky a stejně překvapený jako já. Stáli jsme a zírali jeden na druhého. Já jsem poprvé viděl černocho z takové blízkosti a on asi bělocha s ryšavými vlasy. Co v té hospodě tenkrát dělal, mi je dodnes záhadou, protože domorodci tenkrát do hospod nesměli.

Quamby bylo „rough“ (drsné), to jsme viděli hned. Dvě hezké barmanky pracovaly za mřížemi, aby na ně kunčafti nemohli. Peníze za pití se jim strkaly pod mříž a barmanky si je vzaly, až když jste ruku odtáhli. Teprve po zaplacení přisunuly pivo k mříži.

Udělali jsme jedno a šli. A raději jsme ještě pár mil ujeli a teprve pak se utábořili.

V Cloncurry jsme se nahlásili na policejní stanici a pak jeli dál po hlavní do Mt Isy, takto největšího hornického města v Queenslandu. Měli tam pěknou a poměrně dost velkou přehradu, u které jsme se utábořili. Byly zde toalety se sprchami a rošty na pečení masa, ke kterým zaměstnanec parku dodával dřevo na oheň. Všechno pochopitelně zadarmo. My ovšem neměli nic, co bychom na roštích mohli péct. Přesto jsme si rozdělali oheň a aspoň se do něj večer dívali. Peníze ubývaly rychle, tak rychle, že jsme si prakticky nic jiného než chléb s černou kávou nemohli dovolit. Piňďa dostával jednu konzervu pro psy každý druhý večer a pak ji vylizoval. Chrastil s prázdnou konzervou celou noc a my nemohli spát, ale vzít mu ji nebylo jen tak. Bránil ji nebo odnesl o kus dál. Nejhorší bylo, že začal jíst naše výkaly. Došlo to tak daleko, že jsme museli chodit na záchod v bushi s klackem, jinak by výkal nedopadl ani na zem.

U jezera se nám líbilo a psovi ještě více. Horníci sem chodili na ryby a úlovky na břehu kuchali a čistili u kamenného stolu. Piňďa se od stolu nehnul a horníci ho krmili všemi těmi odpadky, že tak spokojený už dlouho nebyl. Ovšem my toho využili a nekrmili ho vůbec takže jsme pár konzerv psího masa vyšetřili. Večer jsme pak vedli debaty, jak asi chutná na pánvi upečené maso z konzervy pro psa, až jsme u toho slintali.

Pobyli jsme u přehradu dva dny a tři noci a kdybychom tušili, že Vlado zde už dělá, snad bychom zůstali déle, ale my mysleli, že ten už bude v Darwinu. Vždyť s sebou měl zkušeného Slávka.

Z Mt.Isy to na queenslandskou hranici s Northern Territory je asi 120 mil, ale tenkrát to byla hrozná cesta. Prostě vyjeté koleje v písku a samý výmol, takže nám to vzalo skoro celý den, než jsme tam dojeli. Do prčic, říkali jsme si, jaké to bude v Northern Territory? Tam nemají ani vládu, natož silnice . Zastavili jsme v posledním queenslandském městečku Camooweal, který měl šest baráček a natankovali na dlouhou štreku přes 300 mil k příští pumpě. Bylo příšerné vedro. Za Camoowealem přetínala silnici vyschlá Georgina River a Petr navrhl, abychom se někde ve stínu utábořili a počkali, až to trochu přejde. Zajel jsem podél vyschlého koryta do bushe a po chvíli se před námi objevila vodní hladina. První billabong, který jsme kdy viděli. Na protější straně seděli otrhaní domorodci a chytali ryby. Kousek od nich se v blátivé vodě koupaly jejich děti. Vylezli jsme z auta a rychle vytáhli síť proti moskýtům, protože mouchy se na nás snesly v celých mračnech. Domorodci po nás pokukovali a pak začali pokřikovat. Nerozuměli jsme ani slůvko, ale nezdálo se nám, že to zní přátelsky a znervózněli jsme. Vstal jsem, zašel k autu, vytáhl pušku a pak ji zase uložil do auta. Nechtěl jsem je postrašit jen ukázat, že se můžeme bránit, kdyby chtěli být nepřátelští, ale domorodci spěšně popadli své děti a zmizeli. Chvíli jsme leželi pod sítí bez mluvení a někdo pak prohodil, na co jsme všichni mysleli.

„Co kdyby to obešli a připlížili se k nám ze zadu?“

Znervózněli jsme ještě více a já teď litoval, že jsem měl ten hloupej nápad s puškou.

„Kluci, pojedem, ne?“ řekl Petr. „Tady se vzduch ani nehne a je mi ještě větší horko než v autě.“ Vstali jsme s Frantou bez řečí.

Na hranici to bylo už jen pár mil. Po zkušenostech z přechodu mezi Queenslandem a NSW jsme se ani moc o psa nebáli, ale pro jistotu si musel lehnout na zem za předním sedadlem. Ani moc neprotestoval a štěkat už přestal dávno. Franta si připravil deku, kdyby náhodou, a jal se mu tiše domlouvat.

„Bud' zticha a jestli nepřijdeš o kuličky teď, tak už ti je nikdo nevezme.“

„Kdyby mu je vzali,“ protáhl Petr, „nemohli bysme si je vyžádat a upéct?“

Nečekali jsme, že hraniční přechod bude něco moc, ale překvapilo nás, že na hranici nebylo vlastně vůbec nic. Jen od pušek prostřílená plechová cedule s nápisem „Northern Territory“. Vytáhl jsem pušku a na ceduli se také podepsal.

Od hranic vedla asfaltovaná cesta, i když jen úzká pro jedno vozidlo, ale dalo se po ní jet poměrně rychle. Northern Territory nás překvapila. Možná, že tu neměli vládu, ale silnici měli lepší než v Queenslandu. Po nějaké chvíli jsem si uvědomil, že zmizel porost. Všude byla jen nizoučká travička a nikde ani stromeček, natož strom. Zastavili jsme, vylezli z auta a udiveně se rozhlíželi. Bylo vidět až na obzor a celých 360 stupňů kolem dokola. Otáčeli jsme se a kochali tím ničím. Tohle, byla opravdová rovina, kterou nikde nic nepřerušovalo. Když jsem se pak za pár let vracel, byla tahle cesta zarostlá vysokými wattle stromy, že jsem to tu nepoznal....

Rychle se stmívalo a zapadající slunce viselo přímo proti nám, ale nezastavil jsem. Rozhodli jsme se, že to zkusíme a pojedeme celou noc. Vždyť tady nebyl ani kousek dřeva na oheň. Jeli jsme tedy pořád a přijeli na rozcestí Tří cest „Three Ways“ o půlnoci. Celou cestu jsme potkali jen dvě vozidla v protisměru, a protože silnice byla rovná jako přímka, viděli jsme je dlouho dopředu, než jsme se s nimi minuli. Podle naší rychlosti a odhadnuté rychlosti protijedoucího vozidla jsme vypočítali, že jsme jejich světla v té rovině viděli na dobrých třicet kilometrů dopředu.

Pumpa byla zavřená. Nedalo se nic dělat, benzín nám skoro docházel, museli jsme počkat do rána. Vynesli jsme si deky ven a uvelebili se, jak to jen šlo. Moskytiéru nešlo natáhnout, protože tu nikde nebyl žádný strom, ale kupodivu až do rána nás žádní moskyti neobtěžovali. Ráno jsme natankovali, hned jak pumpař otevřel, a vyrazili na sver. Ten den jsme ujeli spoustu mil až do Mataranky, kde nás přemohla únava a zlákala reklama na horké prameny. Ty prameny sice horké nebyly, jen vlažné, ale bylo moc příjemné si lehnout do teplé vody v potoce a nic nedělat. Zůstali jsme tam celý druhý den a vyjeli až ráno. Zase bylo horko, ale tady bylo horko každý den, nedalo se tomu uniknout. Od severozápadu k nám plynuly mraky nastávající mokré sezóny a já jsem schválně jel ve stínu mraku pomaleji a naopak pospíchal v plném slunci, abych vjel do dalšího stínu co nejdříve. Přinášelo to určitou úlevu, protože naše auto pochopitelně nemělo žádnou klimatizaci a my museli mít otevřená okna. Vzduch, který těmi okny proudil dovnitř, byl horký, ale ve stínu mraku se dala ven vystrčit ruka, aniž by si ji jeden opařil. V plném slunci to nešlo.

Před Katherine nás zastavil malý náklad'ák plný domorodců, kteří nás požádali o vodu. Myslel jsem, že se jim přehřál motor, ale chtěli se jenom napít a vypili nám všechnu vodu. Naštěstí to do Katherine bylo jen pár mil a tam jsme si zásobu vody doplnili. Zastavili jsme se jen k vykoupání v řece a pro benzín. V Pine Creeku jsme si dovolili dát každý jedno pivo. Tohle jsme už udělat museli, protože celou cestu každých pět mil byly podél silnice umístěny reklamní tabule, na nichž chlupatá bílá paže třímala sklenici oroseného piva s nápisem hlásajícím, kolik těch mil k té sklenici zbývalo. To se nedalo vydržet, to byla muka.

Na druhý den jsme vyrazili brzo ráno a po poledni byli v předměstí Darwinu. Tam byly jenom nízké baráčky a u silnice cedule s nápisem „K Centru“. Jeli jsme podle nich, mezi domečky z lepenky, ale kolem pěkných parků až cedule skončily a my jeli pořád, až také silnice skončila a před námi byla mořská zátoka. Zastavil jsem a optal se u mola klímajícího míšence, kde to Centrum vlastně je.

„Právě jste odtamtud přijeli...“ zněla udivená odpověď.

Byli jsme v Darwinu! A nebyť moře, tak jsme jím snad jenom projeli....

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (19)

Moc Stanislav | 10. 08. 2007

Do Normantonu jsme přijeli brzo ráno. Vesnice byla malá a neudržovaná, ale s širokou třídou uprostřed. Z mapy jsme vyčetli, že leží na řece stejného jména (Norman) a zadoufali jsme, že zde bychom mohli vidět krokodýly. Zajeli jsme k benzínové pumpě a vyptávali se, jak se dostaneme k moři. Starý pumpař se na nás díval jako na blázny a pak řekl, že jedině pěšky.

„V tomhle“...kývl směrem k našemu autu... „se tam jet nedá. A teď už se tam nedostane ani „four wheel drive“(terénní auto s náhonem na čtyři kola), už přšlo, víte?“

Nevěděli jsme to. Nevěděli jsme vůbec nic o nějaké dešťové sezóně, a že když prší, tak se nikdo nedostane nejen k moři, ale vůbec z Normantonu. Snažil jsem se vydolovat nějaké informace o krokodýlech. To, že jsou nebezpeční jsem věděl, a tak jsem na varování tohoto jistě zkušeného muže nebral žádný ohled. Prostě jsme chtěli vidět krokodýly, jako malé děti chtějí vidět Mikuláše. Nakonec, a naštěstí, jsme od plánovaného pěšího výletu do ústí řeky Norman upustili. Neodradil nás ani pumpař, ani nebezpečí, ale prostý fakt, že k ústí to bylo ještě nějakých třicet kilometrů a místy prý bahna po kolena. To se nám v tom vedru šlapat nechtělo, a tak jsme se rozhodli, že krokodýly uvidíme někde jinde. Z Normantonu jsme uhli na jih a jeli na Cloncurry. Asi po padesáti kilometrech jsme přijeli k Bynoe River, kde nebyl žádný most, ale vedl přes ni brod. Sjížděl jsem pomalu ke korytu rozbitou cestou plnou výmolů a přemýšlel, že bude nejprve nutné prozkoumat, jak je voda hluboká. Kdybych zde auto utopil, měli bychom po výletě. Na mé straně bylo staré bláto, ale už vyschlé a rozpraskané jako vyprahlé pole. Zajel jsem více na stranu a auto se zabořilo do bláta předními koly a pomalu sklouzlo do příkopu. Nemohl jsem vůbec nic dělat a pozdě jsem přišel na to, že vyschlá byla jen svrchní kůrka bláta. Pod rozpraskaným povrchem bylo hluboké a mokré bahno.

Vylezli jsme z auta a vytáhli lopaty na safíry. Odklidit bahno od kol nebyl problém, ale spodek auta seděl na matraci z bahna a dostat se pod auto nebylo vůbec lehké. Navíc jsme nevěděli, jak je bahno hluboké, aby auto nakonec nekleslo ještě níže. A právě v té chvíli se na druhé straně řeky objevil nákladník. Pomalu sjel k řece a pak se začal brodit k nám. Sledovali jsme ho s nevšedním zájmem a odhadovali hloubku vody a zda projedeme i my. Nákladník se úspěšně přebrodil a zastavil u nás. Vystoupil z něj muž středního věku v kovbojském klobouku a beze slova šel dozadu za nákladník a vrátil se se silným provazem. Pak obhlédl situaci a klidně si klekl do bahna za mým autem a provaz pod něj upevnil. Zbytek byl lehký a za chvíli už mé auto sedělo na pevné zemi. Nabídli jsme zachránci pivo a ten, když uviděl naše čtyři lahve piva plovoucí v rozteklém ledu eski (plastiková krabice na led), tak se na nás podíval jako na blázny.

„Kolik s sebou máte vody?“ chtěl vědět. „To je všechno?“ podivil se.

„Do Cloncurry to je jenom dvě stě mil.“ řekl jsem lehkovážně.

„A co když se vám porouchá auto? Jak dlouho, myslíš, že by vám ta voda vydržela? Půl dne? Tři hodiny? Co byste dělali, kdybych nepřišel?“

„Tak by snad zastavil někdo jinej...jako vy!“ odpověděl jsem optimisticky.

Muž si sundal klobouk, poškrabal se na hlavě a zase si jej nasadil.

„Jezdí tudy dobovčí nákladník, ale ten přijede až v květnu. Jinak tady jezdím jenom já a to tak jednou za měsíc pro proviant. Touhle dobou už většinou nejezdím, ale letos se dešťová sezóna opozdila. Kdybych dneska nejel, tak jste tady chcipli!“

„Chcipli!“ opakoval. „Víš, jaké máte štěstí? Chápeš to?“

Mlčel jsem a vstřebával tu informaci. Pomalu mi začalo docházet, že jsem někde, kde to nejen neznám, ale kde platí úplně jiná pravidla. A když se nedodrží, že jde okamžitě o život. Zamumlal jsem něco o tom, že bychom se při nejhorším mohli pěšky vrátit do Normantonu, ale můj hlas pozbyl přesvědčivosti.

„S tou vodou, co máte, byste neušli ani deset mil! V tomhle vedru se umírá na žízeň za pár hodin! Ne dní, hodin! Chápeš to?“

Začal jsem chápat a rozpačitě mlčel. Muž chvíli mlčel také a bylo vidět, že neví, co má s námi dělat. Pak zašel za svoje vozidlo a vylezl na korbu.

„Co říkal?“ chtěl Petr vědět.

„Že jsme strašní blbci.“

Chlapík se vrátil s velkou plastickou nádobou, která měla šroubovací uzávěr.

„Naplňte to vodou z řeky. I kdybyste to nepotřebovali, je to dobrá rezerva. Kdyby něco, chápeš? Jinak to můžeš použít třeba pro psa, to je jedno. A teď poslouchej! Až přijedu do Normanotnu, nahlásím vás na policii a oni zavolají na stanici v Cloncurry. Když se tam do zítřka do rána neohlásíte, tak vás začnou hledat. A teď jed'te, budu se dívat, jestli se dostanete na druhou stranu. Jeden z vás ať jde před autem, jsou tam díry, ať auto neutopíte... Jo a pamatuj, tohle je poslední voda až do Cloncurry. Dál je všechno vyschlé.“

Kluci šli pomalu přede mnou, vodu do kolen a tím mi ukazovali, kudy mám jet. Najednou Petr zmizel. Myslel jsem, že upadl, ale propadl se do díry, kterou pro kal nebylo vidět. Opatrně jsem díru objel, ale

teprve když oba prozkoumali terén kolem, abych věděl, kudy jet. Když jsme se konečně dostali na druhou stranu, vylezl jsem z auta, abych zamával našemu zachránci, že už se jako nemusí dívat. Ten už však jel k Normantonu a vířil za sebou tolik prachu, že nebyl vidět ani jeho nákladník. Naplnili jsme container vodou, jak nám přikázal a zároveň se vykoupali. Voda byla osvěžující, i když teplá.

Jeli jsme od řeky, jako kdyby se nic nestalo, ale stalo se a hodně. Už jsme to nebyli my, bezstarostní Evropané. Byli jsme to sice pořád my, ale mnohem, mnohem zkušenější „my“ a také v našem novém prostředí mnohem opatrnější „my“.

V pravé poledne jsem si všiml, že jehla ukazatele teploty vody je téměř u červené linky. Už se mi to párkrát stalo, jako když jsme jeli nahoru do Kurandy nebo když jsem sám vyjížděl serpentiny do Doriga, ale nikdy mi to moc nevadilo. Asi proto, že ručička nikdy červenou linku nepřekročila. Tentokrát ji sice také ještě nepřekročila, ale radši jsme zastavili ve stínu zakrslého stromu. Nikdo z nás si nepřál, abychom auto zavařili a právě zde. Venku jsme roztáhli moskitiéru, protože dotěrných much se na nás okamžitě slétly stovky. Vedro bylo tak opresivní, !!! tohle slovo neznám, tak nemohu posoudit, jestli tam třeba nepatří – agresivní - ? že z nás lilo, i když jsme seděli ve stínu a nic nedělali. Jakmile ručička teploměru trochu klesla, odšrouboval jsem víčko u chladiče a vodu dolil. Pak už jsme jeli bez problémů, ale pomaleji, takže nás večer zastihl ve vesnici Quamby, která je jenom dvacet pět mil od Cloncurry. Rozhodli jsme se, že tu někde přespíme, protože náš dobrodinec nám dal až do rána čas na přihlášení. Touhle dobou už policajti stejně museli stanici v Cloncurry opustit a jestli začínají ráno až od devíti, museli bychom na ně čekat, než přijedou.

Quamby tehdy měla dvě budovy. Co byla ta druhá, nevím, ale ta první byla hospoda. Vešli jsme dovnitř a strnuli. V hospodě bylo plno! Předě mnou se obrátil muž a já stál poprvé tváří v tvář australskému domorodci. Byl černý jak sokolské holinky a stejně překvapený jako já. Stáli jsme a zírali jeden na druhého. Já jsem poprvé viděl černocho z takové blízkosti a on asi bělocha s ryšavými vlasy. Co v té hospodě tenkrát dělal, mi je dodnes záhadou, protože domorodci tenkrát do hospod nesměli.

Quamby bylo „rough“ (drsné), to jsme viděli hned. Dvě hezké barmanky pracovaly za mřížemi, aby na ně kunčafti nemohli. Peníze za pití se jim strkaly pod mříž a barmanky si je vzaly, až když jste ruku odtáhli. Teprve po zaplacení přisunuly pivo k mříži.

Udělali jsme jedno a šli. A raději jsme ještě pár mil ujeli a teprve pak se utábořili.

V Cloncurry jsme se nahlásili na policejní stanici a pak jeli dál po hlavní do Mt Isy, takto největšího hornického města v Queenslandu. Měli tam pěknou a poměrně dost velkou přehradu, u které jsme se utábořili. Byly zde toalety se sprchami a rošty na pečení masa, ke kterým zaměstnanec parku dodával dřevo na oheň. Všechno pochopitelně zadarmo. My ovšem neměli nic, co bychom na roštích mohli péct. Přesto jsme si rozdělali oheň a aspoň se do něj večer dívali. Peníze ubývaly rychle, tak rychle, že jsme si prakticky nic jiného než chléb s černou kávou nemohli dovolit. Piňďa dostával jednu konzervu pro psy každý druhý večer a pak ji vylizoval. Chrastil s prázdnou konzervou celou noc a my nemohli spát, ale vzít mu ji nebylo jen tak. Bránil ji nebo odnesl o kus dál. Nejhorší bylo, že začal jíst naše výkaly. Došlo to tak daleko, že jsme museli chodit na záchod v bushi s klackem, jinak by výkal nedopadl ani na zem.

U jezera se nám líbilo a psovi ještě více. Horníci sem chodili na ryby a úlovky na břehu kuchali a čistili u kamenného stolu. Piňďa se od stolu nehnul a horníci ho krmili všemi těmi odpadky, že tak spokojený už dlouho nebyl. Ovšem my toho využili a nekrmili ho vůbec takže jsme pár konzerv psího masa vyšetřili. Večer jsme pak vedli debaty, jak asi chutná na pánvi upečené maso z konzervy pro psa, až jsme u toho slintali.

Pobyli jsme u přehradu dva dny a tři noci a kdybychom tušili, že Vlado zde už dělá, snad bychom zůstali déle, ale my mysleli, že ten už bude v Darwinu. Vždyť s sebou měl zkušeného Slávka.

Z Mt.Isy to na queenslandskou hranici s Northern Territory je asi 120 mil, ale tenkrát to byla hrozná cesta. Prostě vyjeté koleje v písku a samý výmol, takže nám to vzalo skoro celý den, než jsme tam dojeli. Do prčic, říkali jsme si, jaké to bude v Northern Territory? Tam nemají ani vládu, natož silnice . Zastavili jsme v posledním queenslandském městečku Camooweal, který měl šest baráček a natankovali na dlouhou štreku přes 300 mil k příští pumpě. Bylo příšerné vedro. Za Camoowealem přetínala silnici vyschlá Georgina River a Petr navrhl, abychom se někde ve stínu utábořili a počkali, až to trochu přejde. Zajel jsem podél vyschlého koryta do bushe a po chvíli se před námi objevila vodní hladina. První billabong, který jsme kdy viděli. Na protější straně seděli otrhaní domorodci a chytali ryby. Kousek od

nich se v blátivé vodě koupaly jejich děti. Vylezli jsme z auta a rychle vytáhli síť proti moskytům, protože mouchy se na nás snesly v celých mračnech. Domorodci po nás pokukovali a pak začali pokřikovat. Nerozuměli jsme ani slůvko, ale nezdálo se nám, že to zní přátelsky a znervózněli jsme. Vstal jsem, zašel k autu, vytáhl pušku a pak ji zase uložil do auta. Nechtěl jsem je postrašit jen ukázat, že se můžeme bránit, kdyby chtěli být nepřátelští, ale domorodci spěšně popadli své děti a zmizeli. Chvíli jsme leželi pod sítí bez mluvení a někdo pak prohodil, na co jsme všichni mysleli.

„Co kdyby to obešli a připlížili se k nám ze zadu?“

Znervózněli jsme ještě více a já teď litoval, že jsem měl ten hloupej nápad s puškou.

„Kluci, pojedem, ne?“ řekl Petr. „Tady se vzduch ani nehne a je mi ještě větší horko než v autě.“ Vstali jsme s Frantou bez řečí.

Na hranici to bylo už jen pár mil. Po zkušenostech z přechodu mezi Queenslandem a NSW jsme se ani moc o psa nebáli, ale pro jistotu si musel lehnout na zem za předním sedadlem. Ani moc neprotestoval a štěkat už přestal dávno. Franta si připravil deku, kdyby náhodou, a jal se mu tiše domlouvat.

„Bud' zticha a jestli nepřijdeš o kuličky teď, tak už ti je nikdo nevezme.“

„Kdyby mu je vzali,“ protáhl Petr, „nemohli bysme si je vyžádat a upéct?“

Nečekali jsme, že hraniční přechod bude něco moc, ale překvapilo nás, že na hranici nebylo vlastně vůbec nic. Jen od pušek prostřílená plechová cedule s nápisem „Northern Territory“. Vytáhl jsem pušku a na ceduli se také podepsal.

Od hranic vedla asfaltovaná cesta, i když jen úzká pro jedno vozidlo, ale dalo se po ní jet poměrně rychle. Northern Territory nás překvapila. Možná, že tu neměli vládu, ale silnici měli lepší než v Queenslandu. Po nějaké chvíli jsem si uvědomil, že zmizel porost. Všude byla jen nizoučká travička a nikde ani stromeček, natož strom. Zastavili jsme, vylezli z auta a udiveně se rozhlíželi. Bylo vidět až na obzor a celých 360 stupňů kolem dokola. Otáčeli jsme se a kochali tím ničím. Tohle, byla opravdová rovina, kterou nikde nic nepřerušovalo. Když jsem se pak za pár let vracel, byla tahle cesta zarostlá vysokými wattle stromy, že jsem to tu nepoznal....

Rychle se stmívalo a zapadající slunce viselo přímo proti nám, ale nezastavil jsem. Rozhodli jsme se, že to zkusíme a pojedeme celou noc. Vždyť tady nebyl ani kousek dřeva na oheň. Jeli jsme tedy pořád a přijeli na rozcestí Tří cest „Three Ways“ o půlnoci. Celou cestu jsme potkali jen dvě vozidla v protisměru, a protože silnice byla rovná jako přímka, viděli jsme je dlouho dopředu, než jsme se s nimi minuli. Podle naší rychlosti a odhadnuté rychlosti protijedoucího vozidla jsme vypočítali, že jsme jejich světla v té rovině viděli na dobrých třicet kilometrů dopředu.

Pumpa byla zavřená. Nedalo se nic dělat, benzín nám skoro docházel, museli jsme počkat do rána. Vynesli jsme si deky ven a uvelebili se, jak to jen šlo. Moskytiéru nešlo natáhnout, protože tu nikde nebyl žádný strom, ale kupodivu až do rána nás žádní moskyti neobtěžovali. Ráno jsme natankovali, hned jak pumpař otevřel, a vyrazili na sver. Ten den jsme ujeli spoustu mil až do Mataranky, kde nás přemohla únava a zlákala reklama na horké prameny. Ty prameny sice horké nebyly, jen vlažné, ale bylo moc příjemné si lehnout do teplé vody v potoce a nic nedělat. Zůstali jsme tam celý druhý den a vyjeli až ráno. Zase bylo horko, ale tady bylo horko každý den, nedalo se tomu uniknout. Od severozápadu k nám plynuly mraky nastávající mokré sezóny a já jsem schválně jel ve stínu mraku pomaleji a naopak pospíchal v plném slunci, abych vjel do dalšího stínu co nejdříve. Přinášelo to určitou úlevu, protože naše auto pochopitelně nemělo žádnou klimatizaci a my museli mít otevřená okna. Vzduch, který těmi okny proudil dovnitř, byl horký, ale ve stínu mraku se dala ven vystrčit ruka, aniž by si ji jeden opařil. V plném slunci to nešlo.

Před Katherine nás zastavil malý náklad'ák plný domorodců, kteří nás požádali o vodu. Myslel jsem, že se jim přehřál motor, ale chtěli se jenom napít a vypili nám všechnu vodu. Naštěstí to do Katherine bylo jen pár mil a tam jsme si zásobu vody doplnili. Zastavili jsme se jen k vykoupání v řece a pro benzín. V Pine Creeku jsme si dovolili dát každý jedno pivo. Tohle jsme už udělat museli, protože celou cestu každých pět mil byly podél silnice umístěny reklamní tabule, na nichž chlupatá bílá paže třímala sklenici oroseného piva s nápisem hlásajícím, kolik těch mil k té sklenici zbývalo. To se nedalo vydržet, to byla muka.

Na druhý den jsme vyrazili brzo ráno a po poledni byli v předměstí Darwinu. Tam byly jenom nízké baráčky a u silnice cedule s nápisem „K Centru“. Jeli jsme podle nich, mezi domečky z lepenky, ale kolem pěkných parků až cedule skončily a my jeli pořád, až také silnice skončila a před námi byla mořská

zátoka. Zastavil jsem a optal se u mola klímajícího míšence, kde to Centrum vlastně je. „Právě jste odtamtud přijeli...“ zněla udivená odpověď. Byli jsme v Darwinu! A nebyť moře, tak jsme jím snad jenom projeli....

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (20)

Moc Stanislav | 20. 08. 2007

Byli jsme v Darwinu! Dokázali jsme to, ale všichni čtyři včetně psa jsme byli hladoví a v kase byl poslední dollar a čtyřicet centů....

Vrátili jsme se z přístavu do města a pomalu jím projížděli. Centrum se skládalo ze čtyř ulic, z nichž hlavní byla Smith street, kde bylo několik jednopatrových budov, ale většina domů byla přízemních. Hotely byly ve městě také čtyři, z nichž jeden, Hotel Don v Cavenagh street byl postaven z bambusu. Škvírami mezi bambusovými kulatinami pronikalo do ulice světlo, a když jste přiložili k takové díře oko, tak jste viděli do sálu. Všude jsme se ptali na Samuela Vstapa, Michalova otce, ale nikdo ho neznal, natož aby vlastnil jeden z hotelů. Někdo nám poradil, že je ještě hotel na Parapu a v Night Cliffu. Na Parap jsme zajeli, ale to bylo za městem, Night Cliff byl ještě dál. Michal přece jasně říkal, že otcův hotel byl ve městě. Dolehly na nás chmury, že si to Michal všechno vymyslel, že nám lhal a žádný Samuel Vstap neexistuje, protože v Darwinu neexistuje hotel, který by vlastnil. To byl fakt. Franta Michala bránil, že jsme ještě neobjeli motely a kdo ví, třeba to Michal popletl, hotel jako motel, ale mnoho přesvědčení v jeho hlase nebylo.

„Tak dobře,“ řekl jsem, „jestli existuje, tak by měl být v telefonním seznamu!“

Zajeli jsme k nejbližší budce a prohlédli si telefonní seznam. Samuel Vstap tam byl!

Vytočil jsem číslo a ohlásil se mi Michalův otec. Rozhovor to nebyl nijak příjemný. Pan Vstap chtěl vědět, co vlastně od něj chceme a to jsem mu po telefonu říci nechtěl, a tak jsem jen opakoval, že nás posílá jeho syn a jestli bychom se někde nemohli sejít. Nakonec povolil a zeptal se, odkud vlastně voláme. Řekl jsem mu to a on odpověděl, že bydlí za rohem a abychom se u něj teda stavili.

Byl to typický darwinský dům své doby. Stál na kůlech a pod ním byla cihlová prádelna, kterou tehdejší stavitelé z mně neznámých důvodů vždy umístili doprostřed stavby. Vstapův dům měl ale vedle prádelny ještě několik místností. Pod otevřenou stranou budovy byl stůl a plážové židle. Pozemek měl docela roztomilou tropickou zahradu s palmami a okrasnými keři, z nichž jsem poznal jen ibišky, které krásně a omamně voněly. Piňďa se okamžitě rozeběhl po zahradě a všechno očuchával. My jsme vyšli po schodech nahoru a pan Vstap nás vpustil do obýváku a při tom nás nabádal, abychom mluvili potichu, že jeho dcera ještě spí, protože oba pracují dlouho do noci. Posadili jsme se a byli zticha. Pan Vstap si zapálil doutník a zeptal se, co mu přinášíme. Nepřinášeli jsme mu nic, vlastně jen pozdrav od jeho syna. To byl náš jediný trumf v této konverzaci a my ho museli vynést hned na začátku. Pan Vstap pokýval hlavou a neodpověděl. Rozhostilo se nepříjemné ticho, ale hned nato a naštěstí, do místnosti vstoupila jeho dcera Nita. Pozdravili jsme a pan Vstap nás představil slovy: „Tohle jsou taky Češi, Nito, přivezli pozdrav od Michala.“

„A tos jim nic nenabídí?“ řekla Nita s výčitkou v hlase. „ Kluci, máte žízeň?“

To nás zachránilo, protože žízeň jsme měli. Nita přinesla pomerančový džus s ledem a při tom se nás vyptávala na Michala a rozhovor se rozproutil. Vyprávěli jsme, jak jsme s ním chodili na pivo a že to je prima kluk.

„Prima, prima, primadona to je! Nechce se učit a chce se vrátit domů!“ vybafl Samuel Vstap, který se až do té chvíle rozhovoru nezúčastnil.

Snažili jsme se ho trochu uklidnit poukazem na to, že tu je první rok a všechno je v angličtině, tak ať se nediví, ale že se to určitě poddá a Michal to nakonec zvládne. Pan Vstap se rozčílil a jal se nám vyprávět, kolik ho to stálo a jak hned po okupaci jel do Jugoslávie a Michala dostal do Austrálie na předem vystavený pas a ten také nebyl zadarmo!

Něco jsme o téhle věci věděli od Michala. Ten nám to vyprávěl ovšem trochu jinak. V jeho verzi jim oběma svištěly kulky kolem uší a oni se prodírali jugoslávskou šumou (křovinami) přes hranice do Rakouska. Tuhle verzi jsme ale moudře zamlčeli a nechali pana Vstapa vyprávět. Ten nakonec řekl: „ A vůbec, Nito, přines klukům pivo!“

Pak se hovor stočil na nás a my jsme vyprávěli své zážitky a dělali si ze sebe legraci a nejvíce v tom

vynikal Franta a já jsem viděl, že Nitě se jeho řeči líbí nejvíce, že my s Petrem jsme druzí, i když jsme se také snažili, a že Fanoušek nemůže udělat chybu, ať řekne co řekne. Nita byla hezká, v našem věku, vysoká a statná a uměla se smát. Byla v Austrálii už několik let a pracovala v otcově restauraci, nikoli hotelu, čímž se naše marné hledání vysvětlilo. Restaurace se jmenovala „Knickerbocker“ a otevírala jen na dvě hodiny v poledne, jak bylo tehdy v Austrálii zvykem, a pak až od pěti do půlnoci. Samuel Vstap nám vysvětlil, že nový zákon, který vstoupil v platnost, zatímco jsme cestovali, upravil otevírací hodiny. Hospody teď měly otevřeno až do desíti a restaurace do půlnoci. Pan Vstap měl obavy, že lidé se do desíti v hospodě opijí a půjdou domů, místo k němu na večeri, jak bylo až do teď zvykem. Chlácholili jsme ho, že lidé se možná opijí, ale opilci nechtějí domů, to je známé a určitě půjdou k němu, že od desíti teď u něj budou návaly. Což, jak se nakonec ukázalo, byla pravda, ale to jsme v té chvíli nevěděli a jenom kecali. Ani pan Vstap tomu moc nevěřil, pokyvoval hlavou a říkal: „Jen aby, jen aby...“

Nakonec se nás Nita zeptala, kde bydlíme, a my jsme po ravidě řekli, že nikde. Nita se podívala na otce, ten zuřivě zabafal z doutníku a řekl, že dole je volný pokoj, kdybysme chtěli, tak na pár dní tam můžeme zůstat, než si něco najdeme. My jsme se upejpalí, jak je českým zvykem, že jsme zvyklí v autě a pak jsme řekli, že jó, že to je vlastně úžasný a hlavně abychom nepřekáželi ..

Oba dva pak s námi sešli dolů a Nita si pohladila Piňďu a párkrát mu hodila balónek. Pes ho vždy přinesl a Nita si všimla, jak je hubenej a chtěla vědět, kdy žral naposled. My jsme se na oko začali dohadovat jestli to bylo v Mt.Ise u rybářů nebo v Matarance, ale dobře jsme věděli, že to bylo včera, když jsme kadili. Tuto informaci jsme však Nitě prozíravě nesdělili. Ta prohlásila, že to je týrání zvířat a abysme u ní psa nechali, že se o něj postará. Pan Vstap si mě vzal stranou a zeptal se, kolik máme peněz. Přiznal jsem, že dolar čtyřicet. On vytáhl ze zadní kapsy šrajtofli, jakou mívaj vrchní, vyndal z ní čtyřicet dolarů a řekl: „Na!“ Já jsem mu hrozně děkoval, že to je od něj opravdu hezké a ten šlechtný muž máchl rukou a odpověděl, že mu to dám zpátky, až budu mít ...

Vyndali jsme své věci z auta a nanosili je do prázdného pokoje. Pak už bylo půl páté a Vstapovi museli do restaurace a nám to bylo trapné, že oni musí ze svého a my, vlastně cizí, bysme tam měli zůstat, a tak jsme řekli, že půjdeme s nimi a podíváme se po městě.

Jeli jsme za nimi a viděli, že restaurace je v malém přízemním domečku na Smith street, ale my jeli dál a zastavili před hotelem Victoria, který byl na stejné straně ulice, ale v druhém bloku. Byl to nejnavštěvovanější hotel v Darwinu, který měl vzadu pivní zahradu a přes tu se dalo projít do West Lane, kde byl pracovní úřad. Ten vchod byl ze zadu, průčelí měl pracák na Mitchell street. Vstoupili jsme a zjistili, že hospoda je plná.

„Tak si dáme na stojáka, ne?“ navrhl Franta. Šel jsem koupit pivo, zatímco kluci obhlíželi, kam se s ním postavíme. Když jsem pivo přinesl, Franta zrovna říkal: „Říkám ti, že támhle u toho stolu mluvěj česky!“ „Tak se tam podívám.“ Odpověděl Petr. Vzal si ode mne pivo a šel přes lokál k označenému stolu. Postavil se vedle a bylo vidět, že poslouchá. Pak se dal se sedícími do řeči a nakonec ukázal na nás. Asi řekl něco vtipného, protože lidi u stolu se zasmáli a pokynuli nám. Přešli jsme k nim a přisedli si, což nebylo tak lehké, protože bylo plno a volné židle se těžko sháněly. Byla to parta Čechů, většinou emigrantů z roku 68 jako my, ale bylo tu i pár starších z osmačtyřicátého. Ti byli opravdu místní a měli i zajímavé přezdívky jako Stalin, Mydlinka a de Gaul. Chvíli jsme se bavili o nás, odkud jsme a jak jsme se sem dostali. Mydlinka nám radil, abychom šli za Jardou Kolečkem, který bydlí na Berrimah a všem novým Čechům pomáhá.

„Nechá vás vyspat a ještě sežene práci,“ tvrdil, „Jarda se vyzná a má kontakty.“

Byla to dobrá parta, pivo kupovali po rundách a nestarali se, kdo už platil a kdo ještě ne. Stalin mi vysvětlil, že všichni Češi chodí do „Victorky“, když přijedou do Darwinu, protože většinou dělají v buši. Tam si vydělají a mohou platit za ty, co zrovna mají smůlu a jsou bez práce.

„Jo, až budete vydělávat, tak bude řada na vás,“ říkal, „ale za tím Jardou běžte, ten vám pomůže!“

Udělali jsme s nimi pár rund a také jednu zaplatili a rozloučili se. Měli jsme ukrutný hlad.

„Běžte se najíst k Samovi,“ radil Mydlinka, „tam je to nejlacinější. My tam chodíme taky, když tady zavrou.“

„K Jakýmu Samovi?“

„No k Vstapovi, dyk u něj bydlíte, ne?“

Vyšli jsme ven a nasedli do auta. K Samovi to bylo sice jenom kousek, ale nechtěl jsem auto nechat před

hotelem Victoria. Trochu se nám motala hlava, ale to bylo spíš hladem. Restaurace byla poloprázdná, ale u jednoho stolu seděli kluci jako my a bavili se česky. Sedli jsme si vedle a Nita nám přinesla jídelníček. Teprve tady jsem pochopil Samovy obavy s posunem hodin. Měl licenci na alkohol, ale směl ho podávat jenom s jídlem, prostě host si musel nejprve dát večeři, ale většina lidí k němu chodila po desáté na pivo, ne se najíst. Za tím účelem sice byl na jídelníčku párek za 85 centů, ale když došly párky, byl host nucen koupit něco pořádného a to stálo mnohem víc. I pivo zde bylo dražší než v normální hospodě. Měli jsme hlad a objednali si pořádnou večeři.

S klukama od vedlejšího stolu jsme se skamarádili hned. Byli tu už pár měsíců, ale o pořádnou práci, která by platila pětkrát tolik co na jihu, ještě ani nezavadili. Většinou dělali někde ve městě a slíbili, že se nám zeptají u nich v práci. Nejvíce z nich mluvil kluk, kterému všichni říkali Mrdák, dokonce i Nita. Ten měl slíbenou práci na Gove, kde se prej dělaly výborné peníze. Jenže Gove byl daleko v buši a nevedla tam silnice.

Po večeři se nám pilo mnohem lépe než před ní a udělali jsme pěkných pár piv, zvláště když po desáté přišla do restaurace ještě parta z hotelu Victoria. Takže když jsem platil, zanechal jsem panu Vstapovi z peněz, které nám zapůjčil, dvacet dolarů.

Druhý den jsme se vypravili za panem Kolečkem. To už jsme o něm věděli, že to je boháč, který každému nově příchozímu pomůže tím, že ho u sebe nechá bydlet a živí ho, než mu najde práci. Pak se musí už každý starat sám o sebe. Nám o bydlení nešlo, to jsme zatím měli, ale šlo nám o práci.

Pan Kolečko byl dobrosrdečný a nabídl nám hned pivo. Pak chtěl vědět, kde bydlíme, a když jsme mu to řekli, tak se usmál a prohlásil, že si nemyslel, že Sam je tam taky tak na ráně. Zasmál se svému vtipu a chtěl vědět, jaké jsou naše profese. Frantovi řekl, že se stavební průmyslovkou si může políbit prdel, takže jsem se mu o mé chemické kvalifikaci raději ani nezmínil. Nejvíce se mu zamlouval Petr jako instalatér.

„To by šlo,“ mumlal, „to by šlo ...“

„Shánějte něco sami,“ doporučil nám posléze, „když něco seženu já, tak vám dám vědět přes Sama. Většinou mi sem choděj kluci úplně švorcový, překvapili byste mne, kdybyste mi řekli, že ještě něco máte?.. a rukou naznačil peníze.

Překvapili jsme ho. Měli jsme ještě dvacet dolarů ...

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (21)

Moc Stanislav | 28. 08. 2007

Po několika dnech nám bylo jasné, že Samuelovi vadíme. Tenkrát jsem ještě netušil, že ne my všichni, že jenom Franta. Pan Vstap byl zkušený a vytušil, jak to dopadne, když nás nechá bydlet u sebe. Měl ještě jednu dceru, která se už narodila v Austrálii a česky neuměla. Té bylo patnáct let, ale vypadala na osmnáct a mně se zdálo, že po mně kouká. Dělal jsem na zahradě i v domě různé opravy, co bylo potřeba, abych se nějak odměnil za bydlení. V tom horku pochopitelně do půl těla a byl jsem svalnatý i ramenatý a ona si vždy našla záminku, aby mně mohla být nablízku. Mně to lichotilo a trochu jsem se asi i předváděl, ale pan Vstap si mě vzal stranou a pošeptal mi: „Jestlipak víš, že jí je jenom patnáct a platí na ni paragraf?“

Od té chvíle jsem si dával pozor a začal se jí vyhýbat. Samuel to vzal s povděkem na vědomí. Všímavej byl až moc, ale s Frantou si nevěděl rady. Nita byla dávno plnoletá a mohla si dělat, co chtěla. Také si dělala, protože vyrostla v Česku a nebyla zvyklá, aby jí někdo poroučel, i když ten někdo byl její biologický otec. Proto nám nakonec pan Vstap dal najevo, že je na čase, abychom se hnuli. Dobře věděl, že to Nitě neřekneme. Poděkovali jsme a sbalili své věci. Nita z toho nadšená nebyla, ale nic netušila, a tak nás jenom požádala, abychom psa nechali u ní. U ní že se vždy nažere, protože zbytků z restaurace je dost a dost. Byli jsme jenom rádi, neměli jsme dost pro sebe, natož pro psa a Piňďa byl na novém místě víc než spokojen. Doufajíce, že nám pomůže pan Kolečko, odcházeli jsme v dobré náladě, ale tam bylo plno. Z bushe přijel nový kluk Kasíro a také tam bydlel kulisák Jarda, který se mezitím dostal stopem do Darwinu. Vyprávěl nám, že Slávek z něj vytahal všechny peníze a pak ho opustil. Dvě noce jsme spali u pana Kolečka v našem autě, pili jeho pivo a pak nám bylo jasné, že překážíme i tam, ale ty dvě noce stály za to. Jarda se překonával ve vyprávění a já jsem se sblížil s Kasírou. Dělal v bushi u Survey party

chainmana, čili našeho figuranta a vydělával 90 dolarů týdně čistá ruka. Tu práci jsme mu záviděli všichni.

Nakonec jsme však odešli protože pan Kolečko začal mít narážky, že jeho lednička, ač vždy plná piva, pět žíznivých mladíků neutáhne. Obzvláště, když jsem večer vytáhl kytaru a začali jsme zpívat. Dny jsme pak trávili na pracovním úřadě, protože tam měli klimatizaci a studenou vodu k pití, ale žádnou práci. Na noc jsme chodili spát na pláž. Moře tu bylo jako stůl, bez vln, ani se nehlo. My tam ovšem nechodili kvůli moři, ale protože tu byly toalety se sprchami. Vždycky jsme museli počkat, až poslední lidé odejdou z pláže, protože campovat se na pláži nesmělo. Bohužel, byla tu také spousta moskytů a moskytiéru nebylo možné nikde uvázat. Jednou bylo moskytů tolik, že jsme si lehli do moře a koukaly nám jenom hlavy, ale spát stejně nešlo.

Na pracák jsme chodili i před tím, ještě od Vstapů, odkud to bylo opravdu jen kousek. Franta jednou dokonce dostal interview, ale pozici nezískal. Pravděpodobně kvůli své angličtině. Vstal na to interview schválně dříve než já a vzal si moji košili a sandály, abych nevěděl. Čekal jsem na něj skoro do jedenácti a vřelo to ve mně. Když pořád nepřicházel, napadlo mě, že se na mne vykašlal a šel rovnou do hospody. Vydal jsem se ho hledat v tom jediném, co jsem měl, a to byly šortky. Betonové chodníky byly rozpálené a já jsem přebíhal bos od jednoho kousku trávy k druhému, jak kde tráva rašila v popukaných spárách, abych si nespálil chodidla. V půli cesty jsem potkal Frantu. Seřval jsem ho na místě a on si vztekle svlékl mou košili, hodil ji po mně a chtěl jít dál.

„A sandály!“ zařval jsem. Stál jsem na jediném trsu trávy, který tu rostl, a Franta po mně sandály kopl jeden po druhém. Rychle jsem do nich vklouzl a vtom zařval Franta a rychle si stoupl na travu. Teď bylo na něm, aby pobíhal od trsu k trsu a nespálil si chodidla.

Také finančně jsme zase upadli. Prodal jsem pušku i s pásem nábojů jednomu mladému klukovi z hospody, který tušil, jak na tom jsem, a mačkal mě s cenou dolů, až mě domačkal na 40 dolarů. A to jsem jenom za pušku dal 160! Tvářil se, že mi chce pomoci a já musel hrát vděčného, a tak mě to rozrušilo, že jsem mu ze vzteku zamířel ulomenou mušku a že s touhle puškou může na sto procent zastřelit tak akorát sebe. I když jsem mu to původně říci chtěl.

K jídlu už zase nic nebylo, jen v poledne, když bylo největší horko, jsme si kupovali meloun a žíznivě ho vyhlodávali až k zelené kůře. Odpoledne jsme chodili do Vicu, neboli hotelu Victoria, a tam jsme od někoho vždycky pivo dostali. Někdy přijel z bushe kluk plný peněz a to jsme to točili až do zavírací hodiny a pak se ještě šlo k Samovi a teprve po půlnoci jsme jeli spát na naši pláž. Po takovém dni se spalo dobře a moskyty jsme necítili.

Pan Kolečko se konečně ozval a měl pro Petra práci v oboru. Dokonce ho vzal k jednomu starousedlíkovi, který konvertoval velkou kůlnu na ubytovnu a na týden mu tam zaplatil ubytování. Po většině tam bydleli mladí Češi. Na nás s Frantou se také usmálo štěstí a pracák nám nabídl džoby nádeníků na experimentální státní farmě u Hampty Doo. Bylo to sice 30 mil od Darwinu a bídě placené (90 dolarů čistého na 14 dní), ale zadarmo ubytování, a tak jsme to vzali. Co nám také zbývalo?

Farma byla obrovská rozlohou, ale vlastní stavení s ubytovnami bylo na pěkném kopci s nádherným výhledem na velká jezera plná vodního ptactva. Dostali jsme pokoj s dvěma postelemi, kde sice nebyla klimatizace, ale na stropech byly větrníky. Ta nádhera! Nejen, že jsme spali v posteli, ale okna měla síťoviny, takže k nám nemohli moskyti a větrníky nás chladily.

S námi tu bydleli ještě další tři nájemníci a dva jackaroos neboli kovbojové. Bossové žili s rodinami ve vlastních odělených domech. Byli dva. Dough byl přes jezdce a nám nádeníkům velel John, který byl zároveň manažerem celé farmy.

Když jsme se mu hlásili a on nás ubytovával, všiml si, že jsme s sebou nepřivezli žádné jídlo a chtěl vědět, jestli nám na pracáku řekli, že jídlo si musíme přivést. Vrtěli jsme udiveně hlavami, i když nám to pochopitelně na pracáku řekli, ale bylo nám trapné přiznat, že na jídlo nemáme. John si povzdechl, zakroutil nevěřícně hlavou a dodal : „Faking! Kdybych jim to, faking, nezdůraznil! Faking kchants!“

Nakonec se nad námi ale smíloval a dal nám nějaké maso, protože to měli na farmě zadarmo(sami si poráželi) a jeho žena nám upekla bochník chleba. Také ostatní nádeníci nám něco strčili, když viděli, že nic nemáme. Nebýt toho, tak skutečně nevím, jak bychom těch čtrnáct dní vydrželi, než jsme dostali svou první výplatu a mohli si jet do Darwinu nakoupit.

Ráno jsme se shromáždili v shedu, kde bylo rádio, a John se spojil s Darwinem. Oznámil, co se děje, vyslechl instrukce na ten den a pak nám rozdělil práci. Dělal jsem všechno možné, ale nejraději jsem zůstával v shedu, kde jsme měli různé stavební materiály, ale po většině dřevo a to se muselo neustále překládat, aby se do něj nedali bílí mravenci. Ti jsou postrachem severní Austrálie a dokáží v neuvěřitelně krátkém čase sežrat všechno, co je ze dřeva, i celý dům. Museli jsme u překládání být opatrní, protože pod dřevem se skrývaly jedovaté stonožky, zvané Centipede, po jejichž kousnutí snad jeden zrovna neumřel, ale nebyl od toho daleko. Také škorpioni sužovali shed a ubytovny a museli jsme si ráno opatrně vyklepávat boty, než jsme se obuli. Všechnu tuhle havěť jsme okamžitě po odhalení zašlapávali.

Smrtelně jedovatí hadi, King Brown, byli naopak opatrně ignorováni. V shedu pod dřevem jich vždy pár bylo. Když jsme na nějakém tom prkně narazili na hada, něžně jsme ho setřásli z prkna na zem, aby si neublížil a nechali ho být. Spolupracovník Cecil mi vysvětlil, že když se hadi nechají na pokoji a zvyknou si, že v člověku jim nehrozí nebezpečí, pak se nepolekají a nezaútočí. Za celou dobu mého pobytu na experimentální farmě jsem skutečně nezažil, aby někoho had v shedu napadl. Cecil mně sliboval, že až přijde mokrá sezóna, budeme v shedu dělat pořád, protože venku se dělat nedá. Jenže mokrá sezóna měla ten rok zpoždění a venku bylo pekelné horko. Takové, že jeden den jsme naměřili 120 stupňů Farenheitd ve stínu, což je myslím 57 stupňů Celsia. V tom se skutečně moc pracovat nedalo a bossové byli shovívaví, ale pracovat aspoň trochu jsme museli.

Kopali jsme základy nové stodoly na úschovu píce pro dobytek. Půda zde byla tak ztvrdlá, že jsme museli používat crow bar, těžkou železnou tyč na konci zašpičatělou a měli ruce plné puchýřů. Do vykopaných základů se nejprve umístilo armaturní železo. To se muselo dělat v těžkých rukavicích, jak v tom horku bylo železo rozpálené. Pak se to zalilo betonem a ten jsme museli v jednom kuse dva týdny kropit, aby nepopraskal. Na beton se postavila těžká železná kostra budoucí budovy, na kterou jsme lezli velice opatrně, jinak bychom se popálili. Když byla konstrukce konečně hotová, přišroubovaly se na konstrukci střechy podélné trámký a na ty měla přijít vlastní střecha. Ten úkol, dostat krytinu na střechu a upevnit ji, jsme dostali my dva s Frantou. To byla nejhoší práce, kterou jsem na farmě dělal. Plech byl rozpálený a navíc odrážel slunce, takže se na střeše nedalo vydržet déle než jednu minutu. Střídali jsme se a každý dokázal do plechu zatlouci nejvýše dva hřebíky na jeden záťah a pak musel ze střechy slézt. Byli jsme rudí žárem jak ředkvičky a srdce nám vždy bušila až v krku.

Občas kolem stavby projeli na koních jackaroos s Doughem a mně se zdálo, že ti chlapíci nic nedělají. Seděli nonšalantně v sedlech, občas si někdo z nich ubalil cigaretu, spokojeně si zapálil a jel dál. Ó, jak jsem toužil být jackaroo! Příležitost se naskytla, když jeden z maníků dal výpověď. Šel jsem za Johnem a požádal ho, zda by mě nepřeradil k jackaroos.

„Umíš jezdit na koni?“

„Umím,“ lhal jsem, „u nás v Českoslovákii nemáme auta, jenom koně.“

To poslední jsem dodal, aby ho nenapadlo uvažovat o někom jiném, aby zkrátka má žádost měla patřičnou váhu. Dobře jsem tušil, že nebude mít ani zdání, kde nějaká Českoslovákia leží, natož aby věděl, jestli tam lidé jezdí v autech nebo na koních. Sbaštil to i s navijákem, ale také mu to asi bylo úplně jedno. Jestli zavolá rádiem do Darwinu, aby mu poslali nového jezdce nebo nádeníka, bylo pro něj za tu samou námahu. Jediný problém byl, že jsem neměl na ježdění boty. Mé obnošené sandály se kovbojským botám obou jackaroos nemohly rovnat, to jsem tušil. Franta boty měl, takové kovbojské, přesně co jsem potřeboval, ale když jsem je od něj chtěl koupit, tak mně připoměl epizodu se sandály na darwinském chodníku. Bránil jsem se, že to bylo něco jiného, já mu je neberu, naopak za ně chci zaplatit. Chvíli jsme se přeli, ale nakonec uznal, že je v tom vedru nepotřebuje a já ano. Bylo to od něj šlechetné, ale na druhou stranu mě zmáčkl a musel jsem mu odpustit dluh, který si u mne udělal cestou do Darwinu. Nebyla to laciná koupě, ale já ty boty skutečně potřeboval. Už jsem se viděl a nedočkavostí celý třásl, jak

nonšalantně sedím v sedle koníka, jednou rukou držím otěže a druhou si zapaluji...Petr mně také dlužil a mnohem více, asi osmdesát dolarů a já se těšil, že až přijedeme do Darwinu, tak mi dluh splatí a budu se moci i obléknout. To, co mně z mé výbavy zbývalo, se mohlo nosit do práce mezi nádeníky, ale jinak jsem se v tom už styděl.

To ráno, kdy jsem oficiálně přešel od nádeníků k jezdcům, jsem vstal schválně brzy, mnohem dříve než se začaly dělat snídaně, a sešel dolů do ohrad obhlédnout situaci. V ohradě byl jen jeden kůň, ale ta potvora se nechtěla dát chytit. Vzdal jsem představu, že mě Dough a druhý jezdec najdou s koněm, jak ho držím za hřívu a hladím, a zašel do shedu s postroji. Zde byly pytle s ovsem, na stěnách visely uzdy a sedla byla přehozená přes kulatinu na dřevěných kozách. Vylezl jsem do jednoho sedla a sedl si. Zdálo se mi, že na tom nic není. Trochu jsem se zahoupal dopředu, dozadu a zase nic. Teprve když jsem zastrčil nohy do třmenů a pokusil se v nich postavit, jsem sletěl i se sedlem na zem.

Nejprve přišel Dick Mc Cabbin, první jackaroo a požádal mě, abych chytil koně v ohradě. Zavrtěl jsem hlavou a odvětil, že už jsem to zkoušel, ale kůň mě asi nezná a nechce se dát. Podíval se na mne útrpně, vzal uzdu a šel sám. Sledoval jsem ho, jak uzdu ukrývá za zády a koně zažene do rohu a pak mu dá kolem krku oprati, než mu uzdu něžně vnutí do tlamy. Jedním plyným skokem se pak vyhoupl koni na hřbet, zajel k hlavní bráně a obratně ji otevřel, aniž s koněm slezl. Tryskem pak vyrazil na planinu a za chvíli přihnal šest koní. Seskočil, zavřel bránu a pokynul mi. Dva z těch šesti byli moje koně, od té chvíle tedy i moje starost. Pak mi ještě vysvětlil, jak to v ohradách chodí a které sedlo, pokrývka a uzdy jsou moje. Načež vzal své sedlo, já moje a šli jsme sedlat. Koně jsem tentokrát chytil, ale nechtěl si, bestie, nechat strčit uzdu do huby. Dick mi ukázal, jak se to dělá. Už v té chvíli musel mít své pochybnosti o svých jezdeckých schopnostech, protože mi musel pomoci i se sedlem, ale stále nic neříkal. Lezl jsem na koně ze špatné strany a obhajoval to tím, že „in Československu“ se leze na koně z prava. Dick se podíval a poučil mě, že tady se to dělá jedině zleva. Obešel jsem tedy koně, zastrčil do třmenu svou levou nohu a zrovna když jsem se chtěl vyhoupnout do sedla, bestie kůň udělal krok. Poskočil jsem tedy na pravé za ním, znovu připraven se vyhoupnout do sedla, ale kůň udělal další krok. Tak jsme se chvíli točili do kolečka, já poskakuje na jedné noze, až Dick řekl: „Poslouchej, že tys na koni nikdy neseděl?“ „Neseděl,“ vydechl jsem upřímně, „ale já ten job opravdu chci!“

Dick Mc Cabbin se nade mnou slitoval, dodnes nevím proč, snad že jsme byli přibližně stejného věku, možná že tím sám jednou prošel, nevím, prostě slezl s koněm a začal mě učit. Než přišel náš boss Dough, tak už jsem uměl koně chytit, nandat mu uzdu, upevnit sedlo a do toho sedla se dostat. Víc se za tu chvíli naučit nedalo. Dough přišel přesně v sedm a hned šel chytat svého koně. Když ho sedlal, Dick mně šeptal: „Nesmiš spadnout, von je kurva a vyhodil by tě. Dělej přesně, co dělám já a do ničeho se nepouštěj! Nech to na mně!“

Do ničeho jsem se nepouštěl, ale i tak jsem si ten den přišel na své. Bylo to dlouhých osm hodin v sedle a na konci šichty věděl i Dough své, ale s koněm jsem nespádl a boss nic neříkal.

Večer jsme odsedlali a já na svých nejistých nohách šel k ubytovně. Našlapoval jsem opatrně a držel nohy od sebe.

„No nazdar!“ uvítal mě Franta, „tak jaký to bylo?“ a hned si sám odpověděl: „Že se ptám, vid'? Ukaž prdel!“

Stáhl jsem si kalhoty a vystrčil ji na něj.

Franta překvapením hvízdal: „Takovou neměla ani Věra! Ty blboune, dyk na ní nemáš žádnou kůži!“

Až do půlnoci jsem seděl v kýblu s vodou a pak spal na břiše, jinak to nešlo. Příštích čtrnáct dní jsem v sedle jen stál, ale nestěžoval jsem si a Dough také ne, i když mně nic neodpustil. Musel jsem makat jako on a Dick. Chtělo to zatnout zuby a být chlapem. Australani tohle umí ocenit, ne že ne, i když vám nic neodpustí, a tak jsem se nakonec stal jakaroo-em.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (22)

Moc Stanislav | 09. 09. 2007

Nikdy jsem se nenaučil jezdit bez sedla, ale jinak jsem se učil dobře a rychle. Však jsem denně strávil v

sedle osm hodin a někdy, když jsme mustrovali (sháněli dobytek), i více. Měl jsem svých šest koní, kteří byli strategicky rozmístěni v různých ohradách po celé farmě, a při mustrování jsem je uhnal všechny. Když bylo práce méně, Doug nám přikázal jezdit kolem plotů a kontrolovat, zda někde nejsou porušené od býků. Ti když cítili krávu v sezóně, tak byli k neudržení a plot pro ně nebyl žádnou překážkou. Nejhorší bylo stádo vodních bufalů, které ploty nerespektovalo vůbec. Drželi jsme je schválně u vody, aby se mohli bahnit, protože za vodou jdou bufala stejně bezohledně jako býci za kravami, a stejně jsme je museli každý pátek shánět dohromady z mnoha kilometrů. To byla nebezpečná práce, protože v bahně se stávala zvířata agresivní, zvláště býci. Se svými krátkými nohama a širokými chodidly byli v močálech ve svém živlu, zatímco naši koníci se bořili a ztěžka vytahovali nohy z bahna. Dick mně vyprávěl o jezdcí přede mnou, který byl napaden býkem a kůň ho shodil. Bufalo přiběhlo a svou mohutnou lebkou mu zatlačilo hlavu do země. Naštěstí to bylo hluboké bahno a jezdcí se nic nestalo.

„Být to mělčí, tak mu hlavu rozdrtil o zem jako vajíčko,“ tvrdil Dick, „akorát, že se málem utopil, než jsme býka odlákali a vyprostili ho z bahna.“

Po takových řečech jsem si dával opravdu pozor, i když jsme bufala honili denně, protože Territory jich tenkrát byla plná a náš domácí chov lákali na pláne jejich divocí bratranci okolo farmy. Měli jsme na farmě ale i jiný skot, vlastně dobytek z celého světa, protože CSIRO (vládní organizace pro výzkum, která farmu vedla) chtěla zjistit, jaký skot by vyhovoval zdejšími podmínkám. Mně se vzhledem líbil skot z Afriky, který měl rovné dlouhé rohy a byl celý žlutý s bílými zadky, jen býci byli černí místo žlutí jako krávy. Každý týden přijeli z Darwinu zvěrolékaři ze CSIRO a my jsme pro ně museli mít v ohradách připravené stádo, které kontrolovali na váhu, jak přibývá, a některé z krav uměle oplodňovali. Býky jsme měli ve zvláštní ohradě ze silného železa a těm zase brali semeno. Já jsem se na to rád díval, jak elektrickým prodem býka hladí na nejcitlivějším místě a jak mu vyjede pyj a nastříká do nevelké zkumavky. Hlavně jsem se ale díval, protože to dělala zvěrolékařka. Bylo jí asi čtyřicet a moc hezká nebyla, ale jinak měla vše v proporcích, jak to má každá správná ženská mít. Jednou, když byla zase ohnutá a já se jí díval do výstřihu rozhalené košile, si mě všimla a vesele zamávala elektrickým prodem. „Nechceš? Také ti vezmu ...“

„Chci, ale já do skleničky nedávám.“ Odpověděl jsem jí a díval se jí do očí.

Začervenala se a pořádně si mě prohlédla. Když odjeli, tak mně Dick vyčínil, že jsem blbej, protože to je manželka hlavního zvěrolékaře, a tak z toho nic nebylo, i když tou dobou už jsem měl nastřádáno více než býci...

Kontrolovali jsme ploty docela rádi, protože Dough s námi na ploty nejezdil a mohli jsme si dělat, co jsme chtěli. Někdy jsme koně nechali jít a vyprávěli si a jindy jsme naopak všechno objeli cvaem a tak vyšetřili čas. V tom čase jsme jezdili na průzkumné výpravy do kopců, které se táhly na jihozápad od faremních stavení a ohraničovaly naši farmu. Na jedné výpravě jsme vyjeli až nahoru prudkou stezkou a na vrcholu, když už zbýval jen poslední krok na planinu, se můj kůň vzepjal a na zadních nohách se mnou balancoval nad strání a já jsem to jen tak tak vyrovnal.

Nebo jsme závodili. Tryskem támhle k tomu stromu! A už to jelo! Miloval jsem to. Miloval jsem, když mně proudil kolem uší vzduch jako vítr a já byl v souladu s rytmem koňského těla. A ani mi nevadilo, že jsem vždy prohrál. Dick Mc Cabbin nebyl jenom lehčí než já (jeho sen byl býti jockeyem v Darwinu), ale dokázal z koní více dostat, protože to uměl. Byl koňařem, Australani říkají horseman, celou svou bytostí. Na oko jsem protestoval, že má lepší koně, což byla pravda. Dick se čítil a párkrát jsme si koně vyměnili, ale stejně jsem prohrál. Uměl to.

Jindy mě Dick učil rodeo. Oddělili jsme od stáda mladou jalůvku, já z jedné strany a on z druhé, a Dick ji v plném trysku chytil za rohy, seskočil a pak povalil na zem. Já jsem se tohohle seskakování bál, abych si zase nezlomil kotníky, jak už se mi stalo za mlada jednou, ale to jsem skočil ze zdi, nikoli z pádícího koně, ale nechtěl jsem to dát najevo. Na štěstí pro mne a na neštěstí pro Dicka při další ukázce nám jalovice zaběhla do vysoké trávy. Trávy vyšší než jezdec na koni a ta je nebezpečná hlavně pro bosé jezdce, protože se při cvalu chytá mezi prsty u nohou a ne jeden si už prsty či palec zlomil. Někdy, když jsme jeli jen na ploty, jsme totiž bosí jezdili, bylo to pohodlnější. Tentokrát jsme sice boty měli, ale jalůvka nebyla skoro vidět a Dick si to špatně vypočítal. Nechytil rohy, ale větev ukrytého pahýlu, v pádu narazil na strom bokem a zlomil si žebra. Nechal jsem jeho koně běžet a vrhl se k němu s opratěmi mého koně zaklesnutými v předloktí. Nemohl popadnout dech a já jsem nevěděl, co dělat. První pomoc jsem moc neovládal a tohle vypadalo na vnitřní zranění, takže jsem byl naprosto bezradný. Dick se nakonec trochu zmátořil, a tak jsem jej opatrně vysadil do sedla svého koně a pomalu ho vedl domů.

Špatně se mu dýchalo a já měl strach, aby mi neomdlel, takže jsem nevěděl co dříve, zda ho držet v sedle nebo vést koně. Nakonec se mi podařilo ho dostat domů, aniž by ze sedla spadl.

Dicka odvezl John do nemocnice a já jsem měl Doughovi vysvětlit, jak se mu to stalo. Lhal jsem, že nevím, že jel za mnou a najednou byl na zemi. Jestli mi to Dough věřil, nevím, ale kroutil hlavou a nemohl pochopit, jak může tak zkušený jackaroo spadnout z koně při poklidném objíždění plotů.

Dick už se nevrátil a místo něj přišel Pítr Thompson. Pítr byl starší a zajímavější, takže jsem s ním rád dělal. Na vládní farmě vždy pracoval v mokré sezóně, protože přes suchou vedl svůj vlastní byznys. A byl to vskutku moc zajímavý byznys.

Mokrá sezóna zrovna začínala, byla opožděná a ještě ke všemu slabá (málo přšelo), ale i tak k nám přestali jezdit zvěrolékaři i jiné kontroly a nebylo do čeho píchnout. Nádeníci seděli v shedech, kouřili, a když se na ně přišel podívat John, začali honem překládat hromadu prken, a když odešel, zase si sedli a zapálili si.

My jsme nemuseli shánět stáda, v tom horku a mokru to ani nešlo a Dough s námi skoro nejezdil. Každé ráno nám řekl, kam máme jet a co zkontrolovat. Zkrátka ideální podmínky k nicnedělání. Jediná naše povinnost byla dobře nakrmit koně v ohradách a dát jim příležitost k nabrání sil do další sezóny. To jsme plnili dobře, jinak jsme s Pítrm jezdili kolem dokola a povídali si.

Jeho business spočíval v tom, že vozil na pláň turisty, tenkrát samé Američany, a lovil s nimi bufala, klokany a krokodýly. Prozradil mi, že krokodýlů je málo, protože je každý strčil na potkání, a tak měl jednoho permanentně uvázaného u „water hole“ na laně, a když nemohl nic jiného najít, tak k němu vozil turisty. Cestou jim vykládal, že večer před tím nechal smyčku u vody a bude zajímavé, jestli se do ní něco chytlo. Krokodýl tam samozřejmě pokaždé byl a nadšení turistů neznalo mezí. Pítr se na něj vrhl, svázal ho a turisté se pak s ním fotili. Fotografování byla jejich hlavní činnost a fotit měli tenkrát co. Pítr zaměstnával šest domorodců, kteří u něj na farmě (měl jen pár akrů) bydleli a když pracovali, tak jim platil tři dolary za den. Já jsem se podívoval a chtěl vědět, jestli za osm hodin a on řekl že ne, že za celý den. Od vidím do nevidím.

„Ale,“ rychle dodal, „nemysli, že to je laciný! To je šest rodin i s dětma a já jim musím všem dodávat mouku, cukr, čaj, tabák a šatit je, ať dělaj nebo nedělaj.“

„A co maso?“

„Maso si ulovíme, s tím nemám žádné problémy.“

„Co dělaj, když pro ně nemáš práci, jako teď?“

„Jdou zpět do jejich země a dělají obřady...“

To mě strašně zajímalo. Mne vlastně zajímalo všechno, včetně toho, jak je zásobuje. S tím šatstvem to asi přeháněl, byl jsem u něj na farmě několikrát přes víkend, protože to nebylo daleko od Humpty Doo, a všichni domorodci měli jen bederní roušky a jejich děti běhaly, jak je Pámbu stvořil. K bydlení měli docela pěkné chatky, ale zřejmě v nich ani nespali, protože jejich majetek byl roztahán venku kolem dokola včetně matrací na spaní. Že vařili a pekli na ohništích venku, bylo také na první pohled patrné. Některé ty mladé holky se mi docela líbily a jejich obnažená prsa mě vzrušovala. Pítr to na mě poznal a varoval mě, abych si nic nezačínal, že jsou všechny buď zadané nebo slíbené.

„Ti jejich by tě prokláli oštěpem.“ Tvrdil.

Ti jejich byli samí urostlí chlapíci kolem šesti stop a jejich oštěpy byly ještě větší. Pro Pítra pracovali většinou jako stopaři a já jsem zatoužil poznat jejich umění. Pítr jednoho zavolal a domlouval se s ním v tak primitivní angličtině, že nebyť toho, že to všechno prokládal domorodými výrazy, tak jsem mu rozuměl úplně všechno. Takhle jsem jen vyrozuměl, že mně má mládenec ukázat, jak chodím, ale jen trochu, ne jako v práci. Tím asi Pítr myslel, když podobná cvičení dělal pro jeho americké turisty.

Černoch si sedl na zem, zkřížil nohy a pak si nechal zavázat oči šátkem. Pak mě Pítr vyzval, abych obešel jeho malou osadu a naznačil, co mám dělat. Šel jsem a při tom se co chvíli otočil, kdyby si domorodec náhodou šátek sundal, ale seděl na zemi, ani se nehnul a ještě byl ke mně zády. Cestou jsem se občas zastavil, sedl si na bobek nebo zvedl kámen a hodil jej do bushe. Jednou jsem kámen chvíli nesl, než jsem jej odhodil. Občas jsem šel pozpátku a dával si pozor, abych našlapoval co nejjemněji, a tak jsem vlastně šel po špičkách.

Když jsem se vrátil, černoch si na Pítrův pokyn sundal šátek a šel po mých stopách. My šli pár kroků za ním a za námi se táhly všechny děti. Černý muž šel pomalu, co chvíli se otočil a děti se rozesmály. Pochopil jsem, že hraje mne, když jsem ho kontroloval, jestli nepodvádí. Pak si sedl na bobek, jakoby zvedl kámen a předstíral, že jej hází do bushe. Když pak šel pozpátku po špičkách a celý se pitvořil, tak

už jsem se smál i já. Smál jsem se, ale pod tím smíchem jsem cítil hluboký obdiv k jeho umění.

„Dej mu něco, mince bude stačit!“ řekl Pítr, „víš, voni neudělaj nic zadarmo.“

Sáhl jsem do kapsy a nabídl stopaři padesát centů. Největší a nejhodnotnější minci té doby. Beze slova si ji vzal a odešel.

„Zbláznil ses?“ vybafl Pítr, když byl stopař z doslechu, „ty mně je úplně zkazíš! Dvacet centů by stačilo.“

Nemohl jsem si pomoci a neustále stácel řeč na ženskou část jeho osazenstva doufaje, že nějaká ta černá panna by mohla být volná. Ale i kdyby nebyla, mé evropské myšlení mi našeptávalo, že i tak nemusí být všechno ztraceno.... Pítr mně vysvětlil, že jejich systém manželství je trochu jiný, protože se v něm nemůže vzít každý s každým podle toho, jak se zamilují. Dívky jsou na léta dopředu slíbeny různým mužům, ale jenom těm, kteří mají jejich totem. Tomu jsem nerozuměl, i když jsem chápal, že manželství dojednávají rodiče. Nějak mně u toho neštymoaly ty totemy. Copak nejsou všichni jeden totem? Celý kmen? Černí byli všichni stejně.

„A ty by sis černošku dokázal vzít?“ kontroval Pítr.

Musel jsem o tom hodně přemýšlet a vybavil se mi táta s mámou, že by měli černá vnoučata. Ba i sousedy a kamarády, co by tomu řekli? Rasista jsem snad nebyl, ale bylo to všechno tak nezvyklé, nové a já jsem stále byl v zajetí mého českého myšlení, a tak jsem musel přiznat, že asi ne.

„Ovšem,“ holedbal jsem se, „člověk si má všechno nejprve vyzkoušet. Teprve pak se může svobodně rozhodnout.“

„Na to se ti každé vyser.“ Odušil můj jezdecký partner a kamarád.

Nejvíce jsem se však od něj o domorodcích dozvěděl na našich nekonečných jízdách mokrou krajinou. Mnohé mi vysvětlil, objasnil a ještě více naučil Dodnes mám od něj magickou čelenku, kterou mi spletl v sedle z koňských žíní, když jsme se jen tak kolébali kolem plotů a klábosili. Seděl v sedle nonšalantně s jednou nohou zastrčenou pod sebe a druhou zapřenou do třmenu jako kdyby byl v houpací židli.

Tou dobou jsem už delší čas očekával dopisy z republiky. Měl jsem konečně stálou adresu, kterou jsem všem poslal. Jednou zase přivezli z města poštu a v té byl konečně i dopis pro mne. Byl to tlustý dopis, a když jsem ho otevřel, bylo to vlastně několik dopisů daných dohromady. Byl tam dopis od bratra a psalo se mu moc těžce. Byl tam dopis od sestřenice Blanky a od jejího muže Jardy. I těm se psalo těžce.

Blančin jsem četl první. Začínal větou : „Milý Stando, až se vrátíš ze své dlouhé poutě a oprášíš své toulavé boty od prachu cest, nepřivítá tě tvůj největší kamarád, tvůj táta ...“

Ještě dnes, když tohle píšu, se mi mží brýle. Už to bude třicet šest let. Tátu jsem měl hrozně rád. To on mě dovedl k literatuře a přes ni vlastně k umění.

Udělal se mu špatně už na Vánoce (1969), jako mně v Sydney, ale zrovna dodělal lektvar z rostliny Aloe podle receptu od Anky a po tom se mu trochu ulevilo. Druhého ledna, když já přijel do Eboru, šel ještě do práce, ale tam se mu udělalo znovu špatně a omdlel. Odvezli ho do nemocnice v Obloukové a já jsem v Eboru znovu dostal horečku. Čtvrtého ledna můj táta zemřel. V Eboru byl pátý leden a já jsem se probudil bez horečky a zdrav. A pak ..

A pak jsem mu posílal pohledy ze všech míst, kterými jsme projížděli. Nikdy neuviděl ani jeden z nich! A všechny začínaly slovy „Drahý táto ...“

Máma je musela číst sama a každý ten pohled jí ho připomněl a bolest rozjitřil.

Někdy, tak jako teď, když tohle píšu, se mi zdá, že tu nejsem. Že neexistuji já jako takový a chci, abyste to věděli. Tohle všechno prožil a píše vám, milí čtenáři, můj táta. Je to opravdu on, ale není tu sám. Je v něm i půl mé mámy ....

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (23)

Moc Stanislav | 17. 09. 2007

Výplatu jsme měli jednou za čtrnáct dní a pak jsme jezdili do Darwinu nakoupit si proviant na dalších 14 dní. A také si vyhodit z kopýtka. Teď bylo na nás, abychom vraceli rundy ve Vicu, a myslím, že si na nás starousedlíci nemohli stěžovat. Petr pořád pracoval jako instalatér a vydělával mnohem více než my, ale nějak se neměl k tomu, aby začal splácet dluh, který si cestou sem udělal. Mně dlužil osmdesát dolarů a Frantovi něco přes polovinu této částky. Jednou jsme přijeli za ním na ubytovnu a on tam svým novým kamarádům zrovna předváděl svou garderóbu, kterou si už pořídil. Franta to uznale ohodnotil a dodal:

„Doufám, že ti zbyly nějaký prachy pro nás?..“

My jsme tou dobou už splatili dluh (i za něho) u pana Vstapa.

Petr mávl rukou a řekl:

„To snad počká, ne? Snad se neposerete...“

Mne popadl vztek, protože jsme tam stáli jak žebráci v našich rozedraných šortkách a chytil jsem ho u krku. Při té příležitosti jsem mu zdůraznil, že dluhy se splácet mají. Po tomhle výstupu jsem si dost zkalil reputaci u jeho spolubydlících, ale výsledkem bylo, že pro nás měl do budoucna každých 14 dní připraveno dvacet dolarů...

Většinou jsme nákupní víkend začínali už v pátek večer na závodisti psů v Berimah. Závodisti bylo nové, právě dobudované a chodilo tam hodně Čechů. Všichni sázeli a mezi závody popíjeli pivo. Franta byl hravej a já opatrněj. Nikdy jsem moc neprohrál, ale také nevyhrál. Měl jsem se sázením špatné zkušenosti ještě ze Sydney, kde jsme chodili na psy do Wentworth Park. Jednou jsem stál ve frontě a chtěl si vsadit dva dolary na číslo osm, když chlap přede mnou si tlumeným hlasem vsadil tři sta dolarů na číslo pět. To byly obrovské peníze. Domníváje se, že ten člověk ví něco, co nevím já, vsadil jsem na číslo pět také a to celou výplatu.. Vyhrála osmička a já jsem celý večer neměl ani na pivo.

Franta občas vyhrál slušnou sumu a největší radost měl, když ji vyhrál u pana Vstapa, který měl licenci a na závodisti pracoval jako jeden z makléřů (bookmakerů). Nehrálo to mezi nimi. Franta chodil za Nitou pod záminkou, že jde zkontrolovat Piňďu a vždycky šel se psem a s Nitou na strašně dlouhou procházku. Nejčastěji ovšem psa kontroloval, když pan Vstap nebyl doma. Ten z toho šlel, protože měl pro Nitou dávno vybraného ženicha, který nejen že nebyl chudý a rozdrbaný Čech, ale naopak měl peníze, vlastní byznys, a když mluvil anglicky, tak se pořád nezadrhával.

Po závodech se šlo většinou do Knickerbokru na párek a pivo, nebo jsme šli za Mydlinkou. Tento svérázný šedesátiletý muž a bývalý holič už dávno propil a prosázel holičství na koních a živil se jako kitchen hand (pomocník v kuchyni) v jednom z hotelů na Bagot Road. Měl tam svůj byteček hned naproti kuchyni a hlavně lednici narvanou zbytky jídla, které strávníci nesnědli a on odnášal domů. Na to jídlo mu tam chodily černošky z široka daleka a my tam chodili na ty černošky. Většinou se scházela ta samá parta. Kasíro, Kulička, Kulisák a já. Někdy přišli dva kluci, kterým se říkalo Dortíci, a občas Jirka, který dělal v přístavu.

Frantovi se černošky přičily a nedovedl si představit, že by některou měl i jen políbit. Chodil tam, protože jsme spali v mém autě a on neměl kam jít. Obvykle jsme se složili na karton piv nebo i více a zábava mohla začít. Hrál jsem na kytaru, zpívalo se, pilo a pomalu jsme se začali párovat, při čemž nikdo nesměl na Mydlinkovu vyvolenou ani pomyslet. Ta se ovšem měnila z týdne na týden. Páry, jeden po druhém, se střídaly a chodily vedle do ložnice a celé upoceně se vracely. Mnohokrát jsem utřel hubu, protože jsem objímal kytaru místo návštěvnic a neměl dost času se věnovat obojímu, a najednou už bylo pozdě a dámy byly rozebrané.

Franta se jen uškliboval, ale jednou přišla k Mydlinkovi na večeri mulatka, která hrála špatně na kytaru (uměla jen tři akordy), ale zato překrásně zpívala maorské písně a vůbec z ostrovů Polynésie a té se Fanoušek zalíbil a jemu zase její zpěv. Měla zastřený hlas a za každou písničku od něj chtěla políbení a to jsem tohoto chlapce viděl poprvé a naposled líbat černošku. Do ložnice s ní však nechtěl a my jsme mu česky říkali, že je blbej a Kulisák se rozčiloval, že takového vola ještě neviděl a chtěl ji vzít do ložnice sám, ale dáma nechtěla jeho, nýbrž Fanouška, což bylo dobře, protože Kulisák u toho většinou tak řval, že ho nepřehlušil ani náš zpěv.

Jednou se Mydlinkovi podařilo uhnat mladou holku. Jessie se jmenovala a v pátek, vlastně napořád, přestal přijímat návštěvy.

„Tohle je opravdová láska,“ tvrdil nám, „to vy nemůžete vůbec pochopit, blbouni. Ta je úplně jiná než všechny ostatní a né, aby vás napadlo si na ni třeba i jen pomyslet!“

„Tak nám aspoň řekni, jak vypadá,“ žadonili jsme, „abysme se mohli vyvarovat. Je mladá?“

„Mladá, mladá ...vy pitomci, tohle je panna!“

Tímhle termínem Mydlinka označoval všechny opravdu mladé holky, zatímco když o nějaké jenom prohlásil, že je mladá, tak jsme si nikdy nemohli být jisti, jak to myslí. Považoval za mladou každou, která byla mladší než on. Jenže černošky po čtyřicítce vypadaly tenkrát v Darwinu všelijak, jen ne mladě. Mnohokrát jsme Mydlinkovým popisem přicházejících návštěvnic byli nejen zaskočeni, ale přímo

zklamáni. Vybíraje rozhodně nebyl, zatímco my byli jen zoufalí. Takže jsme byli všichni mimořádně zvědaví na jeho novou lásku. Doposud se nikomu nepodařilo ji ani zahlédnout. Jeho byt se stal hradem i tvrzí, který hlídal z okna hostelové kuchyně při práci, a když byl doma, tak se zamykal. Běda tomu, kdo by šel okolo a sáhl na kliku.

Jednou v sobotu ráno, ale velmi brzo, jsem ho šel navštívit ještě s Kasírou. Vstoupili jsme do nezamčeného bytu a oněměli. Jessie spala nahá na gauči u stěny a skutečně byla mladá a hezká. Kudrnaté vlasy, plná prsa a v pootevřených ústech bílé zuby. Mydlinka byl zřejmě v práci, protože tu nebyl, a zcela jistě si nás nevšiml, protože jinak by už dávno z kuchyně vyběhl. Možná si pro něco odskočil, v kritickém okamžiku se ohnul nebo jen odvrátil zrak od svého bytu, zkrátka si nás nevšiml, to nám bylo okamžitě jasné. Tušili jsme ale, že není moc času nazbyt a že při každé vhodné příležitosti se objeví, aby byt zkontroloval osobně. V tom jsme se nemýlili, i když mu to chvíli vzalo. Zřejmě ho oklamala naše brzká hodina příchodu, většinou jsme vstávali mnohem později, ale třeba se pohla záclona v okně, kdo ví? Vletěl do bytu jako drak, ale pozdě! Trochu mu to zacukalo ve tváři, když uviděl ty flákance na prostěradle, ale ovládl se. Seděli jsme všichni tři nažá na koberci a kouřili.

„Vy hajzlové.. odfrkl si smířlivě .. vám tak věřit, kurvy jedny špatný! Tak jí, doprdele, dejte aspoň deset bobů (dolar) nebo mi sem víckrát nepřijde..“

A bylo po lásce. A tak jsme i my emigranti zažili normalizaci poměrů. Příští pátek u něj bylo zase otevřeno jako vždy a kdo přišel s pivem, tak byl vítán.

V sobotu jsme s Frantou chodili do Vicu. Scházela se tam dobrá parta, hrálo se na kytaru a zpívalo, takže jsem si nemusel dělat starosti s pivem. Sotva jsem dopil, už mi zase někdo koupil sklenici. Většinou nás barman vyhnal do zahrady, abychom mu nerušili hosty uvnitř. To nám nevadilo, bylo zde mnohem příjemněji než v zakouřené hospodě a v okolních křoviscích se skrývali domorodci, kteří tenkrát do hospod nesměli a za pivo nabízeli své sestry ..

Jeden z nás se nechal zlákat s hubenou holkou, která měla jednu ruku až po loket v sádře. Vlezli si k aktu do příkopu, kam někdo nasypal popel, což ovšem ve tmě nebylo vidět, a když z něj vylezli, tak byli oba naprosto stejně šediví, že nebyť té sádry, tak jsme hned nevěděli, kdo je kdo.

Občas nás Mydlinka přemluvil a jeli jsme tancovat do Night Cliffu nebo do nově otevřeného Dolphinu, ale tam vyžadovali slušné oblečení, protože tam chodily bílé holky a ty si místní kluci moc hlídali. Párkrát jsme se servali, ale vždycky to byl slušný boj jednoho proti jednomu. To se mi na Australanech líbilo. Kolem bojující dvojice udělali kruh a chraň pámbu, kdyby někdo použil kopání nebo bil do soupeře, který padl k zemi. To by mu vyprášila kožich celá hospoda. Když někdo padl, soupeř počkal, až vstane, a pak to začalo nanovo. Když už jste měli dost, stačilo zůstat ležet na zemi a bylo po rvačce.

My jsme se tohle všechno učili, protože jsme na to nebyli zvyklí. My byli zvyklí praštit každého, kdo se přiblížil na dosah a pomáhat jeden druhému. Měli jsme mezi sebou pár vynikajících rváčů jako Pavla a Didu, který měl nejrychlejší ruce, jaké jsem kdy viděl. Pavel jednou praštil oficiálního vyhazovače ve Vicu tak, že ho museli křísit v nemocnici. Pak už si na nás ve Vicu dávali pozor a byli rezervovaní. Po dobrém se většinou docílí více. Slovák Pišta a slovenský Maďar Zoltán byli schopni vyházet celou hospodu každý sám. S tím jsem se měřit nemohl. Jednou jsem se zapletl do rvačky, když jsem šel na pomoc Mirkovi Novákovi. Vytáhl ho ven mladý míšenec a tam už na něj čekalo pět dalších. Vyběhl jsem a ubránili jsme se, ale kdyby nepřišel Zoltán, čert ví, jak by to dopadlo. Zoltána už černí v akci viděli a sotva se jeho vytáhla postava vynořila ze dveří, otočili se a utekli.

V sobotu večer jsme si s Frantou museli hlídat zavírací hodinu, abychom si koupili pivo na farmu, protože v neděli se alkohol neprodával nikde, jenom potraviny. Nakupovali jsme je ve velkoobchodě, kde byly nejlacinější, a unavení se vraceli do Humpty Doo. Většinou jsme cestou přemýšleli o tom, kdy s prací praštíme. Zůstat na farmě znamenalo zůstat chudým. Vždyť i v Sydney jsme brali více než zde. Také jsme zde byli odříznuti od dění v Darwinu, a tedy i od lepší práce. Když někdo přišel z bushe se zprávou o o dobrém fleku, zkrátka uvolněné pozici, vždy byl v Darwinu někdo, kdo tu práci vzal, než jsme tam přijeli my. Už i Kulisák dostal práci a dělal u Survey party jako Kasíro, i když v jiné skupině. Tam si vydělával za týden to, co my jsme dostávali na farmě za dva týdny. Bylo nám jasné, že pokud chceme sehnat něco lepšího, musíme zpátky do Darwinu.

Přes víkend se nic sehnat nedalo, protože pracák byl zavřený.

Mně to zase tolik nevadilo, protože mě práce na farmě celkem bavila a každý druhý víkend, kdy jsem

nejel do Darwinu, jsem mohl k Pítrovi na farmu mezi domorodce a tam mě to nejen bavilo, ale i vzrušovalo. Začal jsem trochu chápat jejich soužití s přírodou a divokost, kterou jsem obdivoval. Na druhou stranu jsem viděl, že jsou rigidní a těžko přizpůsobiví všemu novému. Nejvíce mě k nim přitahovalo něco, čemu my bílí říkáme tajemno, protože jsme to už ztratili. Ve své naivitě jsem si představoval, že i já jim trochu pomohu, ale to jsem ještě netušil, že to bude až za mnoho let, až vychovám svou vlastní rodinu a že se naučím i něco z jejich „tajemna“. Přesto mé styky s nimi a hlavně s Pítrm byly toho všeho předzvěstí. Škoda jen, že v tom věku mladistvé nerozvážnosti se jeden nezajímal o nic jiného než o sex a vše ostatní mu proto uniklo.

Pítr bral na farmu pušku a jezdili jsme střílet krokodýly, ale nikdy jsme se pořádně nedostali na dostřel. Byli plaší a dávno před naším příjezdem vycítili údery kopyt našich koní ze země a my je už jen viděli, jak mizí v řece.

Mně se vlastně na farmě líbilo! Na druhou stranu jsem uznával Frantovy důvody. Kulička s Mrdákem dostali práci na Gove a dělali fantastické peníze, protože tam se platilo nejlépe. Jednou jsme s Pítrm přijeli z práce a odsedlávali koně. Pítr šel pro oves do shedu a mně se nějak podvrtla bota jak jsem nesl naše sedla do budovy. Padl jsem na zadek uprostřed ohrady a stáhl si Frantovu botu. Měla napůl utržený podpatek. Bylo mi jasné, že boty, za které jsem Frantovi odpustil dluh, už dosloužily. Jak jsem tak seděl mezi kravským a koňským trusem a rozhlížel se kolem, najednou mně hlavou projela myšlenka jako blesk. Myšlenka na to, kam až jsem se dostal a v čem to vlastně sedím. Tak až jsi to dopracoval, říkal jsem si. Ten večer jsem Frantovi kývl a řekl: „Jo, je na čase!“

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (24)

Moc Stanislav | 26. 09. 2007

Franta dostal práci poměrně brzo. Pracoval v jedné z městských dílen, ale sen o práci, kde bude vydělávat pětkrát tolik, vypustil z hlavy. Prostě se mu rozplynul. Chodil za Nitou a přemlouval ji, aby s ním odjela do Sydney. Pronajal si pokojík nad hospodou, kde jsme pili, a ve svém pečlivém stylu měl na stole vyrovnáno devět obálek. Sedm z nich bylo nadepsáno dny v týdnu a do každé v den výplaty uložil dva dollary. To byly peníze na jídlo a na útratu. Do osmé obálky dával peníze na činži a do deváté zbytek výplaty. Tahle obálka byla nejdůležitější, protože v té spořil na letenku do Sydney. Většinou se přes týden držel a naplánovaný harmonogram své činnosti dodržoval. Večer si koupil něco k jídlu, dopřál si dvě nebo tři piva a šel spát. Bohužel, dodržet harmonogram přes víkend se ukázalo nad jeho síly. V pátek si dal dvě tři piva a pak mu někdo koupil čtvrté, páté, šesté, a když celé partě došly peníze, Fanoušek si vzpomněl, že má něco málo v hotovosti „nahoře“. Odvrávorál do svého pokoje, vyprázdnil obálky, zachránil situaci a v pondělí začínal nanovo.

Petr si namluvil holku, Švýcarku, a mezi nás skoro nechodil. Já jsem se stal povalečem. Sice jsem dostal práci u armády v Larrakiah barracks jako kitchen hand, tedy pomocník do kuchyně, ale nevydržel jsem tam ani měsíc. Práce to nebyla špatná a nejen, že jsem se tam najedl, ale i ubytování jsem měl zadarmo. Bohužel, seržant, který kuchyni vládl, si jednou povšiml mých nedopnutých knoflíků u krku. Košile byla sice armádní, vyfasoval jsem ji jakož i kalhoty a zástěru, ale ten krk, který v ní vězel, byl civilní, takže když na mne začal seržant rvát, domníval jsem se, že ho ohromím, když mu tento fakt sdělím. Neohromilo ho to vůbec. Jako profesionální voják byl zvyklý, že se mu nic nesděljuje, dokud není dotyčný zaměstnanec vyzván, a rozeřval se ještě více, že už mu nebylo rozumět ani slovo. Poslal jsem ho do prdele i s knoflíčkama a viděl, jak to s ním lomcuje. Že by mi nejraději jednu ubalil. To už mně řval přímo do obličeje, takže jsem cítil jeho prskání. Bylo to nepříjemné a ponižující. Načež, aniž bych chtěl, fakt nevím, co se to se mnou stalo, cítil jsem, že poodstupuji a hned nato jsem mu jednu vrazil. Facku jako řemen. Okamžitě se ovládl a přestal rvát. Já jsem pak tohle vydával za důkaz, že jsem jednal správně, protože jsem si v tu chvíli myslel, že ho trefí šlak a chtěl jsem ho z té nepříjemné situace dostat, prostě zachránit.

Bylo mi to ovšem houbou platné, protože v Austrálii se švejkovina nenosí ani neoceňuje, a tak jsem přišel o džob. Málem také o zub, protože když jsem odcházel, tak už na mne za branou čekali čtyři vojáci a ti mně dali takový világoš, že se mi zub čtrnáct dní viklal. Kdybych neuměl rychle utíkat, tak jsem snad o něj i přišel. Takhle jsem přišel jen o pár triček, rezervní boty a kartáček na zuby. Kufr jsem měl naštěstí už u Mydlinky.

Pak se ze mne stal povaleč. Chodil jsem už ráno do hospody a vždy tam seděl někdo, kdo si chtěl popovídat a pivo mi koupil. Poznal jsem důkladně celou českou partu, která v Darwinu žila. První do pubu chodil Ponorka, který už deset minut před otevřením netrpělivě přešlapoval před vchodem a čekal, kdy to vodmáznou. Pak se hned hnul k pultu, kde už mu barman naléval do skleničky whisky a pomohl mu ji donést až ke rtům. Jinak by ji Ponorka určitě vybryndal, jak se mu třásl ruce. Po vypití se jako zázrakem uklidnil, ruce se mu přestaly třást a po zbytek dne už pil jenom pivo. Dokázal v hospodě sedět celý den a ještě si večer před odchodem koupit karton piva na cestu.

Jednou si šel s tím kartonem lehnout do parku a dal si jej pod hlavu, aby mu jej nikdo neukradl. Jak tak ležel a pozoroval hvězdy nad hlavou tak usnul. Probudil se k ránu zimou a pod hlavou měl kámen ..... Stalin chodil do hospody před obědem také a pak samozřejmě kluci z bushe, kteří byli v Darwinu na dovolené. Ostatní přicházeli až odpoledne podle toho, kdy jim končila práce. Někdy také přišel Jirka z přístavu, který pracoval na šichty. Nejhorší pro něj byla noční, protože musel odejít v nejlepším, kdy jsme buď odcházeli do Knickerbokeru nebo kupovali kartony piv a šli se dodělat někam na skály nad mořem. Párkrát se Jirka vrátil, protože si v práci jenom píchl čas na píchačkách a zase zmizel, než mu na to přišli a vyhodili ho. On a já jsme měli auta, takže jsme všechny vozili. Jednou jsme pili v Parapu, kde měli zahradní pivnici a hrál tam k poslechu band a jako obvykle jsme nakoupili před zavírací hodinou pár kartonů, že je půjdeme vypít na skály u Night Cliffu. Měli jsme už trochu přebráno a Jirka drcnul autem při vyjíždění do auta před ním. Škoda žádná, ale majitelka auta chtěla volat policii a lehla si mu před auto, aby nemohl odjet. Měli jsme co dělat, aby ji nepřejel.

Já jsem to na Night Cliffu tolik neznal, a tak jsem jel za ním. Obě auta plná a Jirka to mydlil skoro stovkou (mil), že jsem měl co dělat, aby mně neujel. Jeli jsme už po prašné silnici, takže vířil kotouče prachu za sebou a já se ho držel jako klíště hned za jeho parkovacími světly. Jak jsem byl opilý, tak jsem tušil, že když mi ujede, už ho nenajdu. Kamarádi mě povzbuzovali ...Neztrať ho, víš, že veze pivo! ... Náhle Jirka zastavil tak prudce, že jsem to jen tak tak ubrzdil a stejně to musel strhnout doleva, abych do něj nevetěl. Vylezli jsme a chtěli vědět, co se děje.

„Co by se dělo, nic se neděje! Akorát že už před hodnou chvílí jsem sjel, kurva, z cesty a nemůžu ji najít! Vůbec nevím, kde jsme!“

Prošli jsme se kolem a zjistili, že jsme zastavili deset metrů před skalním převisem do moře....

Od té chvíle jsem si na pití dával pozor. Ze začátku to nebylo lehké, protože jsem spal na pokoji u Slováka Petera, který pracoval v hostelu a měl u sebe volnou postel. Mohl mě na ni ovšem propašovat až po desáté, kdy odešel jejich manažér domů. Do desíti jsem neměl kam jít, a tak jsem seděl v hospodě s kamarády. Ráno mě Peter vyhodil před šestou a já bloumal po Darwinu do deseti než to „odmázli“ ve Vicu. Naštěstí jsem si brzo nabalil Dianu, která mě pak vzala k sobě, a já mohl chodit domů, kdy jsem chtěl.

Diana byla hipířka, jak se tenkrát říkalo mládeži, která hledala alternativní cestu žití. Bydlela s partou hipíků ve velikém domě za centrálním distriktem, kde měla svůj pokoj a do toho si mě odvedla. Žilo se mi dobře, protože Diana, na rozdíl od ostatních nájemníků, pracovala. Celou noc jsme se milovali, ráno mně dala pusu a odešla do práce. Já jsem vyspával do oběda a teprve pak někam šel. Vracel jsem se pozdě odpoledne, kdy už Diana byla doma a já věděl, že hipíci budou vařit večeri. Vařili dost neortodoxně. Do velkého hrnce se nalila voda a každý do toho dal, co zrovna ten den někde našel nebo ukradl. Nosili většinou brambory a různou zeleninu, maso bylo velice zřídka. Povětšně sehnali od řezníka zadarmo kosti a ty se vyvářely s tím. Když se směs povařila a změkla, dochucovalo se to sojou, maggim a solí, ale občas byl i curry prášek. Po večeri si všichni sedli do kruhu a začal obřad. Rolovala se marihuana a kolovala dokola. Mně ji sice také nabízeli, ale já jsem to svinstvo nechtěl. Tvrdil jsem, že vím o mnohem lepším způsobu jak se zkouřit. Většinou mi Diana dala nějaké peníze a já šel na jedno do hospody za klukama. To mně bylo mnohem příjemnější než sedět s hipíkama a pořád se pochechtávat. Jednou jsem se vrátil trochu později než obvykle a také v náladě, takže mě přemluvili, abych to zkusil. Kouřil jsem, ale místo veselé nálady se mi udělalo špatně. Zvracel jsem a prosil Dianu, aby zavolala ambulanci. Hipíci se hrozně ulekli a zamkli nás oba ve sklepě, abychom nikam nemohli. Měli hrůzu, že bych v nemocnici vyžvanil, po čem se mi udělalo špatně a policie by je přišla vybrat. Mně bylo tak, že jsem se obával, že umřu. Skutečně jsem cítil, jak umírám. Diana mně celou noc dávala na čelo mokrý ručník a já ho vždy tak rozhicoval, že jej musela znovu a znovu máčet ve studené vodě. Mám dojem, že

tahle procedura mě zachránila. K ránu se mi udělalo lépe, ztratil jsem horečku a usnul. Od té doby jsem se trávy už nikdy nedotkl a o hipících a jejich kultuře přestal mít iluze. Byli by mě klidně obětovali, aby se nic nestalo jim. Tohle mínění jsem si neopravil ani později, když jsem jezdil navštěvovat kamaráda Karla do hipířské komunity Utopie v Queenslandu a málem se tam odstěhoval.

Diana mě milovala a já jsem to věděl, ale já ji ne a měl jsem z toho výčitky, že ji využívám. Věděl jsem, že jako správná hipířka vyznává koncept volné lásky, ale teď, co jsme se poznali, se držela jenom mne a vlastně mě živila. Jednou jsme se milovali obzvláště vášnivě a dlouho a já dostal své výčitky, a tak jsem se jí zeptal, jestli spí ještě s někým jiným než jen se mnou. Ptal jsem se jen tak pro formu, mysle, že odpověď znám, a čert ví, co by se stalo, kdyby můj předpoklad potvrdila. K mému překvapení však odpověděla, že ano, a když uviděla můj údiv, rychle dodala .. ale strašně málo! ..

Přestal jsem mít výčitky. Naopak, začalo mi vadit, že nejsem jediný...

Kluci z party mi ji záviděli, protože byla hezká, štíhlá a vydržovala si mě. Takové se hledaly těžko. Nejvíce mi ji záviděl Pavel, který přijel za Kasírou až z Melbourne, ale Kasíra mezitím dostal džob na Gove a Pavel teď na něj čekal, až přijede na dovolenou do Darwinu a pomůže mu sehnat práci. Dianu znal, protože jsme každou neděli hráli fotbal a ona se na mne chodila dívat a po fotbale s námi chvíli seděla. Tu fotbalovou jedenáctku dal dohromady pan Vstap, který nám zakoupil i dresy. Jmenovali jsme se Bohemians, protože to jméno reprezentuje všechny Čechy a protože Slávisti a Spartani mezi námi to přijali jako vhodný kompromis. Ostatně ve městě už byly čtyři řecké kluby a jméno Sparta by vypadalo, jako kdyby přibyl další řecký klub.

Fotbal jsem hrál rád a šlo mi to, stal jsem se takovým rozehrávačem, špílmachrem. Franta hrál na spojce a na křídlech jsme měli dva rychlé kluky. Jeden byl Švýcar a druhý Chorvát. Pavel hrál beka a byl nesmírně tvrdý, o něj se rozbíjela většina akcí soupeře. Byl to jediný Čech, kterého jsem znal, který hrál doma rugby a ne fotbal, ale tady mu to šlo. Naše sláva začala stoupat, když jsme v darwinském poháru porazili prvoligovou Concordii 5:3. To už Samuel Vstap na nás dělal peníze, protože se sázel na výsledky s Řekama. Tenkrát byl Darwin převážně řecké město. Však měli ve fotbalové lize čtyři mužstva a to bylo plných padesát procent v této soutěži. Také ligu, a fotbal vůbec, řídili.

V dalším zápase došlo k legrační situaci, když nám před zápasem Samuel dal každému tabletku vitamínů pro povzbuzení. Dostal ty tabletky od drogisty z města, ale místo povzbuzení se nám všem chtělo spát! To už jsme prohrávali 4:0 a byl teprve poločas. Samuel šílel, ale nedalo se s tím nic dělat, a tak rychle něco šoupl rozhodčímu a závěrečný výsledek byl 6:2. To mu stačilo, protože se vsadil, že víc jak o čtyři góly neprohráme (hráli jsme s prvním týmem ligové tabulky).

Na dalším tréninku se nám omlouval, že ho ty kurvy řecký doběhly, protože drogistka byl jeden z nich. "No kluci, napadlo by vás, že to je Řek, když má blond vlasy jak švédský miminko prdel?" omlouval se.

Pavel mě už delší dobu přemlouval, abych mu Dianu půjčil, ale odolával jsem všem jeho lživým narážkám. Pak přijel Kasíro a měl pro Pavla džob na Gove. To bylo jako vyhrát loterii a já mu záviděl. Začali mě ohledně Diany zpracovávat oba a jednou mě tak opili, že jsem souhlasil.

„Jo jistě, půjčím vám svou milenku,“ mumlal jsem opile u vědomí, že stejně spí, s kým chce, „ ale! Ale seženete mi práci na Gove!...“

„Vole, počítej s tím, že už tam děláš!“ tvrdil Pavel, který ani nevěděl, kde Gove je.

Druhý den jsem vystřízlivěl a začal se stydět, ale bylo pozdě. Sliby se musí dodržovat, to už jsem se v Austrálii naučil. Začal jsem celý problém Dianě jemně nadhazovat, ale pořád jsem nevěděl, jak na to, a zaplétal se do neustálých vytáček, že potřebuji sehnat džob na Gove. A že tam vlastně nikoho neznám, jen tyhle dva kluky, jenže to s nima je hrozně těžký, ale byla by tu možnost, i peníze bych si vydělal a slušný, kdyby ...

„Kdyby co?“

„Já nevím, jak bych ti to řek... jsou to prasata, ale ty se jim hrozně líbíš, víš?“

Dianě to došlo okamžitě.

„Opravdu ti na tom tolik záleží?“

„Opravdu! Už mě nebaví být pořád švorcovej a tahat z tebe peníze. Na Gove bych si vydělal a hodně...“

„Tak to s nima domluv, ale jenom s těma dvěma!“

Domluvil jsem to ten samý den, to opravdu nebyl problém. Mezitím mi Department of Main Roads nabídl

práci u Survey Party. V tu chvíli jsem netušil, že si mě vyžádali kluci z party, kde dělal Kulisák. Bylo jich v desetičlenné partě šest Čechů a předpokládali, že jim vždy večer u táboráku bude s mou kytarou veseleji. Vzal jsem to okamžitě. Věděl jsem, že u Survey Party platí 180 na ruku každých čtrnáct dní a to bylo dvakrát tolik než kde jinde. Hned druhý den jsem prodal auto za 320 dolarů, protože do bushe jsem si ho vzít nemohl. Za utržené peníze jsem si koupil pracovní oblečení a pár maličkostí, o které jsem přišel, když jsem zahodil batoh a utíkal před rozzuřenými vojáky u Larrakiah. Poprvé po dlouhé době jsem měl zase peníze v kapse a hleděl do budoucnosti s optimismem.

Den před mým odjezdem jsem si všechno spakoval a vzal Dianu na parádní večeři. Vyšňořila se na to do toho nejlepšího, co měla, a moc jí to slušelo. Tak jí to slušelo, že jsem najednou zapochyboval, jestli dělám dobře. Seděli jsme v italské restauraci, srkali víno i špagety a Diana u toho ronila sly. Věděla moc dobře, že mě ztrácí a nechápala proč. Vždyť přece udělala všechno, co jsem po ní chtěl...

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (25)

Moc Stanislav | 04. 10. 2007

Survey Parta mě přijala dobře. Kromě šesti Čechů v ní byl i Čechoslovák Vasil z Podkarpatské Rusi. Vyčítal nám, že se zbytečně rozdělujeme na Čechy a na Slováky, když jsme všichni Čechoslováky. On, který prošel se Svobodovou armádou z Buzuluku až do Prahy, věděl moc dobře, co říká. My to ovšem tenkrát nechápali, zrovna tak jako to nikdo nepochopil o třicet let později, když Československo zaniklo. Vasil to věděl perfektně, však se za svou vlast bil a to nám všem chybělo...

Dalšími členy byli dva mladí kluci z Nového Zeelandu a po jednom z Ameriky a Kanady. Celému ansámblu velel sudetský Němec Rudi, který prodělal to samé co Vasil, akorát, že při tom ustupoval. Naším úkolem bylo natáhnout „lajnu“ od Mary River, přes kterou vedl solidní most, kolem Jin Jinu a přes všechny Aligátoří řeky do budoucího národního parku Kakadu. Vyzbrojeni jsme k tomu účelu byli dobře. Měli jsme tři terénní toyoty, veliký karavan, v němž byla kuchyně i jídelna, a několik armádních stanů. Ty byly tak velké, že se v nich pohodlně stálo a sloužily nám jako ložnice. Dva stany jsme používali jako dílny, kde se brousily sekery, pily a prováděly různé opravy. Součástí výzbroje byla i aluminiová pramička s Mercury motorem a sadou rybářských prutů.

Všichni jsme byli statní chlapíci, ale náš um natáhnout lajnu správně, aby na ní mohly za čas dělníci postavit silnici, závisel zcela na jednom jediném člověku a tím byl Čech Pepíček. Ten jediný uměl číst letecké snímky, které nám Department na cestu dal a podle nichž jsme se v bushi museli orientovat. To nebylo snadné, protože letecké snímky byly udělány před nějakým časem a mezitím se krajem přehnal pár požárů a povodní. Zorientovat se v takové krajině podle snímků, na kterých chyběly nejen celé lesní porosty, ale kde i potoky občas změnilly koryta, bylo umění. To jsem u Pepíčka obdivoval.

Dostal jsem na starost jednu z toyot, protože jsem byl přijat jako řidič. Vedle toho jsem na lajně dělal chainmana. Po našem snad figuranta, ale toho jsme dělali všichni a poctivě se na figurantské pozici střídali. Na zadní pozici figuranta si jeden i trochu odpočinul, protože ten měl na starosti povětšinou jen bílení stromů barvou (kam až dosáhl), aby se lajna v bushi lépe hledala. Každých dvě stě stop se do země zatloukl železný kolík a po stranách, padesát stop přesně, se zatloukly tak zvané offsetové kolíky. Lajna se musela čistit, neboť zaměřovač potřeboval skrz přístroj vidět z centrálního kolíku padesát stop na každou stranu a dvě stě stop dopředu a dozadu. Cokoliv v zóně jeho výhledu se muselo odstranit, což znamenalo většinou pokácet. Káceli jsme vše sekerami, protože řetězová pila tu byla k ničemu. Stromy zvané „iron trees“, doslova železnáky, měly tak tvrdé dřevo, že každá pila se do nich zakousla a „zhasla“. Sekery od takového stromu odskakovaly jako paličky od bubnu. Bylo nás na kácení šest a poctivě jsme se ve dvojicích střídali. Z každé strany jeden a asi po minutě nebo po dvou nastoupila další dvojice. Sekali jsme bez ustání, až jsme strom udolali. Někdy to chvíli vzalo a byli jsme v tom vedru všichni mokří jako myši. Pot z nás jen lil, ale nikdy jsme nepovolili, dokud strom nepadl. Pracovali jsme deset hodin denně a šest dní v týdnu, takže ta výplata nebyla zadarmo. Dalo se tu ovšem ušetřit, protože peníze nebylo kde utratit...

Jednou za čtrnáct dní jsme jezdili do blízkého dolu, asi třicet kilometrů od nás, kde byla hornická kolonie, a tam, pod širým nebem promítali filmy. Rudi tohle docela rád povoloval, protože měl jistotu, že se o půlnoci vrátíme. Když jsme jednou za čas jeli na Jin Jin, tak tu jistotu neměl. Tam se prodávalo pivo a

chodili tam „divocí“ domorodci a za piva půjčovali manželky. Samozřejmě, že se to oficiálně nesmělo, ale vykládejte tohle mladým klukům, kteří byli věčně nadrženi, protože kolem ohně se o ničem jiném nemluvilo.. Já jsem se však na Jin Jin dostal jen jednou.

Šetřili jsme jak se dalo. Vasil dělal kuchaře, a tak byl zodpovědný za nákup zásob. Většinou vypracoval objednávku, s kterou někdo zajel do Darwinu a objednané nakoupil ve velkoobchodě. Načež se cena vydělila naším počtem a každý jsme Vasilovi napsali šek na požadovanou sumu. Maso jsme měli zadarmo, i když jeho shánění nebylo vždy lehké. Tenkrát byla buffala chráněna zákonem a my museli vždy počkat, až Rudi odjede do Darwinu na nějakou poradu, a pak jsme mohli jít střílet. Nejlepší střelec byl Američan Eric. Ten skutečně střílet uměl. Já jsem dělal řidiče a Ericovi stačilo, když jsem jenom přibrzdil a většinou střelil mladého býka do srdce. Z jakéhokoli úhlu a jen málokdy musel střílet na dvakrát. Pušku ale neměl, tu si půjčoval od Novozélandčanů. Ti si jednu neděli vyjeli na výlet, už ani nevím, jak to Rudimu zdůvodnili, protože to nerad povoloval, a pušky vzali s sebou. Teprve po jejich odjezdu se Rudi rozhodl, že pojede do Darwinu také. Hned jak odjel, tak nám Vasil oznámil, že mrazák je skoro prázdný a je tedy na čase, abychom jej doplnili.

Vzali jsme auto a sekery, pušku neměl nikdo, a vyjeli. Řídil jsem a brzy jsme objevili buffala a začali je honit. Oddělil jsem mladého býka od stáda a kluci na korbě se jej snažili praštit sekerou, ale tak blízko jsem se k němu nedokázal dostat, býk vždy uskočil. Tyhle jízdy byly nebezpečné, protože se většinou odehrávaly mezi stromy a vzalo to určitou zručnost se všemu vyhnout a auto nepřeklopit. Pořád jsem musel mít na mysli, že mám na korbě kluky a nedělat nic náhle. Nakonec jsem udělal jedinou možnou věc a na býka narazil ze zadu bull barem (železná mříž), který mělo každé auto namontován vepředu na ochranu právě proti bufalům a jiným zvířatům. Býk se zapotácel, ale uháněl dál. Musel jsem do něj drcnout ještě dvakrát, než jsem to odhadl správně a býk udělal kotrmelec. Zastavil jsem vedle něj a kluci hned seskočili z korby a opatrně se k němu blížili. Opatrně proto, že tihle býci byli nebezpeční a dokázali rohem i proklát. Měli je dlouhé, špičaté a zahnuté do stran jako šavle, takže kluci byli kdykoli připraveni znovu vyskočit na korbu, kdyby se býk zvedl. Naštěstí měl zlomenou nohu, ležel na straně a bučel. Přesekali jsme mu sekerou šíji v záhlaví, ale nepřestával bučet. Museli jsme mu hlavu useknout úplně i s hrtanem jinak by snad nepřestal. Rozčtvrtit sekerou tělo na kusy bylo poměrně lehké, ale při stahování kůže jsme se zapotili. Buffala mají na palec silnou kůži, kterou prořízne jen nejostřejší z nožů a kůže plná tuku je dost těžká. Dva z nás ji „táhli“ přes záda zpět a dva odřezávali od masa. Pracovali jsme rychle, aby nás při pytláčení nechtyli rangeři, protože nad hlavami nám tou dobou už kroužilo hejno hvízdajících orlů (whistling kites) a přesně označovalo naši pozici.

Když jsme se vrátili do tábora, čekalo nás překvapení. Rudi byl nazpět. Naštěstí jsme měli přes maso přehozenou plachtu (kvůli mouchám), a tak neviděl, co jsme do tábora přivezli. Pepíček si honem vymyslel neexistující problém a zatáhl Rudiho do stanové dílny, zatímco my rychle nanosili maso Vasilovi do kuchyně. Ten si je tam rozporcoval a uložil do mrazáku. Spěšně jsme umyli auto od krve a sebe taky. Po téhle úspěšné akci jsme lovíli buffala stejnou metodou, i když Rudi v táboře byl, protože neslyšel výstřel. Rudi byl německý puntičkář a odstřel chráněných bufalů by nám jinak určitě nepovolil, ale třeba mu křivdím. Třeba moc dobře věděl, co děláme, jen o tom nechtěl vědět, aby se kryl, a tak dělal slepého i hluchého a my se namáhali zbytečně.

Také jsme chodili na divoká prasata, ta se lovit směla a tam jsme nic zakrývat nemuseli. Lovili jsme je nejen pro maso, ale také kvůli tesákům. Ty větší a starší jenom kvůli tesákům. Jejich maso mohlo být nakažené červy t.zv.svalovci, kteří se jim svaly provrtávali až do srdce. To mohlo být nebezpečné i lidem, pokud se maso pořádně nepropeklo. Vepřové tedy Vasil pekl vždy déle, ale stejně jsme pro jistotu brali maso jen mladých divočáků. Dělal k němu knedlíky se zelím ...

Jednou jsme pracovali na lajně a Pepíček vyčetl z fotografií, že jsme poblíž water hole (vodní proláklina). V těch se prasata ráda zdržovala. Eric s Doughem si vzali pušky, já sekeru a pomalu jsme se plížili bushí k water hole. Vítr nám byl přízniv a z okraje water hole jsme dole u vody uviděli statného kance se sviní. Leželi v bahně a odpočívali. Kluci si vyměnili pohledy, kdo si co vezme na mušku a zamířili. Zaburácely výstřely a obě zvířata se vymrštila na nohy. Kanec padl zpět a zůstal ležet na boku, ale svině vyběhla stráž na opačné straně water hole a prchala. Oba střelci se rozběhli za ní a Eric ji asi po stu metrech dobil. Já jsem mezitím sešel dolů ke kanci. Měl jsem na sobě pouze vietnamky a bořil se do bahna. Kanec nejevil známky života, ale sotva jsem byl od něj na dva metry náhle se vymrštil do vzduchu.

Instinktivně jsem před sebe strčil sekeru, protože jsem vězel v bahně a nemohl se tak rychle pohnout. Kanec ji chytil do tesáků a znovu padl. Ten kovový zvuk jeho tesáků na železe mé sekery mě vyděsil natolik, že jej do smrti nezapomenu.

Prase leželo, prudce oddechovalo a z mordy se mu valila krev. Já jsem tam stál bez pohnutí a chvěl se hrůzou, dokud nedodýchal. Pak jsem mu sekerou usekal předek čumáku i s tesáky. Mezitím se vrátil Eric se zprávou, že kluci svini stahují a porcují. Když jsem mu řekl, co se stalo mně, Eric sešel dolů a společně jsme kance otevřeli, abychom se podívali, kam ho vlastně trefil. Měl čistě prostřelené srdce. Myslím, že mi tehdy Eric svým přesným střelením zachránil můj lehkomyšlný život ...

Kančí čumák jsem položil do mraveniště velkých mravenců s kusadly, kterým se říká maso-mravenci. Už za týden byl čumák čistě obrán do bělosti kostí a stačilo jej vytáhnout z mraveniště lopatou a sundat mu tesáky. Byly dlouhé, zakroucené a mám je dodnes. A kdykoliv se na ně podívám, slyším ten kovový zvuk a vím, že jsem měl tenkrát hrozné štěstí ...

Trofej buffalích rohů nemám. Malé jsem nechtěl a velké byly moc těžké a nemotorné s sebou všude tahat. Měl jsem jen jeden rozdrbaný kufr a nemohl do něj vtěsnat všechno, co bych chtěl, i když jsem toho za těch 25 let svého života vlastně moc nevlastnil. Někteří kluci ale velké rohy chtěli. Čím větší, tím lepší. Stopovali jsme býky samotáře a vybírali ty s největšími rohy. Jednou se jeden z nich obrátil a zaútočil. Byl to mohutný exemplář svého plémě s rohy do široka rozevřenými. Eric mu stál ze předu a musel proto střílet na lebku. Kulky se od ní jenom odrážely a býka ty rány jen rozzuřily. Běhali jsme kolem stromů, kam za námi býk s tím rozpětím nemohl, respektive nedokázal kmen oběhnout v té samé rychlosti a těsnosti co my. Eric běhal také, ale nemohl se mu dostat do strany. Nakonec se zastavil a přesnou ranou roztržil býkovi přední koleno. Zvíře se zastavilo, Eric ho obešel a ze strany mu prostřelil srdce. Rohy jsme opět dali na očištění maso-mravencům a myslím, že si je vzali oba Novozélandčani.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (26)

Moc Stanislav | 14. 10. 2007

Zvěře bylo kolem dokola požehnaně. Představoval jsem si, že takhle kdysi vypadal ráj. Jednou, ve směru kterým jsme táhli lajnu, bylo slyšet nezvyklý šum. Něco jako vzdálené hádání mnoha hlasů, ale přitom tlumené do šepotu. Chvílemi to bylo tak intenzivní, že jsme se zastavili a naslouchali. Nikdo nevěděl, co se děje. Odložili jsme figurantské tyče i sekery a i Rudi byl zvědav, co se to tam vpředu děje, co to je a začal se s námi prodírat bushí ve směru podivného šumu. Jak jsme tomu byli blíže, začínalo nám být jasné, že to nejsou žádné hlasy lidí, ale volání divokých husí. Nakonec jsme se prodrali porostem až k velkému jezeru porostlému rákosím, na kterém plavalo hejno hus. Lidově se jim říká Magpie Geese, protože jsou stejně černobílé jako straky. Husy se nás polekaly, daly se do kejhání a celé hejno se začalo zvedat nad vodu. Já jsem samozřejmě Magpie geese už předtím viděl na farmě, všichni jsme je někdy a někde viděli.

V Territory na tom nebylo nic zvláštního, ale pořád nás mátl ten šum a hluk, který rozsahem a intenzitou neodpovídal množství hus na vodě. Bylo to jako husí chorál, ve kterém vynikaly jednotlivé husí výkřiky podbarované tím mysteriózním šumem, z něhož šel mráz po zádech, protože jsme pořád nevěděli, co to je. Stáli jsme tam oněmělí úžasem a sledovali, jak se husí hejno zvedá a zvedá a stále zvedá... Už to nebylo hejno, ale mrak hus a přitom se neustále zvedaly mraky dalších hus a ve vzduchu jich bylo tolik, že to vypadalo na sebevražedný tanec, při kterém se husy umlátí křídly, protože nebylo možné, aby se do daného prostoru všechny vešly. Přitom bylo vidět, jak se neustále nové a nové husy vynořují z jezerní hladiny, čert ví odkud a všechno se to zvedalo a zvedalo v nepřetržitěm tahu vzhůru. Už nám bylo jasné, že ten zvláštní šum není nic jiného než šum jejich křídel, a přesto jsme se chvěli napůl strachem a napůl omámením z té krásy, protože krása to byla. Krása divoká a mysteriózní, při níž se neubráníte a musíte na chvíli upadnout do transu. Byly jich tisíce, možná desetitisíce, nevím, ale bylo jich tolik, že zmizelo slunce, zmizelo světlo a náhle jsme stáli v šeru jejich stínu jako při dokonalém zatmění slunce. Takhle, jsem si představoval ráj, než do něj Bůh vpustil lidi ...

Už tenkrát jsem tušil a dnes to bohužel vím s jistotou, že už nikdy nic takového nevidím. Od té doby, co i domorodci loví s puškami, jsou hejna těchto nádherných hus už jen do řádu desítek. My jsme husy nelovili. Jednou jsme to zkusili a už nikdy na husí maso chuť neměli. Vasil ji pekl tři hodiny, a když ji konečně nabídl s knedlíkem a zelím, byla tak tuhá, že si na ní Kulisák málem vylomil zub a Čapoun tvrdil,

že by se s jejím stehněm mohl hrát hokej.

Jedli jsme hodně ryby. Čech Dědek (ve Vasilově věku) byl vášnivý rybář a učil mě rybařit. Jezdili jsme po billabongu na Mary River sem a tam a tahali za sebou třpytku. Většinou jsme do půl hodiny měli dvě tři barramandi a to nám stačilo. Ryby to byly velice chutné a měly málo kostí. Vážily kolem šesti až osmi funtů a dostat je do člunu byl trochu boj. Takovéhle rybaření mě bavilo, nebyl jsem jeden z těch, co dokáží sedět na břehu celý den a čekat. To není rybaření, ale meditace...

Na práci na lajně jsem si zvykl rychle. Byl jsem zvyklý makat a bral jsem to jako cvičení. Naopak, nejméně jsem měl rád práci zadního figuranta, kam se chodilo odpočívat. Ten jenom nesl tyč a maloval kmeny zbylých stromů na bílo, aby se lajna lépe hledala.

Jednou nás něco odlákalo z lajny, snad nějaké zvíře, už se nepamatuji, ale dobře jsem si všiml, že mi slunce pražilo na levou stranu tváře. Když jsme se vraceli zpět, vypukla mezi námi debata. Nikdo si nepamatoval, kudy jsme šli, a každý se chtěl vracet jinudy, jen já jsem věděl, že nám slunce musí svítit na pravou stranu tváře, jinak půjdeme špatně. Přesto, i přes bíle namalované kmeny stromů, jsme lajnu prošli, aniž bychom si něčeho všimli. Po nějakém čase nám bylo jasné, že se vracíme moc dlouho, zkrátka že jdeme špatně a znovu vypukla debata, tentokrát trochu ostřejší, ale všichni jsme věděli, že se nesmíme rozdělit a jít hledat každý sám, to by byla katastrofa.

Byl jsem paličatý a nedal jsem se přemluvit, tvrdě, že jsme lajnou museli projít, aniž bychom si všimli bílých stromů. To všichni považovali za nemožné, ale když jsem jinak nedal, dali mi ještě jednu šanci a vraceli jsme se tak, jak jsem chtěl. Dával jsem si pozor, aby mně slunce svítilo tentokrát na levou stranu tváře. Také jsme už byli mnohem opatrnější, vážnost situace to vyžadovala, a lajnu jsme našli. Měl jsem radost, že jsem se nedal, když jsem si byl jist, a mí druzi to nakonec ocenili také. Zabloudit v australské bushi není nijak těžké. Stačí chvilka nepozornosti a hned jde o život.

Každou čtvrtou sobotu byl den údržby. Kluci seděli před stanovými dílnami a brousili sekery. My řidiči jsme měnili oleje, filtry a dělali běžnou údržbu a vyměňovali v soudcích vodu. Tyhle soudky měly kohoutky a byly pevně upevněny na korbě. Moc jsme z nich nepili, protože voda v nich byla vždy zteplalá. Sloužily spíše k umývání rukou před jídlem, ale jednou z řidičových povinností bylo vodu udržovat čerstvou a protokol byl ji jednou za čtrnáct dní vyměnit.

Údržbu jsme milovali. Jednak jsme měli deset hodin na práci, kterou měl každý dávno před obědem hotovou, a místo obvyklých sandwichů nám Vasil uvařil oběd. Zábavná ta práce sice moc nebyla, protože občas přišel Rudi a zkontroloval nás, takže jsme si pořád museli něco vymýšlet a předstírat, že pracujeme. Občas, když viděl, že se vyloženě flákáme, si dva kluky vybral a jel s nima sám na lajnu zkontrolovat offsetové kolíky. Tuhle práci jsme nemilovali ani trochu, protože jsme ji považovali za zbytečnou. Navíc při ní Rudi pracoval, dokud ho to bavilo, někdy i do pěti, a vybraní nešťastníci při ní vždy přišli nejen o legraci v táboře, ale i o Vasilův oběd.

Při údržbové sobotě dovolil Rudi odpoledne, abychom zajeli do bushe na dřevo. Táboráky jsme sice dělali každý den, ale sbírání dřeva v pracovní době Rudi jinak netrpěl. Snažili jsme se proto vždy přivést několik nákladů, aby nám dřevo dlouho vydrželo, ale nikdy nevydrželo celou dobu, i když jsme ho naskládali pěknou hromadu. Občas, když dřevo došlo a byli jsme líní, tak jsme oheň krmili uschlým bambusem. Toho bylo na březích Mary Riveru habaděj a krásně hořel, ale příliš rychle, takže jsme ho museli pořád přinášet. Výhřevnost gumovníků a hlavně jejich trvanlivost neměl.

Jednou si mne Rudi vybral ještě s Kulisákem na kontrolu offsetových kolíků. Nevybral mě jako flákače, ale protože jednoho řidiče potřeboval. Jenže já jsem ještě neskončil údržbu svého auta a snažil jsem se vymluvit, ale Rudi chtěl z neznámých důvodů mne a nikoho jiného. Musel jsem tedy svoje auto předat Doughovi a vysvětlit mu, co ještě zbývalo udělat. Ten byl radostí bez sebe, protože dobře věděl, že vše dodělá za půl hodiny a pak se může celé odpoledne flákat. Jelikož jsem si musel vzít jeho auto, chtěl jsem vědět, zda je vše v pořádku. Obyčejně jsme se s údržbou loudali, aby nám práce vydržela celý den. „Jo, jo..“ přikyvoval Dough radostí, že nebyl vybrán on, „všechno jsem udělal, neboj, všechno je hotovo! Olej vyměněn i filtry, jestli chceš, tak si to zkontroluj...“

Nezkontroval jsem si nic. Proč také, když to všechno udělal? Štvalo mě, že bude s mým autem hotov za půl hodiny a pak si sedne do jídelny a bude psát dopisy a pít pivo, zatímco já s Kulisákem budeme na lajně poskakovat jako tajtrlíci od offsetu k offsetu a možná až do pěti hodin.

Na lajnu už to bylo dobrých dvacet mil, jak se nám každý den její konec vzdaloval a jezdili jsme tam

stezkou vyjetou od našich vozidel. Znal jsem na té stezce každý kámen, každou prohlubeň i kapsu jemného prachu bulldust. Jel jsem rychle, abych udělal bossovi radost, a když jsme tam přijeli, tak jsme píchli kolo. To nebyl problém, v bushi se tohle stávalo dost často, proto jsme s sebou vozili dvě náhradní kola pevně přišroubovaná za kabinou na korbě. Zatímco Rudi s Kulisákem připravovali potřebné ke kontrole offsetů, hodlal jsem vyměnit kolo. Otevřel jsem tool box a zjistil, že Dough vyndal všechno nářadí a nedal je zpět. Bez klíče na matky se nedala sundat z korby ani rezerva, natož vyměnit kolo. Rudi tu zprávu přijal dost neochotně, nerad se vzdával, ale tady se opravdu nedalo nic dělat. Kdybychom pracovali do pěti (k tomu jsme auto nepotřebovali) a pak si sedli, až pro nás kluci přijedou, riskovali bychom, že se rozhodnou až za tmy, až nás budou pohřešovat. Za tmy byl risk, že se v bushi ztratí i oni. Navíc ani Kulisák ani já jsme s sebou nevzali vodu. Normálně jsme s sebou každý vozil pětilitrovou bandasku z plastiku, která udržela vodu chladnou celý den. Rudi sice s sebou svou bandasku měl, ale bylo v ní sotva na dva litry vody.

Zřejmě nepředpokládal, že budeme offsety kontrolovat celý den, ale jen pár hodin. V nastalé situaci se rozhodl, že nemá cenu čekat, ale že půjdeme pěšky na cestu k Jin Jínu a tam snad někoho stopneme. Dost jsem o té šanci pochyboval a nezdálo se mi to správné. Riskovali jsme tím, že Dough si uvědomí svou chybu, až zahlédne své vyndané nářadí a přijede za námi. Jenže my tu nebudeme a čert ví, co bude dělat potom on. Třeba se vrátí zpět do tábora, nebo nás bude hledat okolo v bushi a vůbec ho nenapadne, že sedíme na silnici u Jin Jínu a stopujeme. Situace se ještě více zhoršila, když jsme objevili, že sud na korbě je bez vody. Dough zřejmě už vypustil starou vodu, ale ještě sud nenaplnil vodou čerstvou. Teprve teď mně Rudi vynadal, protože jako řidič jsem si to zkontrolovat měl, to byla má povinnost. Držel jsem hubu, protože měl pravdu. Boss je boss a má rozhodující slovo a po mých chybách by se mi těžko hádalo, že jeho rozhodnutí ohledně Jin Jínu je nesprávné.

Cestu na Jin Jin jsem odhadoval na osm až deset mil a slunce nám stálo nad hlavou. Tři se dvěma litry vody, to bylo na pováženou. Vyrázili jsme a co chvíli jsme si museli dát loka, protože v tom horku se z nás voda vypařovala rychleji, než kdybychom jenom seděli ve stínu a čekali. Asi do půl cesty to jakž takž šlo, ale pak voda došla úplně a začali jsme slábnout. V krku jsem měl náhle tak vyprahlo, že jsem nemohl ani polykat. Neměl jsem v ústech prakticky žádné sliny a je to zvláštní pocit plný paniky, ale i odevzdanosti. Když jsme docházeli k cestě, dělaly se nám už všem třem mžitky před očima... Sice jsme na cestu došli, ale dobře jsme věděli, že tu není žádná voda. Jestliže jsem se podřídil bossovi na začátku, protože jsem se cítil vinen, pak teď se měl cítit vinen on, ale Rudi si to nepřipouštěl. Sedli jsme si do stínu, svěřili hlavy a odevzdali se osudu. Vtom jsme uslyšeli motor. Nahoře na cestě se objevilo nákladní auto. Obrovský transportér pro dobytek. Vezl stádo z farmy do Darwinu na jatka.

Zastavil nám a vodu pochopitelně měl. Zatímco my s Kulisákem lačně pili z jeho vodního vaku zavěšeného na bull baru vepředu, řidič Rudimu lál do troubů. Rajská hudba pro mé uši, ale moudře jsem se k tomuto zkušenému člověku nepřipojil.

Nákladník nás vzal až k Mary River, a když jsme z něj vylézali na naší odbočce do campu, už pro nás kluci jeli. Teď zase seřval Rudi Dougha. Chybu jsme ten den udělali všichni.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (27)

Moc Stanislav | 24. 10. 2007

Na Mt. Saunders bylo Čechů více než na Wallabi Beach a to nemyslím jen v kuchyni, ale vůbec. Scházeli jsme se vždy po práci u hospody a kluci jako Mrdák, Ota a Zdenek koupili pár kartonů, než hospoda zavřela, protože my z kuchyně jsme chodili až po zavírací hodině. Později, na nátlak Unie, právě kvůli lidem jako my, byla zavírací hodina posunuta na desátou, což mělo za následek, že absence vzrostla. Někdy se ožrali sami předáci Unie, ráno se jim nechtělo do práce, a tak nařídili výstražnou generální stávkou. Všechno se zastavilo, dělníci seděli na stavbách a čekali, co bude. Předáci se vymotali ze svých ubytoven kolem jedenácté a začali vymýšlet, proč se vlastně šlo do stávky. V té době byly unie opravdu mocné a vymohly si prakticky, co chtěly. Organizovaní jsme museli být všichni, jinak ani zaměstnání nebylo možné dostat.. Jediná organizace, která nesměla stávkovat, byla kuchyně a právě kvůli nám se stávkovalo nejvíce. Když se hledal důvod, proč se stávkuje, vždy se to svedlo na jídlo. Že není kvalitní, malý výběr moučníků nebo jenom, že se někdo včera v noci zase poblil...

Přítom jídlo kvalitní bylo. Ráno k snídani byly všechny druhy cereals s mlékem, vajíčka na několik

způsobů, párky, klobásy a anglická slanina. To byly samozřejmosti. Vedle toho byly různé jamy a pomazánky, čerstvý chléb i topinky. K večeři byl výběr nejméně ze dvou jídel a moučnicků, kompotů a jelly nepočítaně. Nakonec to došlo tak daleko, že když se upekly jehněčí kýty, stáli jsme celí v bílém s utěrkou přes ruku, na utěrce kýtu a špinaví dělníci, jak chodili z práce a kapal z nich beton, nám ukazovali, z které strany chtějí, abychom jim uřizli. Napůl ořezané kýty se zahazovaly. Řeční kluci, a bylo jich tam požehnaně, měli pitomý zvyk brát si k jídlu celý bochník nakrájeného chleba a krajícema místo ubrousků si při jídle utírat ústa a házet je na stůl nebo pod sebe na zem. Po Řecích a Jugoslávcih bylo třeba celý stůl včetně podlahy umýt. Naopak po Němcích jsem nemusel utírat ani stůl. Nejvíce tu ovšem bylo Australanů a ti zastávali všechny nejvyšší funkce a ovládali Unie. Tehdy nebylo možné, aby se do čela nějaké organizace dostal někdo, kdo měl cizí přízvuk. Angličani ano, Američani snad, ale my, zbytek světa, jsme šanci neměli. Později se to ovšem měnilo a změnilo. Dokonce tak, že dneska, když jste bílí a bez přízvuku, tak jste v nevýhodě...

Do hospody jsme chodili rádi. Byla tu zábava a dobírali jsme si jeden druhého. Mrdákovi chyběl přední zub a dost mu to vadilo, i když jsme ho utěšovali, že kluk bez předního zubu na holky víc působí jako rváč a ještě se mu lépe odplivuje.

„Běžte všichni do prdele!“ odpovídal tento svérázný hoch a dírou po zubu si odplivoval. „Já se na vás na všechny můžu vysrat!“

Potajmu si však zařídil, aby mu dentista v Darwinu udělal protézu. Po šesti měsících jsme dostávali dvě neděle na dovolenou a po dalších šesti měsících čtyři neděle a právě při té si Mrdák nový zub vyzvedl. Vrátil se a dělal, jako by se nic nestalo. První s tou zprávou přišel Kulička, který také dělal na Wallabi Beach.

„Mrdák má novej zub a stál ho tři sta dollarů.“

Vzali jsme tu novinu na vědomí a domluvili se na něj. Večer jsme všichni jeli autobusem na Wallabi Beach, kde měli hospodu přímo u moře. Mrdák seděl s klukama z kuchyně u stolu na zahradě a klidně popíjel pivo. Přidávali jsme se k nim schválně po jednom a v intervalech. První z nás přišel, přisedl a řekl: „Jé, Mrdáku, ty máš novej zub! Ukaž .... dobrý! Dobrá práce, ale má trochu jinou barvu, než ty ostatní, trochu svítí, nemyslíš?“

„Jdi do prdele, vole! Ty tomu tak rozumíš!“

Přesto však vstal, dělal, že jde na záchod, a tam si před zrcadlem zub znovu prohlédl. Vrátil se uspokojen, že je vše v nejlepším pořádku. Hned nato jsme vyslali druhého kluka.

„Mrdáku, prej máš novej zub? Ukaž, nestyd' se!“

„Co bych se styděl, píčo...“

„No jistě! Proč by ses měl stydět, když ti tak krásně svítí...“

Mrdák ho poslal tam, kam posílal všechny, ale znovu si zub nenápadně zkontroloval, jenže třetí z nás byl stejně „upřímný“ jako ti první dva.

„Pěkněj zub, Mrdáku! Moc pěkněj, vopravdu! Mnohem pěknější než ty pravý, to je hned vidět...“

Nakonec už jsme u stolu seděli všichni a všechny nás Mrdák poslal do prdele a jen se kecalo a pilo. Na zub jsme dávno zapomněli. Mrdák pít uměl, ne že ne a asi po páté rundě se najednou vztyčil, zařval a vytrhl si protézu z úst.

„Já se na vás na všechny můžu vysrat, vy kokoti!“ vykřikl a hodil protézu širokým obloukem do moře.

Pak si sedl, spokojeně se napil a ještě spokojeněji si odplivl dírou po zubu, jak byl zvyklý.

Sport na Gove moc nebyl, lidé cvičili v práci, ale Unie si vymohla a PDC společnost postavila volejbalové hřiště. Pak se vyhlásil slavný turnaj a do něj se hlásila mužstva různých národností. My jsme utvořili mančaft „Czech mates“ a přihlásili se také. Volejbal se hrál vždy ve středu večer při umělém osvětlení. Naštěstí PDC Company postavila světla dost vysoko, protože v tropech vždy přilákají spoustu hmyzu, ale i tak hráči a obecenstvo občas trpěli. Chodili jsme tam však rádi a na středu se těšili. Také nám to šlo a vyhrávali jsme. Měli jsme dobré směčaře v Pavlovi, Frantovi a Mirkovi. Já jsem se se svou pohyblivostí hodil na vybírání smečů a docela mi to šlo. Ostatní kluci, kteří nehráli, chodili na volejbal také a povzbuzovali nás. Přinesli vždy karton piva, seděli na stráni a pokřikovali na sebe s příznivci jiných mančaftů. Bylo to takové veselé hecování, kvůli volejbalu jsme se nikdy nepoprali.

Turnaj se zdárně vyvíjel ke svému konci a ještě před Vánocemi jsme slavně zvítězili ve finále a dostali trofej. Půjčovali jsme ji jeden druhému a každý týden ji měl na pokoji někdo jiný. Ani nevím, kdo s ní nakonec skončil.

Vánoce proběhly celkem normálně, akorát Pavlovi na Wallabi Beach ujely trochu nervy, a když mu výčepní odmítli natočit pivo, protože byl opilý, přiskočil pult a pivo si natočil sám. Neprošlo mu to a byl by dostal padáka, ale byly ty Vánoce, a tak ho z trestu přeložili k nám na Mt. Saunders. Nikoli však do kuchyně, ale do pekárny. To byl mistrovský tah, protože pekárna jela jen v noci. Pavel pracoval od šesti do šesti a do hospody se mohl dostat jen na půl hodiny když ráno skončil. Jenže to by to nebyl Pavel, aby se nezařídil po svém. Sotva to večer v šest odmázli, koupil si karton piva a vychlastal jej v práci, takže když ráno hospoda zase otevřela, už tam byl a koupil si karton domů. Z opice prakticky nevyšel, ale makat uměl a práci si zastal, takže mu to v pekárně tolerovali. Jinak si liboval, že v tom vedru u pecí mu pivo chutná úplně jinak a nemá na něj žádný vliv, protože jej vypotí. Jeho sen byl ušetřit deset tisíc dolarů a vrátit se domů. Teď, co byl v pekárně, měl reálnou šanci svůj sen splnit.

V sobotu odpoledne jsme jezdili na Wallabi Beach, kde se usadil regulérní bookmaker (osoba přijímající sázky] a dalo se tam sázet na koně. Bookmaker měl tabule se jmény koní na závody v Melbourne a Adelaidě.. Ty jsme poslouchali na velikém radiopřijímači, jehož vlny šly občas do ztracena a bookmaker musel přes rádio volat do Darwinu, aby zjistil pořadí koní v cíli. Naštěstí se to nestávalo často. Sázení na koně byla jedna z mála zábav na Gove a mnozí jí propadli úplně. To, co přes týden těžce vydělali, byli schopni u bookmakera v sobotu zanechat.

Druhou vášní byly karty. Té propadli především Řeci a Italové. Byli hraví jako málokdo. Hrála se hra Manila, což je jako poker, ale s dvěma odkrytými kartama uprostřed stolu. Šlo to rychle a zažil jsem pár nocí, kdy si vítěz odnesl peníze na nové auto. Já jsem hrál svým stylem, čili při zdi a vždy jsem nakonec prohrál, i když málo. Problém s karbaníky byl, že když člověk vyhrával, tak ho nechtěli pustit domů. Odejít bylo zkrátka neslušné. Jedinou omluvou a koncem hry byl nedostatek peněz nebo pět hodin ráno, kdy se muselo do práce. Občas jsem byl na forhontě, ale než přišlo ráno, tak už jsem byl zase pozadu. Někdo mně poradil, abych nebyl tak opatrný, že určitě vyhraji, protože mám štěstí a chodí mi dobrá karta. Že toho jako neumím využít. Vlezlo mi to do hlavy a příště jsem se odvážal a prohrál čtrnáctidenní výplatu za jednu noc. To byl konec mé karbanické činnosti. S kartama jsem prostě skončil a to navždy. Některé ty prohry může člověk otočit v celoživotní vítězství...

Pracoval jsem u Poon Bros. v jídelně a uklízel jsem bordel ze stolů a myl podlahy, ale díky Vasilovu učení jsem se časem vypracoval na asistenta kuchaře. V kuchyni jsem dělal rád, i když asistenti všechno oddřou. Hlavní kuchař jen vše kontroluje a dochucuje. Nevýhodou mé pozice bylo, že jsem musel připravovat jídlo i pro bossy a jejich sekretářky, takže jsem chodil domů až ve dvanáct místo v jedenáct a odpoledne začínal už ve tři. Výhodou byl naopak volný večer. Jídlo jsme vydávali do sedmi a tím to pro assistenty končilo, zatímco uklízeči museli všechno umýt včetně podlah.

Jednou jsem nesl maso z mrazáku do kuchyně a na zledovatělé podlaze uklouzl. Z mrazáku vedl do kuchyně jeden schod a na ten jsem narazil temenem hlavy, jak jsem padal. Naneštěstí měl schod ostrou hranu a já jsem si přesekl kůži až na kost. Okamžitě mi začala téci krev a to dost silně. Odvezli mě do nemocnice a doktor mně temeno sešil a hlavu zafačoval. Pak mi napsal lístek, že mohu dva dny zůstat doma, ale já jsem to odmítl. Tím jsme se trochu skamarádili, protože chtěl vědět, proč to volno nechci. Já jsem říkal, že bych se musel stydět, když mi nic není.

Od Australanů jsem se naučil, že žádat si o podporu v nezaměstnanosti je ostuda a musím říct, že jsem na ní nikdy nebyl, i když jsem to mnohokrát neměl lehké. Pravdou ale také je, že ze začátku mé kariéry v Austrálii, když jsem byl ještě česky vychcáný a vzal bych zadarmo všechno, jsem ani nevěděl, že nějaká podpora existuje.

Rozloučil jsem se s doktorem přátelsky a šel zpět do kuchyně. Manažer Kevin nechtěl ani slyšet, že s tím obvazem plným krve budu dělat a poslal mě domů. Asi měl strach, že by mohla vypuknout další stávka, kdyby mě v té kondici uviděli předáci z Unie. Šel jsem na pokoj a lehl si. Večer jsem obvaz sundal a hlavu si umyl. Rána už nekrvácela a ráno jsem si posunul bílou kuchařskou čepici do týlu a šel do práce. V devět přišel do práce Kevin a chtěl mě zase poslat domů. Odmítl jsem, ale on měl zřejmě stále obavy, že kdyby mě někdo viděl pracovat u jídla, tak by celý Gove mohl jít do stávky a poslal mě dělat do jídelny pro bossy. Od bossů stávka rozhodně nehrozila, ti měli své termíny a vždy byli s jejich plněním na štíru, takže se dalo předpokládat, že mě budou tolerovat.

Vyfasoval jsem celou novou uniformu i s bílými podkolenkami a nastoupil v jídelně pro bossy. Pracovali jsme tam dva, já a Jirka z přístavu, s nímž jsem byl už delší dobu kamarád, takže se nám pracovalo

dobře. Zjistil jsem, že pracovat v sekci pro manažery a inženýry není vůbec špatné. Jednak tito vzdělaní lidé nedělali žádný bordel, natož aby si utírali ústa chlebem a házeli to pod sebe, takže uklízet po nich bylo poměrně snadné. A také sem chodily na jídlo i jejich sekretářky. Ženská přítomnost dodávala místu zvláštní atmosféru pěknosti, skoro krásy. Také to byla pastva pro oči. Španělský kuchař si z kuchyně vyvrtal do jídelny díрку a tou se na ženské díval. Když nebyl nikdo okolo, tak prý i onanoval, ale u toho jsme ho nikdy nezastihli, takže nevím, jestli to nebyla jen pomluva. Musím ovšem přiznat, že jsem zcela chápal, jak mu asi bylo. Jak je každému mladému chlapovi, když šest měsíců nevidí ženskou... Však když jsem v jídelně začal pracovat a viděl všechny ty vyšpulené zadečky, jak to má každá správná ženská mít, tak jsem si v mých bílých kraťasech musel dávat pozor, abych nebudil pohoršení. Občas jsem Jirku poprosil, aby to za mne vzal a pak se ho ptal, jak to dělá, že nemá potíže.

„Nedívám se,“ odpověděl, „zvykneš si.“

Měl pravdu, člověk si zvykne na všechno, ale ze začátku jsem se musel v jídelně občas cvrknout, protože už jsem tam zůstal na trvalo. Práce mě bavila. Byli jsme sekce sami pro sebe, do které se nikdo nemíchal. Udržovali jsme s Jirkou všechno jako z cukru a mohli jít domů po obědě, kdy jsme chtěli. Nastupovali jsme také, jak jsme chtěli, a brzy jsme si vypracovali systém, kdy jeden chvíli makal za dva a druhý tak mohl do práce přijít o půl hodiny později nebo jít domů dříve. Naše práce byla jako v restauraci. Kuchyně nám dodávala jídla v nerezavých mísách, které seděly na horkém pultě, a my jídla roznášeli na objednávku. Jeden roznášel a jeden vydával. Manažer Kevin u nás také jedl, ale do ničeho se nám nemíchal.

Čas pomalu plynul a některým z nás se blížila dovolená. Prvních šest měsíců bylo za námi. Za mnou skoro rok, protože čas strávený u PDC se mi u Poon Bros. nezapočítával. Kasíro s Pavlem už do Darwinu odletěli a Franta měl přiletět asi týden po mně. Domluvili jsme se, kde se sejdeme, a jedno krásné ráno mě autobus odvezl na goveské letiště. Dostal jsem místo až vzadu, ale u okénka. Jenže na mém místě už seděla mladá žena v mém věku. Znal jsem ji od vidění z jídelny, patřila mezi sekretářky a byla docela pěkná, ale rozhodně z nich nebyla nejhezčí. Ovšem jinak měla všechno, jak to má být, a i trochu navíc, především pěknou figuru. Přenechal jsem jí velkomyslně sedadlo u okénka a dali jsme se do řeči. Zjistil jsem, že je svobodná a na Gove nikoho nemá. To mě povzbudilo, protože takovou informaci vám holka nesejde jen tak. Takže jsem se jí svěřil, že jsem si jí všiml už v jídelně. Načež se mi přiznala, že ona mne také. To bylo ještě povzbudivější a také v tom, jak to řekla. Než jsme doletěli na Groote Eylande, tak už jsem o ní věděl všechno, co má mužskej vědět, když ženskou zaujme. Že jí je dvacet osm, pochází z osmi sourozenců a je nejen svobodná, ale i volná. Do Darwinu to bylo ještě daleko, a tak jsme měli oba dost času na to, abychom to dali dohromady, než tam doletíme.

Alice letěla na dovolenou do Singapore a slíbila mi, že si tam koupí anti - baby pills. To už jsme spolu byli na hotelu, protože jí letadlo odlétalo až ráno. Ty pilulky chtěla, protože ještě hodlala pracovat a se mnou by se tak akorát dostala na mateřskou dovolenou. Vřele jsem s tím souhlasil, také jsem ještě chtěl pracovat, i když mně žádná mateřská dovolená nehrozila. Alice už měla našetřeno deset tisíc dolarů a já skoro sedm. Říkala, že za to bychom si mohli koupit v Melbourne dům. Nikdy jsem v Melbourne nebyl a také netoužil, abych tam kdy kupoval nějaký dům, ale jinak to byla lákavá nabídka. Když jsme se ráno na letišti loučili, byla jí budoucnost jasná, ale mně ne. Byla to další samička, která byla připravena začít rodinu jako Anka. I když tedy trochu později ..

Co mně ovšem jasné bylo hned, byl fakt, že jsem dokázal něco, co se žádnému klukovi na Gove nepodařilo. Nabalil jsem tam ženskou a měl zajištěný sex do budoucna. Mohla být budoucnost růžovější? Bylo mi dvacet šest let a myslel jsem si tenkrát, že lepší to už ani být nemůže. Spokojeně jsem odcházel z letiště do města. Chtěl jsem se pochlubit a věděl jsem kde a před kým.

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (28)

Moc Stanislav | 05. 11. 2007

Nejraději jsem měl večery, kdy jsme seděli kolem ohně už vykoupaní a jen kecali, pili pivo nebo hráli na kytaru a zpívali. Pili jsme celkem střídmě, nikdo nechtěl druhý den jít na lajnu s boolehavem, ale vynahrazovali jsme si to v sobotu. V neděli jsme nepracovali, nýbrž chodili na lov nebo psali dopisy

domů, takže případný bolehav ze sobotního večera měl větší šanci na pořádnou léčbu.

Sobota pro nás začínala, až když jsme se vrátili po páte z lajny. Těšili jsme se na to všichni. Ještě špinaví a zpocení jsme rychle nasbírali dřevo na oheň a teprve potom se šli vykoupat. Naše sprcha byla prostá. Přes větev přehozeným provazem se vytáhl kýbl s vodou, který měl sprchovou hlavici zabudovanou ve dně. Po jednom zatažení řetízkem se z kýble začala snášet jemná sprška, ve které se jeden namydli a ani nemusel nijak zvlášť pospíchat. Dvojí zatažení řetízkem a voda tekla mnohem rychleji, teď už jste museli spláchnout namydlené tělo rychle, než voda vytekla úplně. Byli jsme v tom však experti a dokázali se každý vykoupat na jeden kýbl i méně.

Šatstvo se pralo obdobně. Prádlo se ponořilo do kýble s vodou, do které se přimíchal speciální prášek „Sam“. Přes noc jste prádlo nechali stát a druhý den je jen vymáchali v čisté vodě a pověsili na šňůru. Suché bylo za patnáct minut. Tyto věci jsme dělali zcela automaticky, ale náš společenský život měl přednost, na ten jsme se vždy těšili a ten se skládal jen z toho, co jsme mohli večer vyprávět jeden druhému.

Vasil nám vykládal, jak po okupaci Česka utekl z Podkarpatské Rusi k Sovětům, kteří ho čtrnáct dní v jednom kuse bili, až byl ochotný se přiznat k čemukoliv, a tak se přiznal, že je špion. Byl odsouzen na tři a půl roku vězení a odvezen na Kamčatku, kde se těžilo zlato pro Sovětský Svaz. Teprve tam zjistil, že na délce „flastru“ vůbec nezáleží. Byli tam vězňové, kteří byli odsouzeni k pěti rokům a už fáráli desátý rok. Z Kamčatky se prostě nepouštělo. Teprve když generál Svoboda po napadení Sovětského Svazu Německem začal formovat svou československou brigádu a pak armádu, bylo mu dovoleno vytáhnout z lágrů české a slovenské zajatce.

„Hlásil jsem se první,“ tvrdil Vasil, „ale celá ta jeho armáda se skládala z lidí jako já. Byli jsme nejdatnější brigáda na frontu. My věděli, co je za námi, a ani jeden z nás nechtěl zpět. Kupředu, jen kupředu! Zahnat Němce a dostat se z Ruska, to byl náš plán...”

Eric vyprávěl o tehdy známé zpěvačce Janis Joplin, s kterou chodil do školy, že ji jako znal a trochu se tím vytahoval. Oba Novozélandci pak o zemi „Dlouhého Bílého Mraku“ a o Maorech. Tvrdili, že Nový Zeeland žádné problémy s domorodci nemá, jako Austrálie, a že obě rasy tam žijí ve vzácné shodě. Také mě učili zpívat hospodské písně jako „Roll me over in the clover“. Když jsme se trošičku namazali, sklouzli jsme automaticky do češtiny a rozdělili se na dva tábory. Anglicky mluvící seděli na jedné straně ohně a my na druhé. Nikomu to nevadilo a zábava pokračovala dál mnohdy až do rána.

Kulisák měl vždy po ruce nějakou veselou historku, většinou jak se někde zašil, protože k práci měl zcela jiný vztah a nechápal, jak může někdo milovat dřinu, když se tomu může vyhnout. Jeho nejmilejší pozice byl zadní figurant, který to měl skutečně nejlehčí. Dalo se tam krásně odpočívat, ale pro mne to byla nuda. Já radši kácel stromy. S Kulisákem mě ovšem pojilo přátelství ještě z Darwinu, když tam dělal povaleče on. Jednou mu pracák nabídl džob na škole v Katherine (dvě stě mil na jih od Darwinu). Kulisákova angličtina v té době nebyla nijak na výši, takže jim asi špatně rozuměl a nabídku si vysvětlil po svém.

„No fakt, hade, řekli, že budu pracovat na škole. Tak jak by sis to vysvětlil? Já myslel, že budu dělat školníka nebo tak něco. Tuhle napomenou děcko, támhle dám klukovi záhlavek, aby nezlobil, něco poponesu, uklidím, zkrátka lážo plážo a po vyučování zamknu školu a půjdu na pivo. No nevzal bys takovej flek? To jsem si nemoh nechat ujít! Jenže když mě přivezli do Katherine, tak jsem zjistil, že sice na škole pracovat budu, ale vůbec né lážo plážo, protože škola se teprve měla stavět. Chápeš? Dostal jsem krumpáč, lopatu a kolečko a asi hodinu jsem při práci usilovně dumal, jak z tý šlamastiky ven. Vysrat jsem se na to moh hned, to je pravda, ale jak bych se dostal do Darwinu? Dyk jsem u sebe neměl ani floka! Přitom bylo šílený vedro, no přes čtyřicet! Kurva, já se potil hrůzou, že mě snad nic nenapadne, než tu zasranou školu dostavíme. Fakt, hade, triko promáčený potem skrz na skrz a na rukách se mi už začínaly dělat mozoly. Tak jsem se jim tam složil. No co ti budu, hade, vykládat, úpal jak blbec! Zavolali sanitku a ta mě večer odvezla zpět do Darwinu do nemocnice. Tam mě nechali chvíli čekat, ale mně se ti najednou udělalo líp, a tak jsem ani nečekal na ošetřujícího lékaře a vypadnul. Co jim taky budu přidělovat práci, když maj čekárnu plnou, ne? Maj svejch starostí dost.“

Kulisák vyprávět uměl. Naposledy jsem tohoto svérázného hochy a vynikajícího vypravěče viděl v Sydney asi o dvanáct let později. Tvrdil, že se vypracoval a pracuje teď různě po severu Austrálie jako šéfkuchař. Bydlel u Petra v bytě nad pláží u Clovelly, který si Petr koupil dohromady se svou švýcarskou nevěstou. Bez řečí vzal tenkrát Kulisáka k sobě, jak bylo mezi námi „darwinskými“ zvykem. Měsíc ho živil včetně pití, což u Kulisáka nebylo nijak laciné, protože jestli ovládal něco lépe než vyprávění, pak to určitě byl

chlast. Nakonec, když už je Švýcarka chtěla z bytu vyhodit oba, se Petr osmělil a naznačil, že by snad host také mohl na domácnost přispět, když už v ní žije.

„Hade,“ řekl Kulisák smířlivě, „nepanikuj! V pondělí mám interview v Hotelu Hilton a je to jen formalita, džob je můj i s ubytováním, ale nemůžu tam jít v tom, v čem jsem. Hele, půjč mi nějaký kvádro, ať se pořádně prezentuji a nedělám ti ostudu.“

Petr mu půjčil svůj nejlepší oblek a to bylo naposled, co jsme je oba viděli. Kulisáka i Petrův oblek...

Na Mary Riveru bylo tábořiště krásné, přímo u řeky, takže jsme se mohli i koupat. Ne přímo v řece, tam byli krokodýlové, ale voda z řeky prosakovala do proláklín u břehu, z nichž některé byly dost veliké na to, abychom si v nich i zaplavali. Do Darwinu to bylo jen nějakých sedmdesát osmdesát mil a občas v sobotu se na nás přijel podívat někdo z kamarádů. Dobře věděli o našich táborácích a že piva je v zásobě dost. Několikrát nás navštívil i pan Synáček s manželkou. Ta uměla německy a mohla si popovídat s Rudim. Synáček byl wheeler – dealer (obchodník bez skrupulí), dokázal prodat všechno. Také to byl dobrý vypravěč, i když Kulisákových kvalit nedosahoval.. Pamatuji se na jednu jeho historku, kterou nám vyprávěl, když byl ještě v Americe. Někde lacino nakoupil elektrické strojky na holení, a protože věděl, jak Indiáni nenávidí vousy, jezdil od rezervace k rezervaci a strojky jim prodával. Vždy strojek zapnul do zapalovače u auta a nějakého toho indiána oholil na ukázkou. No a pak prodal okolo stojícím zájemcům desítky strojků. Dělal dobrý kšeft, ale musel si dávat pozor, aby včas ujel, než první Indián přišel domů, strojek vybalil a pokusil se oholit. Strojky totiž byly výhradně do auta a nedaly se použít v normální elektrické síti a tehdy Indiáni ještě žádná auta neměli ...

Na lajnu začínalo být opravdu daleko a Rudi plánoval přemístění campu daleko do bushe. Daleko za lajnu a my věděli, že tím končí idyla i civilizace. Tam za námi nemohl přijet nikdo a my si budeme muset hlídat zásoby a plánovat mnohem opatrněji. Tam nebude možné, když nám dojde pivo, se vymluvit, že nás bolí zub a odjet do Darwinu k zubaři a při tom pivo dokoupit. Budeme muset plánovat mnohem opatrněji a radši kupovat více než méně.

Měli jsme každý svou šekovou knížku, na kterou nám Správa Departmentu každých čtrnáct dní deponovala výplatu. Stačilo napsat na šek jméno hotelu, v kterém jsme pivo kupovali, a ten z nás, kdo do města jel, udělal i nákupy. Tohle všechno skončí, budeme moc daleko. Rudi to samozřejmě věděl také, a tak aby nám ty poslední chvíle trochu osladil, povolil nám jednu sobotu výlet do vzdálené Adelaide River, kde byla taneční zábava. Tanečnic bylo ovšem pomálu a ostrých hochů z bushe mraky, takže jsem si zpočátku ani nezatančil. V půl desáté se Vasil chytil s nějakým chlapíkem, který ho smrtelně urazil, když ho nazval Shorty. Tedy prckem. Prcek měl za sebou válečnou frontu, v které dělal průzkumníka a chytal z první linie živé německé vojáky jako jazyky, takže se nejen uměl prát, ale také se nebál a chlapíka tedy dost nemile překvapil, když ho porazil na zem, sedl si na něj a začal mu ládovat jednu po druhé. Měli jsme co dělat, abychom bývalého průzkumníka z jeho oběti stáhli a prošlo nám to jenom proto, že Vasil nebyl ještě dost opilý a poznal nás. Sice se to bez pár ran neobešlo, než se situace vyjasnila, protože bitá oběť tam měla kamarády také, ale bylo nás deset a bylo vidět, že se rváče snažíme rozdělit. Poté už bylo nejen očividné, kdo kam patří, ale i kdo si má dát na koho majzla, takže jsem si i zatancoval. Některé ty mulatky byly mnohem více nakloněny klukům, o kterých si myslely, že se o sebe umí postarat. Já jsem ovšem neměl zájem starat se o sebe, ale o mulatku. Jenže dáma nechtěla jít se mnou ven sama, nýbrž chtěla, aby nás na tu procházku doprovodil i karton piva. To se mi nezdálo, a tak jsem navrhl, že se nejdříve půjdeme projít a karton koupím až potom. To se zase nezdálo jí. Bud' měla strach, že pak už nic nekoupím, nebo dobře věděla, kdo na mne v bushi čeká a že nebudou mít radost, když přijdu bez piva. Rozešli jsme se s tím, že se uvidíme příště ...

Žádné příště už však nebylo. Naše poslední sobota byla u táboráku v campu, na který se dostavil i pan Synáček s chotí a s karavanem plným věcí na prodej. Včetně zlého vlčáka, který musel být věčně uvázan, aby někoho nepokousal. Pan Synáček dobře věděl, že máme peníze a vysvětloval nám, že on by v Darwinu zůstal a majetek na prodej nikdy neprodával, ale jeho paní tropy nedělají dobře, zkrátka jí jako Evropance nesvědčí klima, a tak se rozhodli odstěhovat na slunný, leč studený jih. My jsme ho ujistili, že nic nepotřebujeme, protože se stěhujeme hlouběji do bushe. Což byla pravda. Večer plynul zábavně, protože nás opouštěl Kanad'an Bill a ten dal do placu několik lahví Canadian Club Whiskey. Tu považoval za vrchol destilačního umění. My jsme všichni ochutnávali a uvážlivě pokyvovali hlavami, že jó, že je moc dobrá a abysme mu kór udělali radost, tak jsme se neustále ptali, kde se tak dobré pití dá koupit. Bill byl

šťasten a ochotně nám to vysvětloval a tvrdil, že nejlepší to je pít s Coca – Colou. My jsme však žádnou Colu neměli, a tak jsme to pili jen tak.

Pan Synáček s sebou přivezl kamaráda, také Čecha, který přijel svým vlastním autem. Ten rozbalil malé plátno na promítání a my jsme natáhli dlouhou šňůru z karavanu, takže měl elektřinu, a on pak promítal filmy, které udělal pan Synáček v Austrálii. Byly to filmy domácí, z Darwinu a okolí, ale v barvě a nám se líbily.

„To jsou pro mne nezapomenutelné vzpomínky na Severní Territorium,“ vzdychal umělec. „Víte, kluci, já jsem sjezdil skoro celý svět, ale Territory je naprosto unikátní. To prostě už nikde neexistuje, chápete? Až si to budu po létech s mámou pouštět, tak budeme oba slzet. Podívejte, vona už slzí teď...“

Podívali jsme se a skutečně, paní Synáčková si pěstičkami utírala oči.

My jsme chtěli vědět, kolik taková kamera i s promítačkou stojí, a pan Synáček říkal, že moc, to si nemůžeme dovolit a ostatně on by tuhle kameru nikdy neprodal.

„Koupil jsem ji až v Americe,“ tvrdil pyšně, „to se tady, taková kvalita, vůbec nesežene!“

Ráno jsem se probudil chladem a strašně mně třestila hlava. Ležel jsem u vyhaslého ohně, z něhož se nicméně vinul slabý stroužek kouře mně přímo do obličeje. Byl jsem celý oteklý od moskytích štípanců a jediné, co mě mohlo utěšit kromě sklenice vody, byl fakt, že okolo ležící postavy se budou cítit podobně, až se probudí. Protřel jsem si oči a rozhlédl se. Auto Synáčkovy přítelky bylo pryč, ale Synáčkův vůz tu stál i s jeho karavanem. Namáhavě jsem vstal a dobelhal se k tanku s pitnou vodou. U kohoutku tam klečel Čapoun a voda mu stékala po hlavě na záda. Občas hlavu zvrátil a žíznivě se napil. Počkal jsem a pak jsme se vyměnili.

„Ta kanadská whiska je pěkný svinstvo!“

„Je,“ souhlasil jsem a chlemtavě pil dál a v přestávkách ze sebe vyrážel... „jak to ... že tady ... zůstali ... přes noc?“

„Nezůstali, odjeli s tím svým přítelem.“

„Tak proč tady nechal karavan a auto?“

„Copak ty si nic nepamatuješ?“

„Ne,“ potvrdil jsem a zavřel vodu, „mám v hlavě nějak vymeteno. Potřeboval bych to doplnit.“

Čapoun se krátce zasmál a hned si bolestivě sáhl na čelo.

„Copak se nepamatuješ, že jsme od něj všechno koupili?“

„To mi nějak uniklo. Počkej, jak to všechno?“

„No úplně všechno, fakt! Eric si koupil pušku, Jirka kameru s promítačkou, Kulisák auto a Vasil karavan i se psem.“

„Ježišmarjá! A co jsem koupil já?“

„Tys nekoupil nic, ale nabízels mu karton piva za pani Synáčkovou.“

„Doufám, že to nevzal?“ odpověděl jsem s obavami. „A cos koupil ty?“

„Sbírku mincí.“

„Vasil spí v karavanu? Se psem?“

„Kdepak! Když Synáčkovi odjeli, tak do něj zkusil vlézt a ten německej ovčák po něm tak vyjel, že Vasil spadl ze schodů a zlomil si klíční kost. Ještě v noci ho Rudi odvezl do nemocnice.“

Myslel jsem, že si ze mne Čapoun střílí, ale nestřílel. Napadlo mě, že teď chápu, jak asi bylo těm Indiánům v rezervacích, když je náš krajan opustil a oni se chtěli oholit.

Kulisák si představoval, že bude se svou koupí jezdit po bushi a naučí se tak řídit auto, aby si mohl udělat papíry. Jezdil po našich vyjetých stezkách asi tři neděle a pak se vrátil pěšky, jestli bychom se mu na to nepodívali, že to nechce jet. Podívali jsme se a zjistili, že zavařil motor. Nebyla v něm ani kapka vody nebo oleje. Tu vodu musel vyvařit sám, protože vůbec netušil, že auto nějaký chladicí systém má, ale olej by za pouhé tři neděle vykapal neměl.

Nejvíce na koupi vydělal Jirka. Natočili jsme spoustu filmů při lovení bufalů a z práce na lajně i při rybaření a dneska by mě zajímalo, kde ty filmy jsou, ale já ani nevím, kde je Jirka...

Vasil se v pondělí ráno vrátil z nemocnice s paží pevně uvázanou k tělu. Pracovat nemohl. Rudi mě přidělil do kuchyně a já se od něj začal učit, jak vařit. Učil jsem se rád a bavilo mě to. Také Vasilovy příhody z fronty stály za vyslechnutí. Navíc jsem zjistil, že kuchař má přes den spoustu volného času a může si sednout do jídelny a číst nebo psát. To mně vyhovovalo, a tak jsem v kuchyni zůstal, i když si

Vasil vzal na měsíc dovolenou, než mu sroste kost. Tou dobou jsem už uměl dělat i australské moučníky a stal se tak regulérním kuchařem, což mi později přišlo náramně vhod.

Vasil jel na dovolenou s Mydlinkou do bushe. Táhli sebou Vasilův nový karavan a dvě dámy z Mydlinkových přečetných známostí. Cestou se u mne stavili v campu. Byl jsem tam sám, ostatní byli na lajně. Říkal jsem jim, že jsou blázni, když na dovolenou jezdí z bushe zase do bushe, ale Vasil odporoval. „Na bush si zvykneš. Je jako milenka. Lapí tě a už nikdy nepustí. Kam bych jezdil jinam?“

Měl pravdu. Vzalo mi to deset let, než jsem si znovu zvykl žít v civilizaci. Zdálo se mi o bushi, chyběla mi jako milenka a vlastně chybí dodnes, i když už to tak nebolí...

Vasila jsem viděl ještě jednou v životě a sice za dva dny po jeho návštěvě s Mydlinkou, když se oba rozhořčeně vraceli ze své dovolené v bushi. Tentokrát přijeli sami, bez milenek. Došlo jim pivo a holky jim na Jin Jinu utekly s jinejma...

To bylo naposled, co jsem ho viděl. Víím, že po mně převzal zase vaření a do Survey Party se vrátil, ale já už tam nebyl. Zavolal mi Kasíro, že mně sehnal práci na Gove a to jsem nemohl odmítnout. Neodcházel jsem rád, měl jsem kluky ze Survey Party rád a náš styl života mi vyhovoval, ale můj odchod se nakonec ukázal jako velice dobře načasovaný. Asi po šesti nedělích od mého odjezdu opustil Survey Party i Eric. Mnohokrát jsem s ním byl v Darwinu nakupovat a mnohokrát tam byl sám. Znal náš systém šeků dokonale a zřejmě si i okopíroval naše podpisy. Když odcházel, tak už měl od každého jeden prázdný šek, který vytrhl z jejich šekových knížek. Vzal si vždy ten poslední, aby na to hned nepřišli a zbytek byl jednoduchý. Moc dobře věděl, kolik kdo na kontě má, aby šeky vyplnil správně.

Zpeněžil i šek od Rudiho za telefon. Poštovní a telefonní služba byla tenkrát v jednom a Eric s šekem adresovaným této službě nakoupil archy poštovních známek, které před svým odletem do Ameriky prodal za půl ceny. Určitě se mu odlet domů vyplatil. Tehdy byl australský dolar mnohem více než americký. Možná, že zkusil i mé konto, ale na Gove byl jiný systém a já už šekovou knížku zrušil a konto změnil. Měl jsem, možná, veliké štěstí ....

Stanislav Moc: Austrálie - můj osud (29)

Moc Stanislav | 14. 11. 2007

Na Gove se létalo letadlem, protože tam nevedla silnice. Létalo se přes Groote Eylande, což je holandské jméno tohoto ostrova. Konečně i Arnham land, kde se Gove nachází, je jméno, které zemi dali právě tito mořeplavci. Holand'ané se plavili do Indonésie pro koření, ale že se dostávali až do Austrálie a dělali tu „obchod“ s místními, víme nejen z názvů ostrovů a krajiny, ale i z lokální populace, kde blondáté vlasy a modré oči nejsou mezi domorodci zase takovou výjimkou. Mnohem později, snad v padesátých letech minulého století, tu švýcarská firma Nabalco objevila bauxit a rozhodla se tu vybudovat město pro jeho těžbu. Město se jmenuje Nhulunbuy a stavěly ho přes tři tisíce dělníků. Díky Kasírovi (nebo Dianě?) jsem se stal jedním z nich. Polovička dělníků žila na Wallabi Beach a druhá, včetně mne, asi tři míle zpět a blíže k letišti, na Mount Saunders.

Ubikace byly dlouhé baráky s řadou klimatizovaných pokojíků vždy pro dva dělníky. Klimatizace pracovala ve dne v noci, takže v pokojích byla někdy zima a museli jsme otevírat okna.

Pavel s Kasírou pracovali v kuchyni na Wallabi Beach, což mě ze začátku štválo, protože jsem kromě nich nikoho jiného na Gove neznal, ale brzy jsem si zvykl.. V kuchyni na Mt.Saunders pracovala spousta Čechů a já se s nimi časem seznámil.

Jídelny a kuchyně byly obrovské, však také vyvážely pro 1500 strážníků každá. Na Mt.Saunders byla ještě malá jídelna pro bossy a jejich sekretářky, protože v tom moři chlapů by se ty chudinky ani v klidu nenajedly. Ženských jako takových bylo v celém městě sotva třicet, když nepočítám domorodky. Ty ale žily na misií Yirrkala za městem. Tam nikdo nesměl pod přísným zákazem a okamžitou ztrátou práce. Pudy se vybíjely v hospodách (každý camp měl jednu), které měly otevřeno od půl šesté do osmi jako v dobách ne tak dávných. Toto opatření mělo zabránit příliš časté absenci dělníků v práci a myslím, že to skutečně dělalo, i když mnozí si před zavírací dobou koupili karton piva a pili dál venku.

Ráno puby otvíraly v šest, ale jen na půl hodiny, pro dělníky z noční šichty. Já jsem našťestí na šichty nepracoval, ale zato jsem makal deset hodin denně, sedm dní v týdnu, což zde bylo normální. Takhle pracoval na Gove skoro každý. Peníze byly dobré, bral jsem hodně přes sto dolarů více než v Survey Party, ale nebylo to zadarmo. Pracoval jsem pro společnost PDC, která stavěla v budoucím městě třípatrové paneláky s bytovými jednotkami. Hned první den jsem se na stavbě setkal se svým bývalým bossem ze Sydney, když jsem pracoval na University of NSW. Přivítal mě s otevřenou náručí a hned vedle stojícímu inženýrovi prozradil, že tenhle chlap umí makat, takže jsem dostal tu nejhorší práci na stavbě. Měl jsem za úkol kladivem a majzlíkem vysekávat díry v betonových panelech, kde sice měly být, ale povětšinou nebyly. Betonáři to měli zkrátka od panelu a dělat díry je hrozně zdržovalo. Ergo Stanoušek Moců, obrovské kladivo a majzlík.

Dal jsem se do práce s vervou a jen v kratásech do půl těla, jak jsem byl zvyklý z bushe. Jenže betonové panely nějak více odrážejí slunce a já jsem se hned ten první den spálil tak, že se mi loupala kůže i za ušima a dostal jsem úžeh. Druhý den jsem nastoupil do práce zahalen jako Arab a v košili s dlouhým rukávem. Vytesávat díry do betonu deset hodin denně byla práce těžká a namahavá. Zvláště těch prvních pár dní, kdy jsem měl úpal. Ne, že bych si nezvykl, člověk si zvykne na všechno, ale měl jsem dost rozdrásané ruce plné mozolů a některé ty oděrky mně vadily při hře na kytaru.

Kluci z kuchyně se mě snažili sehnat nějakou lehčí práci, ale musel jsem čekat, až se nějaká pozice uvolní, protože měli plno. Nakonec se jim pro mne podařilo sehnat práci u stejné společnosti, která vládla i v kuchyních (Poon Bros.), ale ve skladu. Jelikož jsem měl řidičák, stal jsem se řidičem a vozil po celém Gove pro Poon Bros., co bylo třeba. Začínal jsem ráno ve čtyři a nejprve rozvezl z pekárny, která pracovala jen v noci, chleby do obou kuchyní. Pak jsem zajel k dalším nočním pracovníkům, kteří celou noc vyráběli sandwiche. Byly to vany a vany sandwichů, které jsem zase rozvezl do obou jídelen a kluci plastické vaničky postavili na židle do dlouhé řady s nápisy, co která obsahuje. Sandwiche si dělníci brali s sebou do práce pro oběd. Mohli si vzít, co chtěli a kolik toho chtěli. Bylo to na dvacet různých druhů sandwichů, ale stejně se našli nespokojenci, kteří tvrdili, že to je všechno na jedno brdo a chtěli něco jiného. Poon Bros. jim to na objednávku dělali. Samozřejmě zadarmo.

Kuchyně sice obědy vyvářela, ale ty byly jen pro bossy a jejich sekretářky. Hlavním jídlem byla večeře. Většinou byl výběr dvou až tří různých jídel. Všechno kvalita jak v restauraci.

Sotva jsem rozvezl sandwiche, tak jsem se v kuchyni nasnídal. Po snídani jsem vozil většinou, co kdo potřeboval. Mouku pro pekárnu, suroviny ze skladu do kuchyní, ale i ložní prádlo po ubikacích. Nebo jsem pracoval ve skladu, kam jiný nákladník vozil suroviny z přístavu. Skladiště samo nebylo klimatizované, ale mělo obrovské mrazáky. Do těch se muselo všechno odnést ručně a ručně zase vytahat dle potřeby. Fork lift do mrazáku zajet nemohl. Pro dělníky ve skladu to byl dost problém, protože neustále vybíhat z mínus patnáct do plus třicet šest a zase zpátky mátl organizmus těla, který nevěděl, co se vlastně po něm chce. Našťestí pro mne jsem většinu času trávil rozvážkou, ale když připlula zásobovací loď, musel jsem ve skladu pomáhat i já. Měl jsem končit ve čtyři, ale většinou jsem končil okolo šesté, takže jsem pracoval 14 hodin denně. Zato v neděli jsme měli volno.

Sklad dělal jen šest dní v týdnu, a tak jsem v neděli doháněl spaní. Někdy i celý den. Vydělával jsem však okolo 350 dolarů za čtrnáct dní a za ubytování a stravu platil jen sedm dolarů týdně. To bylo skoro čtyřikrát tolik jako na farmě U Humpty Doo, a když jsem k tomu připočetl tu lacinou stravu, tak skoro pětkrát tolik. On ten Michal v Sydney nelhal, když nám vyprávěl, že se tu dá vydělat až pětkrát tolik, i když se do té cifry trefil zcela náhodou. Co nám ovšem už neřekl, bylo, že se tu makalo na ty peníze pětkrát tolik co v Sydney a dvakrát tak dlouho. Později mi Franta vypočítal, že kdybychom ty samé hodiny dělali v Sydney, tak jsme brali přibližně to samé. Jedinou výhodou bylo, že zde se peníze daly ušetřit. Já jsem ku příkladu utrácel jen za pivo a za poštovní známky.

Nikdy mne nezajímalo hrubý příjem, ale kolik dostanu na ruku čistého. Tady jsem dostával hodně a prakticky to neměl kde utratit. Pivo bylo laciné, ale když makáte pořád a musíte ráno vstávat ve čtyři, tak raději nepijete. Dal jsem si vždy jedno dvě a šel spát. To mně právě na té práci vadilo, že musím tak brzo vstávat a moc se nevyspím. Kluci v kuchyních sice také začínali brzo, od pěti, ale v jedenáct skončili a šli si lehnout. Nastupovali znovu až v pět odpoledne a dělali do devíti, ale protože byli česky šikovni, zaonačili to tak, že měli všechno hotovo, hned jak zavřely jídelny, což bylo v sedm. Ve čtvrt na osm,

nejpozději v půl osmé, už v hospodě kupovali kartony a většinou si šli k někomu sednout na pokoj nebo zůstali před hospodou a pili až do půlnoci. Když hráli karty, tak až do rána. Mohli si to dovolit, věděli, že se od jedenácti vyspí. Chtěl jsem do kuchyně také, i když se tam bralo jen 314 dolarů, ale bylo permanentně obsazeno. A když se konečně naskytla příležitost, tak jsem místo velkoryse přepustil Frantovi, který ještě pořád seděl v Darwinu a čekal, jestli dříve ušetří na letenku nebo mu seženu práci na Gove.

To už jsem u Poon Bros. znal všechny bossy a bylo celkem snadné práci známému zajistit, pokud teda byla k mání. Bossové věděli, že Češi makat umí a mohli se spolehnout, že nově příchozí není žádný nemakačenko, kterého budou muset za týden vyhodit a ještě mu zaplatit cestu zpět do Darwinu. Navíc jsme byli povětšinou všichni zaujatí proti uniím, v kterých jsme viděli jen prodlouženou ruku moskevských soudruhů. V kuchyních se to Čechama jen hemžilo, byl tu nejen Pavel s Kasírou ale i Jarda, Kulička, Jirka z přístavu, Mirek (dělal nám brankáře v Bohemians Darwin) a jiní, jejichž jména jsem už zapoměl, a teď tu byl i Franta. Dostal jsem ho k sobě na pokoj a štválo mě, že ráno ještě spal, když jsem odcházel do skladu pro svůj nákladák, a když jsem se náhodou přes den stavil pro něco doma, tak už zase spal. A když jsem se po večeri celý zničený vrhal na svou postel kolem deváté, věděl jsem, že Franta někde paří a hraje karty s kamarádama...

Můj džob však měl i své výhody. Jednou za týden jsem objel ubikace a od uklízečů vybral špinavé ložní prádlo, které jsem odvezl do prádelny odkud jsem jim přivezl čisté lajntuchy a povlaky na polštáře. I mezi uklízeči dělali Češi. Ti sice tolik nevydělávali, ale také se tolik nenadřeli. Na Mt. Saunders pracoval Moravák, kterému jsme říkali Baraba. Vždycky jsem si trochu najel čas, aby mi vybyl na něj, a pak jsme chvíli kecali. Jednou mě zavedl za ubikace, které měl na starosti, a tam se odehrával boj dvou mravenišť. Bylo úžasné se na to dívat, sledovat výpady jednotlivých armád, obchvaty křídel, ale také průzkumníky, kteří pracovali hluboko v týlu nepřítele. Teprve tady jsem pochopil, čím prošel Vasil a jak šílenou odvalu musel mít. V zázemí pracovaly také čtyři, které odtahovaly raněné a mrtvé. Připadalo mi to, jako kdybych se díval z velké výšky na dobře zorganizovanou válku lidí ve středověku. Bohužel, zatímco Baraba se mohl klidně dívat, jak to dopadne, já musel pospíchat se špinavým ložním prádlem do prádelny. Ale tam jsem jezdil nejraději...

V prádelně pracovaly domorodky a všechno to byly mladé a hezké holky kolem šestnácti osmnácti let. Bylo jich asi patnáct a na starosti je měl starý Polák a ten si mě oblíbil. Často jsme spolu hovořili směsicí polštiny, češtiny a angličtiny. Zaměstnávala ho misie v Yirrkala a jeho úkol byl naučit mladé černošky pracovat v moderní prádelně. Stěžoval si, že to není lehký úkol, prý špatně chápou a všechno jim vezme dny a týdny, než se to naučí. To není jako u Evropanů, kterým se ukáže všechno jen jednou, tvrdil. Ovšem zajímavé je, že jakmile daný problém pochopí jedna jediná z nich, tak to do pěti minut umějí všechny.

Už tenkrát jsem mu mohl říci proč, že nejsou pitomé, ale že to je problém jazykový, tedy dorozumívání. Však jsem znal spoustu příhod z vlastního života, jako tu se slovem „rope“, když Jim visel na laně mezi stavbou a výtahem a sténal hrůzou, když jsem mu na ten provaz nabízel kladivo. Nebyl jsem pitomej, jenom jsem nerozuměl. Polákovi jsem však neodporoval. Tenkrát to z nás žádný nechápal. Neuvědomovali jsme si, že se tu kříží kultury a co je jasné v jedné, nemusí být vůbec lehké pochopit v té druhé. Celá naše generace si myslela, že australští domorodci jsou v době kamenné nejen svou technologií, ale i svým mozkiem. Na Gove se je snažili zaměstnat, ale měli s tím pramalé úspěchy. Já jsem ku příkladu viděl skupinu mladých domorodců, kteří se na Gove učili vysazovat stromy. Bílý učitel jim nejen vysvětlil, jak se se to dělá, ale názorně předvedl, jak se zvedá krumpáč a jak se s ním kope. Pak krumpáč předal jednomu z mladíků, který s ním nad svou hlavou opsal neuvěřitelnou smyčku a zasekl si jej do zad. Po téhle exhibici jsem se i já domníval, že domorodci nejsou normální. Že na to prostě nestačí a nikdy nebudou. Vůbec mě tenkrát nenapadlo, že tohle jsou pro ně naprosto nové věci a že novosti nejsou zpočátku nikdy lehké pro nikoho. Nejen pochopit, ale i překlenout. I pro mne, bílého Evropana, který se na stará kolena učí psát s počítačem a také se neustále zasekává, i když né zrovna do zad...

Jenže mne to v té době nejen nezajímalo, měl jsem dost jiných starostí, ale ani nebavilo. Věčné debaty,

jak si domorodci neumí uvázat ani tkaničky... Mne v tom věku zajímaly především ženský, bílý, černý, fialový, to mně bylo jedno. Moc dobře jsem věděl, že to, co od nich chci já, umí stejně dobře jako kterýkoli jiný. Se starým Polákem jsme si zase tolik nenotovali, abych bez jeho debat neusnul. Kdepak, já s ním navázal přátelství vypočítavě, protože jsem věděl, že si z titulu své funkce může na misií pozvat hosta a já se tam chtěl podívat. Takže když mě na jednu neděli pozval, že upeče "kačicu", vůbec jsem neváhal a ihned souhlasil.

Brzo ráno přijel a vyzvedl mne před prádelnou na Mt. Saunders, kde jsem na něj čekal. Na misií to bylo nějakých deset kilometrů, ale už kilometr před misií jsem slyšel křik dětí. Koupaly se v krásné zátocce a já jsem opravdu v životě neslyšel tolik radostného křiku a smíchu jako tenkrát tam. Prohlédl jsem si misií a byl tu pořádek, čisto a lidé se na mne smáli a pak jsem poprvé uviděl malby na kůře, vyřezávané oštěpy a didgeridoo. Koupil jsem si dvě didgeridoo a dvě malé malby. Pak jsme šli k Polákovi na kačicu. Jíst se to dalo, ale hádal jsem, že to není žádná kačica, ale magpie husa. Byla stejně tuhá jako ta Vasilova. A pak mě čekalo překvapení. Já, který jsem si myslel, že jsem na něj vychcaně česky vyzrál, když jsem se s ním tak dobře seznámil, jsem zjistil, že on převezl mne. Že z nějakého seznámení s jeho pradlenama nic nebude, protože „pan Polski“ neměl zájem o ženské, ale o mne. Zklamali jsme tak jeden druhého. Já jeho trochu nevybíravě. Prostě jsme si od začátku nerozuměli. A to jsme byli oba bílí, Evropani, Slovani a ze stejné kultury. Rána větší než krumpáčem do zad...

Už mě nikdy na misií nepozval a v prádelně naopak hlídal, abych se s nějakou nedostal někam do kouta, ale to se obával zbytečně. Znal jsem se moc dobře a věděl, že pokud v tomhle džobu zůstanu, něco se stane, on mne nahlásí a já přijdu opráci. To jsem si nemohl dovolit, a tak když se v kuchyni uvolnilo místo uklízeče v jídelně, okamžitě jsem je vzal.

Stanislav Moc: Austrálie můj osud (30)

Moc Stanislav | 24. 11. 2007

Ve „Vicu“ bylo plno a parta seděla na zahradě. Jako nově příchozí jsem objednal rundu a Kasíro mi ji pomohl přinést ke stolu. Šklebil se u toho a ještě vydouval jazykem tvář.

„Co je? zajímal jsem se, „seš nějaký radostnej...“

„Má radost, protože jsme se dobře ubytovali,“ předešel ho Pavel.

„Kde?“

„U osamělé palmy.“

„To neznám.“

„A to je dobře, Stando, protože tam už je plno.“

„Já se uskrovním, i na zemi...“ navrhl jsem.

„To nejde, víš. O tu osamělou palmu, ale hlavně o nás, o hosty, se tam stará jedna strašně hodná paní.

A my, protože jsme uznalí kluci, tak se zase staráme o ni a...“

„Prcáme ji! Už skoro tejden!“ rozřehtal se blahem Kasíra.

„Voba?“

„Strašně jsi mne zklamal,“ ujal se Pavel znovu slova, „copak se takhle mluví? To už v tobě, Kasíro, není ani trochu romantiky?“

„Jó, voba,“ potvrdil Kasíro, nebera na něj ohled, „ale řeknu ti, že babice má výdrž a celou noc!“

„Jaká babice? Zralá ženská v nejlepších letech! Je jako víno, které dozrálo...“

„Má křečový žíly!“

„Které dozrálo,“ trval na svém Pavel, „pro nás! Pro nás vinaře, kteří obdělávají sad za každého počasí, a když je dobrá...“

„Mrdna!“

„Úroda! A už mě nesor, Kasíro, nebo tě srazím!“

Pochlubil jsem se, že i já jsem dobrý vinař a zhluboka se napil. Vůbec jim to nedošlo a mysleli, že se jim vnucují. Že bych rád bydlel „U osamělé palmy“ a sklízel úrodu, kterou tam měli. Začali dělat drahoty. Že není volný pokoj a k jedné, ještě ke všemu osamělé „palmě“ se tři nehodí, nejvýše dva.... Ostatně, co by si pomyslela Babice?

„Přece jí nemůžeme z ubytovny dělat bordel? To snad uznáš?“

Smál jsem se a přisvědčoval:

„To bych skutečně nerad!“

„Hele,“ zavěřil Kasíro, „že von si nedělá prdel? Ten blbec zase něco chytil...“

„Zase? Já se z toho poseru! Řekni mi, jak je možný, že tenhle vošklivej, přizrzej chlap má takový štěstí? Já, krasavec k pohledání a ještě k tomu z dobré zemanské rodiny, o kterého se doma holky praly, tak já ani nezavadím...“

„Protože doma holky letěly na tmavý typy, ale tady chtěj přizrzlý Iry a ty jim připomínáš jen chlupatýho Řeka. Navíc se s nima ani nedomluvíš.“

„To je pravda,“ připustil Pavel, „s mojí angličtinou to není nejlepší, ale jak se ji mám naučit, když se pořád bavím s pitomcema jako ty?“

„Stanoušku, Stáňo!“ a Pavel mě obejmul kolem ramen, „naše noclehárna ti je plně k dispozici! Znáš tě jako inteligentního tvora, který se umí rozdělit se svými kamarády o to poslední. No, tak se pochlub! Kdes ji chytil? A je hezká?“

„Doufám, že nemá křečový žíly až k prdeli...“ ulevil si Kasíro.

„Pánové,“ řekl jsem s patosem, který si situace vyžadovala, „kdybyste žili na Mt. Saunders a né v té díře u moře, kde žijí jen šílenci a komáři, věděli byste, že k nám do jídelny chodí přímo božská stvoření.“

„Dyk já bydlím na Mt. Saunders!“ vykřikl Pavel zoufale, „neříkej, žes nabalil jednu ze sekretářek?!“

„A ne ledajakou,“ potvrdil jsem, „je ještě ke všemu bohatá, takže si může dovolit trávit dovolenou v Singapúru a né v téhle prdeli jako vy. „U osamělé palmy“, pche!“

„A co tady děláš ty?“

„Pochopitelně chtěla, abych jel s ní, ale na český pas mě nikam nepustí, znáte to, ne? Pardon, jak byste mohli?!“

„Hele, až se vrátíme na Gove, nemohli bysme udělat nějaký deal (dohodu)?“ zeptal se Kasíro nadějně.

„Ve třech!“ dodal Pavel rychle.

„V žádném případě! Tohle není hipířka! Chceme sice s mou milou na Gove ještě chvíli zůstat, ale jenom proto, abychom si vydělali na několik domů a pak s tím praštíme. Tohle, vy blbouni, je čistá láska!“

„Až budeš po nocích vyrábět chleba,“ obrátil jsem se na Pavla, „vzpomeň si na mne! Jistě ti to pomůže překonat pocit spaní uprostřed noční šichty, až si uvědomíš, co s mou milou v té chvíli provádím. Je to totiž vášnivka a hodláme to dělat každou noc. Ach, ten osud je někdy tak krutý, já vím...“

„A nespravedlivý!“ dodal Kasíro.

„A nespravedlivý...“ souhlasil jsem.

„My tě fakt k babici chtěli vzít,“ řekl Pavel, „fakt chtěli! No řekni, Kasírko!“

„Asi jo. Vona ti na nás čeká každý večer. Číhá u dveří a vůbec nezáleží na tom, v kolik se vracíš nebo jak potichu jdeš. Já už fakt chodím po špičkách a...“

„A je mu to hovno platný!“

„Je. Prostě se otevřou dveře a Babice mě vtáhne dovnitř. Řeknu ti upřímně, já už se tam bojím chodit spát!“

Škádli jsme se až do oběda a pak si objednali hamburgery. Chtěl jsem se jít podívat do města a najít si ubytování, ale přišel Čarlí a dva kluci, kterým se říkalo Dortíci, a tak jsem odchod odložil. Byl to povznášející pocit, nedělat si s ničím starosti a mít peníze. Když jste měli peníze, tak vás vzali všude, třeba o půlnoci a ještě se omlouvali...

Dortíci byli docela prima kluci a s Čarlím byla legrace. Párkrát jsem se s ním sešel v hotelu Don, kam se chodilo tancovat. Byli jsme zkušení a nesesali si ke zdi. Mezi bambusovými kulatinami do vás mohl někdo z venku klidně píchnout nůž. Ne, že by se to kdy stalo, ale povídalo se to. Jako že by se to mohlo stát. A nejen mezi Čechy, takže v Donu si ke stěnám nesesal nikdo. Přesto se v této milé instituci k úrazu přijít mohlo. Čarlímu tam jednou přerazili nos. Tajně jsme mu říkali „Náčelník Orlí Nos“, ale do očí mu to neřekl nikdo. Byl na to trochu citlivý.

Také Kasíro přišel v Donu málem k úrazu, ale nikoli fyzickému nýbrž morálnímu. Zúčastnil se amorální loterie, ve které vyhrál štíhlou blondýnu v horním pokojíčku. Tam se na ni vrhl a nedbaje jejích protestů, strhal z ní šaty, aby zjistil, že dáma nosí paruku a mezi nohama má mužské přirození a ještě ke všemu vlastní, což tohoto milovníka ženského těla přirozeně rozzlobilo. Tu noc zachránila hotel Don před lehnutím popelem jen holá skutečnost, že Kasíro u sebe neměl sirky, protože nekouřil.

Odpoledne uteklo jako voda a v zahradě rozsvítili světla. Bylo tu útulně mezi klábosícími druhy, ale rozhodl jsem se, že se přece jen nejdříve podívám po noclehu. Také jsem měl hlad. Dortíci se rozhodli, že půjdou do kina a já šel kus cesty s nimi.

Kino Paspalis bylo hned vedle mléčného baru, kam se chodilo o přestávce na milk shake. My ovšem nechodili do kina pít mléko, ale balit domorodky. Bílí lidé chodili většinou na balkón, kde to ovšem bylo mnohem dražší a zpocené vagabundy, jako jsme byli my, tam nepouštěli. Domorodci a my, dělníci bushe, jsme chodili do přízemí, kde sice byla sedala také, ale dalo se tu i ležet na trávě před plátnem, protože kino nemělo střechu. Ta tráva pamatuje hodně. Dokonce i Mydlinku, který jako první běloch v Darwinu se odvážil jít do kina s černou a lidi na něj plivali z balkónu...

Rozloučil jsem se s Dortíky a popřál jim hodně štěstí. Já sám jsem moc štěstí neměl, laciné noclehárny měly obsazeno a do drahého hotelu se mi zatím nechtělo. Obešel jsem blok, stavil se v Donu, ale nebyl tam nikdo, koho bych znal. Parkem jsem se vrátil do Smith street. Teď jsem mohl jít do leva a skončil bych zase ve Vicu, nebo do prava a dát si něco k jídlu v Knickerbocku. Zvítězil hlad a já jsem se dal do prava.

V Knickerbocku bylo pár stolů obsazených, ale jinak prázdné. Věděl jsem, že hlavní nával přijde, až zavrou ve Vicu, a tak jsem obsadil stůl, kde jsme obvykle sedávali. Nita mě hned zblejskla a šla pozdravit. Věděl jsem moc dobře proč.

„Pozdravuje tě a přiletí příští pátek,“ odpověděl jsem místo pozdravu.

„Já vím, volal...“

„Jaký to je, tenhle telefon přes rádio?“

„Strašně to šumí a prská, že jsem mu stěžím rozuměla. Kde bydlíš?“

„Ještě nikde. Slyšel jsem, že máš svůj barák?“

„Mám. Je tam větší zahrada pro Pind'u a můžu si tam dělat, co chci.“

„Takže bys mohla ubytovat na pár dní pocestného?“

„To bych nemohla, máš smůlu! Mám novou servírku a ta nemá kde bydlet, tak jsem ji vzala na pokoj.“

„To nevádí, když nemůžeš, tak nemůžeš. Pronajmu si něco většího, abysme měli kde s Frantou bejt.“

„Franta se vejde!“

Rozesmál jsem se a Nita se zazubila.

„Taky ti na všechno skočím...co si dáš?“

„Řízek a rychle, mám hlad!“

„Řízek chvíli vezme. Pošlu ti nejdřív polévku, fakt je dobrá.“

„Tak jo,“ povzdechl jsem si, „ale nedávej do ní moc vody.“

Rozhlédl jsem se po restauraci. Nová servírka stála za pultem, ale zády ke mně a mučila espresso mašinu na kávu. Slyšel jsem, jak to syčí a bublá, když dělala pěnu na cappuccino. Měla dlouhé, tmavé vlasy do půli zad a přes hlavu nějakou stuhu, která vlasy podvazovala. Nita k ní přistoupila, něco jí řekla a převzala děláni kávy. Děvče zmizelo v kuchyni a za chvíli už se objevila s talířem polévky. Bylo vidět, že to není servírka z povolání. Držela talíř oběma rukama a opatrně jej nesla ke mně. Byla moc hezká. Tak hezká, až mě zamrazilo. Soustředěně postavila talíř přede mne a pak se usmála. Měla oslnivý úsměv. Také jsem se usmál a hned na to ztuhl a zapomněl, že mám hlad. Mechanicky jsem míchal polévku a očima sledoval servírku. Moje oči vpíjely její podobu a já jsem věděl, že jsem se zamiloval. Naráz a najednou mě to poznání osvítilo. Tuhle holčičku jsem chtěl! Opravdu chtěl a při tom v tom nebylo ani trochu smyslnosti. Jen čistá láska. A čistá touha.

„Nechutná vám?“ a zase ten oslnivý úsměv.

Udiveně jsem něco zamumlal a talíř odsunul. Pak jsem si objednal pivo. Žízeň jsem neměl ani zdaleka, ale chtěl jsem ji trochu pozdržet, jenže ona si to špatně vysvětlila. Vzala talíř a odnesla jej. Tohle bylo v Knickerbocku normální, že si host nechal přinést polévku, ani se jí nedotkl a objednal pivo. Podle zákona mu jej už mohli servírovat. Hned na to přiběhla Nita.

„Co blbneš, myslela jsem, že máš hlad?“

„Jó, hlad...“ rozpomněl jsem se.

„Taky sis objednal řízek!“

„Jó, řízek...“ potvrdil jsem. „Tak ho přines,“ povzdychl jsem si, „ne! Ať ho přinese ta nová!“

Nita zakroutila udiveně hlavou a odběhla.

Řízek jsem snědl, ale jedl jsem mechanicky a pomalu, jako člověk, který neví, co je hlad. V hlavě se mi to honilo a po celodenním pití ani jinak být nemohlo, ale cítil jsem se naprosto střízliv. Z podvědomí ve mně vyrašila nutnost něco nové servírce říct. Akorát, že jsem nevěděl co. Jenom jsem chtěl, aby to bylo něco úžasného. Něco tak ohromujícího, že ji to upozorní na mou maličkost. Přemýšlel jsem usilovně, ale pořád mě nic nenapadlo, takže mě pak samotného strašně překvapilo, že když konečně přinesla pivo, co všechno ze mne vyhrklo. Hezké čelíčko se zamračilo a úsměv jí zmizel ze rtů. A pak se na mne vyvalil vodopád slov a to tak rychle, že jsem jí nerozuměl skoro ani slovo. Což, myslím, bylo za dané situace pro mne mnohem lepší, než kdybych jí rozuměl. Pusinka jí jela a mezi rtíky jí probleskovaly ty nádherné zuby a já jsem okouzleně poslouchal intonaci její řeči, toho vodopádu slov, z nichž jsem občas rozeznal jednotlivé výrazy jako opilý, nic neomlouvá, drzost a podobně. Nakonec moje servírka pohodila hlavinkou, vlasy jí zavlály kolem hlavy, jak se prudce otočila a plavně odešla.

V sále bylo ticho a všechny oči se upíraly na mne. Pak se přihnala Nita.

„Prosímte, co blbneš!? Cos jí řek?“

Rozhlédl jsem se po ztichlém sále, po všech těch očích, které na mne civěly, a aby nebylo pochybností, odpověděl jsem hlasitě a anglicky.

„Co bych jí řek! Řek jsem, že si ji vezmu za ženu...o ruku jsem ji požádal, tak!... A budu platit, jo?“

Druhý den jsem vstal brzo a vykoupal se. Koupal jsem se dlouho a důkladně a přemýšlel, co budu dělat. Hotel Esplanáda byl nekřesťansky drahý a navíc u mne měli vroubek. Když jsem poprvé nabalil Dianu, zatáhl jsem ji právě sem na jejich přední trávník, protože to byl jediný trávník široko daleko, který byl zelený a krásně měkký. Bylo pozdě po půlnoci, všude ticho jen my do toho vzdychali a pak vyjelo z hotelu auto a chytlo nás do kužele svých světel. V hrůze, že mě Diana shodí v nejlepším, jsem jí zakryl jednou rukou oči, aby světlo neviděla a pokračoval v činnosti...

Teď mě však právě tím, co se mi před ním stalo, hotel odpuzoval. Připadal jsem si nečistý. Jako kdybych byl na znesvěceném místě, kde jsem kdysi zhřešil. Oblékl jsem se a sbalil svých pět švestek. Zapakovat jsem neměl co, měl jsem s sebou jen kartáček na zuby a holení. Sešel jsem dolů k recepci, zaplatil a vyšel do města. Nejprve jsem si koupil solidní sportovní tašku a pak vyrazil nakupovat. Poměrně brzo jsem tašku naplnil. Zašel jsem s ní do bushe za hotelem Don a opatrně se rozhlédl. Nikde nikdo. Krypticky jsem se do nákupu oblékl. Za chvíli jsem už byl celý v novém, včetně bot a podkolenek. Bez těch tehdy do lepších podniků nepouštěli. Podkolenky znamenaly to, co dlouhé kalhoty. Staré a propocené šatstvo jsem zanechal na místě, ale vzal jsem s sebou staré a pohodlné sandály. Ty jsem dal nejprve do krabice od nových bot, než jsem je uložil do tašky s dalším oblečením. Byl jsem si jist, že mě nikdo neviděl, ale pozdě odpoledne jsem ve městě potkal domorodce, který měl na sobě přesně to, co já ráno, takže si tím nemohu být tak jist.

Vrátil jsem se do centra města a u Woolworth zakoupil květiny. Květiny jsem nikdy před tím nekoupil a nevěděl jsem, jak je držet. Naštěstí parkoviště taxíků bylo přímo před Woolworthem. Měl jsem hrůzu, že mě uvidí někdo z kluků, i když jsem věděl, že je na ně moc brzo a že by měli ještě vyspávat. Na co jsem však nepomyslel, bylo, že mohou spát i Nita s novou servírkou. Pind'a ani neštěkl a byl rád, že mě zase vidí. Chtěl, abych mu hodil balónek a já jsem mu jej hodil, ale nejraději bych mu hodil ten puget, jak jsem byl nervózní. Šli jsme spolu ke dveřím a já zaťukal. Nic. Znovu jsem zaťukal a znovu nic. Dodal jsem si odvalu a zabouchal. Otevřít přišla Nita. Byla rozespálá a ze dveří jí vykukovala jen rozčuchaná hlava.

„Zbláznil jsi se?!“ řekla a pak uviděla květiny. „Jé ty jsou hezký! To je pro mne? Počkej, já se obléknu!“ Zabouchla, než jsem stačil otevřít ústa.

Ježíšikriste, lál jsem si v duchu, já jsem tak blbej! Proč jsem, pitomec, nekoupil pugety dva? Přece jí teď nemůžu říct, že nejsou pro ni! Všechny mé plány, všechno mé ranní přemýšlení se sesulo v mé hlavě do zmatené směsi zoufalých nápadů, z nichž ani jeden se nedal uskutečnit. Zbyla jen touha skočit do taxíku a jet zpět pro druhou kytku. Jenže taxi už odjelo.

Nita znovu otevřela dveře a pozvala mě dovnitř. Hlavu už neměla rozčuchanou a vypadala zcela normálně. Začal jsem koktat něco v tom smyslu, aby se nezlobila, že příště určitě přinesu kytky dvě a Nita se rozesmála a řekla, že teď zase ona dostala mne. Copak jsem tak pitomej, že bych si mohl myslet, že okamžitě nepochopila, pro koho ta kytka je?

Přiznal jsem, že poněkud zpitomělej skutečně jsem.... ale strašně se mi ulevilo! Nita mě pak informovala, že budoucí majitelku květin už vzbudila a že se koupe, tak abych počkal v obyvaku. Šel jsem, ale znovu

mi nebylo nejlépe. Já jsem to božské stvoření vzbudil! Jestli se do mne zase pustí jako včera, tak mi tu kytku hodí na hlavu. Možná, že jsem ji Nitě dát měl?!....

Sedl jsem si ke stolu a svěřil hlavu do dlaní v divokém pokusu urovnat si myšlenky, ale nic mě nenapadlo. Když obě vstoupily do obývacího pokoje, musel jsem vypadat jako opilec, který se právě probírá po těžké noci. Rychle jsem vyskočil a nemotorně nové servírce nabídl kytku. Nesměle ji přijala, zatímco jsem koktal omluvy za včerejšek a přiznal, že pár piv jsem v sobě skutečně měl... a ona řekla, že si to hned myslela, že nevím, co povídám.

Rychle jsem zakoktal, že vím až moc dobře, co jsem říkal, ale chápu, že jsem se choval nemožně. Ano, nemožně! Takže bych pochopil, kdyby na mne poslala svého boyfrenda, aby mně vyprášil kožich... Nastalo trapné ticho, v kterém přivoněla ke kytici a řekla, že to je krásná kytka a jestli jsem ji vybíral sám a že ji dá do vázy, když se nebudu zlobit. S tím se nedalo než souhlasit a moje past sklápěla na prázdno. Do prčic, uvažoval jsem zoufale, takhle krásná holka nemůže být sama! Ta bude mít přítele zcela určitě! Přece není možné, abych měl takové štěstí? A zatímco hledala vázu, já přemýšlel, jak neznámého soka vyšoupnout ze sedla. Nic lepšího než že ho budu muset zabít, mě v tu chvíli nenapadlo.

Nita uvařila kafe a konečně nás představila. Nová servírka se jmenovala Zena. Sedli jsme si na zahradu a rozhovor se rozproudiv. Snažil jsem se být vtipný a asi mi to docela šlo, protože jsem ten oslnivý úsměv viděl častěji a častěji.

Nita pak řekla, že musí jít do Knickerbocku dělat obědy, ale Zena začíná až v pět, takže pokud chceme zůstat zde, tak můžeme.

Zena to rychle zamítla, že si chce jít zaplavat na pláž. Dělal jsem si legraci a lhal, že plavání je moje nejmilejší zábava, a kdyby mě vzala sebou, že bych šel také. Usmála se a přitakala, pokud si opravdu chci JENOM zaplavat. Znovu jsem zalhal, však co bych mohl chtít jiného?

Plavat uměla mnohem lépe než já. Byla opálená do hněda, takže jsem si nebyl jist, jestli není z části domorodka. To mně ovšem vadilo ze všeho nejméně, byl bych ji miloval, i kdyby byla černá jako bota! Už jenom pro ten úsměv!

Byla o hlavu menší než já, takže mi nedělalo problém ji občas chytit a vyzvednout vysoko nad vodu. Dělal jsem, že ji do vody hodím a ona se mne držela jako klíště, protože si nechtěla namočit vlasy, které si vyčesala až na temeno. To držení mi dělalo dobře a neměl jsem nejmenší úmysl ji pustit, i kdyby chtěla. Jednou rukou mě držela kolem krku a druhou mně hrozila .. Jestli mě pustíš, nikdy ti to neodpustím! Nikdy! Škádli jsme se, ale když jsme jen tak plavali, nestačil jsem jí. Musel jsem tedy svoje řeči o mé nejmilejší zábavě maskovat potápěním. Pod vodou jsem dokázal vydržet až ke dvěma minutám a ji to fascinovalo. Když jsem zmizel pod vodou po prvé a dlouho se neobjevil, docela zpanikařila. Jak mi to dělalo dobře! Oh, ten pocit, že má o mne strach! Nakonec jsme si lehli na ručník. Její, já žádný neměl a opalovali se. Dával jsem si pozor, abych se jí nedotýkal, i když mě to táhlo, abych ji pohladil, ale dokázal jsem se opanovat.

Když jsem ji pak před pátou doprovázel do práce, musel jsem se držet, abych ji nepolíbil. Stáli jsme u dveří a já se ptal, zda bych jí nemohl přijít naproti po práci. Odpověděla otázkou, kam teď půjdu. Řekl jsem po pravdě, že nevím a ona řekla:

„Ale já vím!“ a hezky se usmála.

„A kam teda?“ zeptal jsem se užasle.

„Na pivo.“

„Možná...“ protahoval jsem, „ale kdybych na pivo nešel, mohl bych pak po práci na tebe počkat?“

„Tak dobře. Když si nedáš ani pivo, tak přijď! A nemysli, já to poznám!“ zahrozila mi hezkým prstíčkem a zmizela ve dveřích.

Seděl jsem až do desíti s klukama ve Vicu a pil limonádu. Divili se a já před desátou také. Vedli samé pitomé řeči a pochechtávali se úplným kravinám. Takhle jsem je neznal. Byl jsem také takový, když jsem pil?

Ale trpěl jsem, když přede mne někdo postavil pivo a pak ho s omluvným úšklebkem zase odtáhl a řekl:

„Jó, promiň! Já zapomněl! Pán je abstinent...“

Mé utrpení však stálo za to. Vždyť jak jsem jí mohl lépe dokázat, že jsem nepil, než pořádným polibkem?

Stanislav Moc - Austrálie - můj osud DOKONČENÍ

Franta přiletěl do Darwinu odpoledním letadlem. Nita ho sice nemohla jít přivítat, ale půjčila mi své auto a já ho vyzvedl z letiště. Teď, co nebydla u otce, to bylo mnohem jednodušší pro všechny. Samuel Vstap jí mohl poroučet pouze ohledně restaurace, kterou mu vedla, a to ještě jen v pracovní době. Po práci si Nita mohla dělat, co chtěla, a také dělala. My jsme s Frantou chodili po městě a večer vysedávali u Podvazku a čekali, až děvčata skončí práci. Někdy jsme jim pomohli s úklidem, ale jenom tehdy, když Samuel nebyl přítomen. Mne bral ještě na vědomí a byl celkem společenský, ale Frantu přímo nesnášel. Snažil se přicházet do restaurace každý den, zvláště před zavírací dobou, ale to mu vždy nevycházelo, protože měl i jiné povinnosti, především bookmakerovské. Do všeho se pletl a asi s ním nebylo příjemné dělat, ale nám to bylo jedno. Seděli jsme u stolu, popíjeli pivo a probírali situaci. Já se Frantovi svěřil, že bych rád rozbil Čarlímu hubu, ale že to mám zakázáno, takže ten blbec má takové štěstí, o jakém se mu ani nezdá, natož aby si je zasloužil. Načež Franta podotkl, že třeba mám štěstí já a abych to tak nechal, že násilí nic neřeší.

„Máš Zenu a on utřel hubu, co chceš víc?“

Musel jsem uznat že nic a radši jsem změnil téma. Jestlipak už má na letenku do Sydney? Fanoušek jen kysele mávl rukou, že už má nejméně na deset letenek, ale Nita nikam nechce, takže mu to není nic platné. Takhle jsme se škádlili až do zavírací doby a pak si šli stoupnout za roh, kde bylo stanoviště taxiků. Já jsem se Zenou chytal taxika do motelu Sea Breeze, ale Frantu, k nelibosti taxikářů, vyzvedávala Nita a jeli spolu domů k ní, aby Samuel Vstap nic nevěděl.

Nejhezčí byla rána. Zena se vždy styděla, když nám přinesli snídani do pokoje a my byli ještě v posteli. Zrudla a zalezla pod deku, aby jí nekoukala ani hlava. Já jsem se naopak nestyděl a to ani po tom, když obsluha odešla, takže nám kolikrát snídaně vystydla.

Ale učil jsem se a hlavně to, že nejkrásnější je, když se vám žena dává z lásky. A když tu lásku chcete opětovat, musíte si toho dávání umět vážit. Láska je stupeň nad Uměním a přitom Umění je reflexí transcendence. Co více si mohou milenci přát?

Zena byla profesí zdravotní sestra a u Podvazku pracovala jen proto, aby si přivydělala, než bude muset odletět na domorodou misi v poušti Severního Territoria. Měla tam strávit šest měsíců, což ladilo s mou prací, protože i já jsem musel pracovat šest měsíců do mé příští dovolené. Přesto jsem z toho souladu našich zaměstnání radost neměl. Znal jsem svou milou deset dní a nedovedl si představit, že bych bez ní měl být týden, natož šest měsíců. A den mého odletu se blížil neúprosně každou hodinu...

Ze zoufalství jsem si vymyslel plán, že Zeně na Gove seženu práci. Doktora jsem znal, však mně sešival hlavu, a věřil jsem, že mi pomůže. Někáká nemocnice v místě, které má přes tři tisíce dělníků a úrazy jsou tu na denním pořádku, přece být musí, utěšoval jsem se. Zena souhlasila, když jí na Gove seženu práci, na misi nepoletí, ale musí to být rychle, do odletu má tři týdny. Já měl tři dny...

Do Vicu jsme s Frantou chodili také. Byla tam zábava, i když Pavel s Kasírou se už vrátili na Gove. Čarlího jsem viděl jen dvakrát, ale vždy se zvedl a odešel, když mě viděl přicházet. Po druhé dost rychle, protože se zrovna ohlédl, když jsem se za ním rozběhl. Prokličkoval na zahradě mezi stoly a zmizel ve tmě ulice ještě dříve, než jsem doběhl ke dveřím. Nehonil jsem ho, abych se popral, ale chlapská pýcha mi velela, abych si s ním promluvil. Měli jsme spolu nevyřízený účet a já cítil, že to nějak uzavřít musím. Prát jsem se nemohl, to jsem slíbil, ale pořád ve mně doutnala jiskřička, že když ho vyprovokuji a on bouchne první... joj, to by byla jiná! To by bylo v sebeobraně! Stačí malá chybička z jeho strany, i kdyby mě jen strčil... ale dobře jsem tušil, že nestrčí. Kluk, kterej utíká, když zadupete, se prát nebude, i kdyby ho jeden držel za krk. Měl jsem hrůzu, že když mu chlapsky nedomluví a on zjistí, že si Zena vymohla to nepraní, tak si bude myslet, že k němu ona něco cítí... a při té představě se mi zatínaly pěsti samy a zrychloval dech. Promluvit jsem si s ním musel! Už jen proto, že jsem měl strach, co bude, až odjedu. Aby si, proboha, něco na Zenu nezačal! Jistěže, myslel jsem na zneuctění. Za to bych ho zabil! To bylo jediné, co mě v tom rozpoležení utěšovalo, ale potřeboval jsem, aby o tom věděl, aby neměl pochybnosti.

Petr mezi nás skoro nechodil. Držel se své Švýcarky a hodlal se s ní co nejdříve odstěhovat zpět do Sydney. Dvakrát jsme je se Zenou navštívili a jednou šli spolu na večeři. Bavili jsme se samozřejmě v jejich společnosti pouze anglicky a bylo to pro nás oba plné utrpení koktat anglicky. Měli jsme si toho co říci, ale v angličtině to nikdy tak nevyznělo. Švýcarka mluvila dobře, i když jednoduše jako my, protože i ona byla emigrantkou. Také jí bylo dobře rozumět, ale když to spustila ta moje, tak jsme

lapali po dechu všichni tři. Ještě že jsem Zenu instruoval, aby mluvila pomalu, většinou si vzpoměla a včas zpomalila. Občas se nám podařilo s Petrem promluvit i česky, když si děvčata odskočila.

To jsem mu naznačil svůj problém a Petr mě uklidňoval, že se příležitost naskytne, abych se nebál.

„Nemůže furt utíkat,“ tvrdil, „to by z tebe zešlél. Jednou se sám zastaví, uvidíš, a ty mu to pak vysvětlíš! Čarlího bych se nebál, bejt tebou, ale tý pakáže vokolo... Proč myslíš, že chci do Sydney? V tomhle městě plném nadržených dělníků z bushe to slušný chlapec nemá lehké a ženatý aby chodil s kulometem...“

To mi ovšem na klidu nepřidalo. Darwin jsem miloval, ale přitom jsem musel uznat, že Petr má pravdu. Konec konců i já jsem býval pakáž, ale teď jsem doufal, že jsem povýšil na slušného chlapce...

Den před odletem jsem potkal Petra v Cavenagh Street a on mi řekl, že Čarlí je právě ve Vicu.

„Sedí u dveří v pubu! Když půjdeš zadem, uvidí tě až v poslední chvíli, a kdyby chtěl utéct předem, chvíli ho snad udržím...“

Rozdělili jsme se a zatím co Petr šel předem do lokálu, obešel jsem celý blok a blížil se k Vicu zadem od pracáku. Držel jsem se ve stínu palem, protože z lokálu bylo na zahradu vidět. Naštěstí Čarlí seděl čelem k hlavním dveřím. Petr stál za ním. Přistoupil jsem celkem ležérně a Petr kývl hlavou. Jeho práce skončila a zbytek byl na mně.

„Že je na mně runda?“ zeptal jsem se hlasitě.

„Je!“ souhlasili všichni okamžitě. Čarlí se pokusil vstát, ale zatlačil jsem jej zpět do židle.

„Taky si dáš,“ oznámil jsem mu přátelsky, „zítra odjízďím, to se musí zapít! Pojď, pomůžeš mi s rundou...“

Neochotně vstal a šli jsme spolu k baru. Objednal jsem piva a podíval se mu do očí. Opětoval pohled s úsměvem, ale v očích úsměv neměl.

„Lhals mi, Čarlí, ani nevíš, jak mě to bolí...“

„To je život, Stando, málems mi na to skočil ...“

„Měl jsi hrozný štěstí, že neskočil. To by pak ani nebyl život ... teda pro tebe! Je na tebe hrozně naštvaná, být tebou, nechodil bych jí na oči...“

Mlčel a díval se na barmana, jak plní sklenice.

„Konec konců i já bych byl naštvanej, kdybys jí na ty oči šel. Hádám, že by mě to tak rozrušilo, že bych ti ten frňák narovnal! Jestli chceš bejt zase fešák, Čarlí, jen si řekni!“

Ale Čarlí si neřekl. Dobře věděl, že nejsem žádnéj plastickej chirurg, nýbrž že jsem se v bushi živil kácením stromů. Kysele se ušklíbl, rychle otočil a odešel. Nechal jsem ho a zaplatil. Pak jsem rundu odnosil vždy po čtyřech sklenicích ke stolu.

„Tak jak to šlo?“ chtěl Petr vědět.

„Dobře, setsakramentsky dobře. Myslím, že jsme si rozuměli. Slíbil jsem mu narovnat tu jeho skobu a to i bez nemocenského pojištění. Fakt, jen tak, zadarmo.“

„Předpokládám, že to nevzal?..“

„Nevzal. Asi ví, že nejsem žádnéj chirurg...“

„Jseš blbej“, odtušil Franta, „říkal jsem ti, že násilí a provokace nikam nevedou..“

„Vždyť jsem se ho ani nedotkl!“

„Ale provokoval, to bylo vidět i na dálku...“

Pozdě večer jsme šli spolu k Podvazku a diskutovali o budoucnosti. Petr chtěl koncem měsíce s Claudií odletět a Franta by jel nejradyji také, ale Nita chtěla byznys, jakýkoliv byznys a na to neměli dost peněz. Chtělo to na Gove zůstat a ještě chvíli makat. Nic jiného mu nezbývalo.

Na poslední den jsem si pronajal auto a vzal Zenu na Humpty Doo a k Pítru Thomasovi. I na Mary River jsme zajeli. Dojatě jsem obcházel místa, kde měla Survey Party tábor, ale po naší tehdejší přítomnosti nezbyla ani stopa. Jen bambusy v hájích se dál kolébaly ve větru a dutě na sebe narážely. Pro mne to byla krásná vzpomínka, ale Zenu to příliš nezaujalo. Bylo horko a koupat jsme se nemohli kvůli krokodýlům. Raději jsem ji vzal zpět do města a na koňské dostihy. Tam jsme potkali Dick Mc Cabbina. Džokejem se nestal, ale koně miloval pořád a dal mi tip na sázku. Bohužel, kůň prohrál, ale mně to nevadilo. Cítil jsem, že patřím do Territory. Kdybych jen Zenu dostal na Gove! V životě bych Territory neopustil...říkal jsem si.

Ten večer byl v Darwinu můj poslední. Seděl jsem u stolu s Frantou, zatímco v lokále to vřelo a moje láska na mne neměla čas. Svěřoval jsem se svému kamarádovi se svými pocity a s tím, že tu vlastně

jsem docela spokojený. Franta měl naopak dojem, že tu nic není, jen příležitost si vydělat. Samuel Vstap nás pozoroval s nechutí. Dlouho jsme si vybírali v jídelničku, protože jsme věděli, že máme čas a budeme tu až do zavírací hodiny. Samuel to věděl také, ale nesl to nelibě. Vždy když šel okolo, pronesl uštěpačnou poznámku na naši adresu. Shovívavě jsem to pomíjel, ale Frantu to štvalo.

„No není zoufalej“? kroutil hlavou.

„Je“, souhlasil jsem, „nic si z toho nedělej!“

„Já si z toho nic nedělám, jen mě sere, že jednou bude mým tchánem...“

„A pak se uklidní a ty z něj uděláš dědečka. Tím ho zestárneš a znemožníš...“ smál jsem se mu.

Nakonec jsme si v jídelničku něco vybrali a Franta to šel objednat k pultu. Samuel Vstap se hrozně ročilil, zabafal z doutníku a vykřikl na něj, že je opilej. Že zavolá policii. Co mu na to Franta řekl, jsem neslyšel, ale pan Vstap hrozně zrudl, vzteky překousl doutník a s nečekanou rychlostí mu vrazil políček, až to mlasklo.

„Myslel jsem, že násilí nikam nevede..“ připoměl jsem mu jeho dřívější radu, když se vrátil.

„Nevede,“ souhlasil, „však jsem se ho ani nedotkl!“

„Ale i na tu dálku bylo vidět, žes provokoval..“

Franta se ušklíbil a ohradil:

„Jaká provokace? Jen jsem mu řek - snad nebude tak zle, tatínku“?

***

Teprve v letadle jsem si vzpoměl na Alici. I ona se musela touhle dobou vracet ze Singapore a až mě zamrazilo, když jsem si uvědomil, že bude plná „anti-baby“ pills, jak mi slíbila. Že by jí byly se mnou ještě něco platné, už nepřipadalo v úvahu, ale začal jsem se toho setkání bát. Naštěstí Alice v letadle nebyla. Trochu se mi ulevilo a začal jsem pozorovat krajinu pod námi. Letěli jsme na východ přes všechny Aligátory řeky, které jsem tak důvěrně znal z dob Survey party a přemýšlel, zda kluci jsou právě na lajně a porážejí stromy. Z té výše však nebylo možno rozpoznat nic jen stezky buffalů, které se klikatily přes planiny jako zkrabatělé provázky.

Aligátory řeky dostaly svá jména od prvních bílých objevitelů, protože byly plné „aligátorů“. Teprve mnohem později se přišlo na to, že se nejedná o aligátory, ale Johnsonovy říční krokodýly, kteří se jim jen podobají. Johnsonův krokodýl je menší a má protáhlou úzkou hlavu, takže se značně liší od masivních krokodýlů slanovodních. Což vysvětluje chybu objevitelů. Tohle všechno se mi honilo hlavou a mnohem více. Jak jsme zastřelili krokodýla a hádali se, komu ta kůže bude patřit. Jenže jsme ji špatně vydělali, protože ani jeden z nás nevěděl, jak na to. Kůže po dvou dnech ztvrdla a tak páchla, že jsme ji na noc ponořili do vody, z které nám ji ukradl krokodýl, takže se vrátila tam, kam patřila. Ani krokodýlí maso jsme nepoužili, jen kousek upekli a zjistili, že nemá skoro žádnou chuť.

Tohle všechno jsem revidoval v hlavě, dívaje se z letadla dolů na červeno-zeleno-modrou krásu pod námi, ale to nejdůležitější jsem stejně nepřehlušil. Co budu, proboha, dělat, až dostanu Zénu na Gove a ona se setká s Alicí?...

Z letiště nás odvezl autobus do Mt. Saunders a já hned pospíchal za doktorem, tak jak jsem byl i se zavazadlem. Hlavně abych nepromeškal příležitost, kdyby se nějaká naskytla. A příležitost skutečně byla! Nemocnice na Gove zaměstnávala čtyři zdravotní sestry a jedna z nich právě odešla, takže doktor, který si mě pamatoval, skutečně potřeboval novou zdravotnici! Byl bych ho z radosti políbil. Nadšeně jsem mu vysvětlil, že znám prvotřídní sestru, která se chce na Gove dostat za mnou a ten dobrák hned zavolal rádiovým telefonem do Darwinu na pracák. Tam nahlásil Zénino jméno a požádal, aby mu ji poslali co nejdříve, že se jim druhý den sama přihlásí. Na mně bylo, abych večer zavolal do „Podvazku“ s tou radostnou zprávou. Odcházel jsem z nemocnice pln naděje a radostí házel sportovní tašku vysoko do vzduchu. Vždycky jsem tašku roztočil, vyhodil a zase chytil. Zkrátka jako malý kluk na cestě ze školy domů. Bylo po poledni a kuchaři zrovna opouštěli kuchyni. Když mě uviděli, jak vyvádím, začali tleskat a hvízdát. Překvapeně jsem se zastavil. Malý Španěl mi rukama naznačil, co jsem asi na dovolené dělal, že tak blbnu. Zasmál jsem se a teatrálně se uklonil. Jirka, s kterým jsem dělal v jídelně pro bossy, mi pak česky řekl

:
budu muset jet na dovolenou taky, když to tak pomáhá...“

„Pomáhá,“ přiznal jsem, „ale musíš potkat tu pravou.“

„Ty vole, já

„Já vím, už se po tobě ptala.“

„Kdo se po mně ptal?“ koktal jsem nevěřičně.

„Alice. Celá kuchyně už o tom ví a kluci se na ni v poledne chodí dívat dírkou. Nejhorší je malej Španěl. Vzal jsem ho do jídelny na jeden den, ale hned jsem ho musel vyhodit, pořád mu stálo péro.“

„To je průser.“

„To je, tu díрку do zdi udělal taky von.“

„To né... Alice je průser! Pojď ke mně na pokoj, já ti to vysvětlím.“

„Vysvětlí mi to až večer, jo? Včera jsem hrál celou noc karty a rád bych si na chvíli lehnul.“

„Tak si lehneš na Frantovu postel, von se vrátí až příští týden. Prosimtě... já se potřebuji někomu svěřit...“

Leželi jsme každý na posteli, takže jsme na sebe neviděli a já Jirkovi vyprávěl, co se mi na dovolené přihodilo. Valilo se to ze mne jako vodopád a mlel jsem páte přes deváté. Chvíli to trvalo, protože zamilovaní mají tendenci vysvětlovat všechno třikrát, ale Jirka u toho neusnul, za což jsem mu byl povděčen.

„Takže, jestli ti rozumím, ty bys rád píchal ...“

„Vo píchání vůbec nejde!“ přerušil jsem ho zoufale, „já ji miluju! Chápeš? Tohle je láska, vole, to nemůžeš pochopit!“

„No dobře, já vím, že vo to vůbec nejde, ale nech mne to shrnout mým nechápavým rozumem. Ty chceš píchat tu, co ji miluješ a co tady není. A tebe chce píchat ta, co tady je a miluje tebe. Říkám to dobře, ne?“

„Tak nějak...“ připustil jsem rozmrzele.

V tom případě nevidím žádný problém..“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.

„Jednoduše. Šest měsíců budeš píchat Alici ...“

„Ale přece..“

„Nech mně! Ta co tu není a co ji miluješ to neuvidí, páč tady není, a ta, co tu je a miluje tě, bude mít radost, že tu je a že pícháš ji. Nebezpečí, že bys ji napíchal ti nehrozí, sám jsi říkal, že je napráškovaná a po šesti měsících půjdeš za tou, co ji miluješ a budeš ve výborný kondici, protože budeš mít natrénováno...“

„Ty jseš úplně blbej!“

„Vid'. A ničemu nerozunín. Ty vole, já bych chtěl mít tvý starosti!“... a Jirka se otočil na bok a v tu ránu začal chrápat.

***

Na večeri jsem nešel, měl jsem obavy, abych nepotkal Alici. Před sedmou jsem zašel za doktorem a přes rádiotelefon jsme zavolali k Podvazku. Telefon vzala Nita. Ihned pochopila celou situaci, i když si neodpustila poznámku, že jsem zavolal, když mají nejvíce práce. Zéna se ozvala za chvíli. Vysvětlil jsem, že ráno musí na pracák a hlásit se o práci na Gove. Její jméno tam už mají a do týdne už můžeme být spolu... Nebyl to lehký rozhovor. Rádiové vlny naše hlasy přinášely a pak zase odnášely do éteru, takže jsme se občas neslyšeli. Mnohokrát jsem se musel opakovat, než jsem si byl jist, že Zena pochopila, co po ní chci.

Odcházel jsem od doktora v povznesené náladě. Vždyt' už do týdne se uvidím se svou milou. A možná ještě dříve! Třeba už pozítří?!

Ráno jsem šel do práce a přemýšlel, jak se vyhnu Alici. V nejhorším jí řeknu pravdu, rozhodl jsem se, ale dobře mi u toho nebylo. Bylo mi jasné, že jsem se k ní nezachoval dobře. Také mi jí bylo líto, ale Zéně jsem nevěrný být nechtěl. Nejvíce mě trápilo pomýšlení, že obě budou jíst v té samé jídelně, den za dnem a já je budu muset obě obsluhovat a nakonec jí Alice řekne, jak jsme spolu byli na hotelu. Toho jsem se obával nejvíc.

Ráno proběhlo dobře a Alice se neukázala. V poledne už o mém „problému“ věděla celá kuchyně a kluci se mi pošklebovali včetně manažéra Kevina. Domluvil jsem se s Jardou, a když jsem viděl Alici přicházet, vzal jsem za něj službu v kuchyni (myl nádobí) a on za mne službu v jídelně. Bylo to zbabělé, ale Alice do kuchyně vidět nemohla a Jirka měl ode mne nařizeno, aby jí řekl, že jsem se ještě nevrátil...

Do kuchyně vidět nebylo, ale z kuchyně do jídelny ano. Teda dírkou ve stěně. Všichni kuchaři se u ní tísnil, odstrkovali se a vzrušenš si šeptali, že to je ta vpravo u druhého stolu. Řecký kuchař mně oznámil, že takového vola ještě neviděl a prosil mě, abych mu to s ní vyjednal, že to za mne vezme. Malý Španěl byl nejhorší, protože bil hlavou o zed' a nevěřičně vykřikoval „stupid, you stupid boy!“ a přes kalhoty si mnul přirození.

Tohle jsem pak měl na talíři každý oběd a každou večeři. Večer jsem jezdil do hospody na Wallabi Beach, protože jsem se bál, že na Mt.Saunders by mě Alice mohla spatřit. Začínala být trochu moc zvědavá a občas jsem ji zahlédl v poslední chvíli, protože se potulovala kolem kuchyně jako hladová lvice i v jiných hodinách, než jen kolem jídla. Na Wallabi Beach to sice bylo bezpečné, ale i tady jsem si užil své. Pavel, který tam jezdil také, ale ne aby se schovával, nýbrž za Kasírou, mě nařknul, že dělám ostudu všem Čechům doma i v zahraničí (těm obzvlášt') a vlastně všem Evropanům, snad i celému světu.

„Ty sralbotko,“ řval, opile, „vem k ní mne, ať zachráníme, co se ještě zachránit dá! Čest národa!“ Nedbal jsem ničeho. Doby, kdy jsem půjčoval Dianu, skončily. Ostatně Alice mou dívkou nebyla, jen jednu noc... Nechtěl jsem nic a nikoho, jen mou Zenušku...

Po týdně jsem to už nevydržel a zašel znovu za doktorem, ale ten měl pro mne smutnou zprávu. Novou sestru mu z Darwinu již poslali, ale nebyla to Zena.

„Jak je to možný?!“ čílal jsem se.

„Nevím, prostě poslali jinou.“

„Vždyť jsme jim dali její jméno!“

„To se někdy stává. Každý by chtěl dělat na Gove. Možná už to nešlo změnit.. a možná to byl omyl...“ krčil rameny.

„A nemohl bys ji poslat nazpět?“

„Zapomeň! Letenky nejsou zadarmo a já zase nejsem tak mocnej, abych si mohl určovat, kdo sem smí a kdo ne. To dělá pracák a já jim mohu jen doporučovat... sorry...“

Šel jsem od něj jako spráskanej pes. Zbývala mi jen jedna naděje. Oběhnout zbytek sestřiček a zjistit, jestli z nich některá nechce odejít. Hned druhý den jsem šel do nemocnice a sestřiček se poptal. Byly to samé mladé holky a odejít nechtěla ani jedna. Dělal si ze mne legraci, jestli jsem jako myslel odejít se mnou a pak jako přemítaly a nakonec řekly, že né a vyprskly ve smích. Usmíval jsem se, ale do smíchu mi nebylo. Věděl jsem, že tím to pro mne a pro Zén skončilo. Na Gove teď šanci neměla. Snad později, ale momentálně ne. Horečně jsem uvažoval, co budu dělat. Už jsem jí poslal tři dopisy, byla to moje jediná zábava při odpoledním klidu, ale psaní dopisů mi ji nemohlo nahradit. Navíc jsem s tím dost zápolil, protože psaní a hovorová angličtina, to je jako varhany a dudy... Hovořit už jsem uměl celkem dobře, i když jsem všemu ještě úplně nerozuměl, ale psát jsem neuměl. Bál jsem se, že úroveň mých dopisů ani zdaleka neodpovídá mým schopnostem hovorovým a abych se v jejich očích neponížil...

Také jsem věděl, že se známe jen čtrnáct dní a bál jsem se, aby kouzlo naší lásky dlouhým odloučením nevyprchalo. Šest měsíců je dlouhá doba na to, aby si jeden odvykl, zapomněl a pak se divil, co v tom druhém vlastně viděl...

To se konečně mohlo stát i mně a to jsem nechtěl. Poznal jsem opravdovou lásku a byl rozhodnut se jí nevzdat jenom tak. V tom případě mi moc času nezbyvalo. Zéna měla do deseti dnů odletět na domorodou misii a tam by mě za ní nepustili, to jsem věděl. Musel jsem udělat něco hned. Šel jsem za Kevinem, který měl kancelář u kuchyně, a dal mu na místě výpověď. Divil se, že chci opustit tak lukrativní job a hned po dovolené a pokusil se mě přemluvit, abych si to ještě rozmyslel. Neměl jsem co. Výpověď ovšem byla týdenní. To mně nevadilo, věděl jsem, že mám deset dní času než Zén odletí a týden se do toho krásně vešel. Psát jí už nemělo cenu, třeba by to přišlo až po mém příletu, a tak jsem se rozhodl, že ji překvapím.

Večer jsem u piva oznámil své rozhodnutí. Kluci mě přemlouvali, abych zůstal, kdo že jim teď bude hrát na kytaru a že žádná ženská za to nestojí...

„Jestli tě má ráda,“ říkal Kulička, „tak počká, a když to nevydrží, tak je to nána, která si tě nezaslouží...“

„Žádná nestojí za to! Do roka se rozejdete a co pak?“ prohodil Kasíro.

Odolával jsem všem řečem a den před svým odletem jsem přinesl kytaru. Naposled a na rozloučenou. Nebylo to jen s kamarády a s Govem, ale také s mou svobodou...

Druhý den už jsem byl v Darwinu, ale až na večer. To mně vyhovovalo, večer byl na překvapení nejlepší. S ubytováním jsem si nedělal starosti, Franta už byl na Gove a já věděl, že na jednu noc mě Nita se Zénou u ní přespat nechá. Se zavazadlem jsem si také nemusel dělat starosti. Měl jsem sice s sebou všechny svůj majetek, který jsem si za dvacet šest let života nadělal, ale kromě kytary se to všechno vešlo do jedné sportovní tašky. S tím se chodit dalo. Letištní autobus mě dovezl až na Esplanádu a odtud byl Knickerbocker skoro za rohem.

Vstoupil jsem rozrušeně do restaurace a přehlédl osazenstvo. Nebyl tu nikdo, koho bych znal. Zén stála u baru, ale zády ke mně a něco připravovala. Potichu jsem došel až k pultu, postavil sportovní tašku na zem a o kytaru jsem se opřel. Nezbyvalo nic než jen trpělivě čekat, až se obrátí.

***

Podařilo se mi sehnat byt k pronájmu i když to nebylo laciné. Malá cimra s kuchyňským rohem za dvacet dva dolarů týdně a o koupelnu se záchodem jsme se dělili ještě s dvěma partajema. Dvacet dva dolarů! Na Gove jsem platil sedm dolarů a bylo to nejen s bydlením, ale i se stravou a výměnou ložního prádla za čisté každý pátek. Tady jsme si museli ložní prádlo koupit a sami si ho prát. Na druhou stranu jsem si to mohl dovolit, měl jsem v bance přes šest tisíc dolarů a budoucnosti jsem se nebál.

Ted', když jsem miloval a byl milován, bylo mi všechno jiné jedno.

Objel jsem pár známých ze starých dob a z vládní farmy i Pítra Thomase a dostal práci u Departmentu of Main Roads. Stal jsem se manažérem Transportu. Zní to honosně, ale v podstatě jsem dělal řidiče. Ráno jsem začínal v kanceláři, kde jsem měl svůj stůl a telefon. Tam jsem si sedl, udělal kafe a čekal. Noviny jsem pro jistotu nečetl, protože jsem se ještě nevyznal a v kanceláři nás bylo víc. Každý měl svůj stůl i telefon, jen mašina na kafe byla ta samá. Stála na chodbě a dělala i čaj. Chodil jsem k ní nebo na záchod dost často, než jsem si zvykl, že mne nikdo nekontroluje, nedívá se a nikomu nevadí, že nic nedělám...

Do hodinky, do dvou však někdo zavolal a chtěl mluvit s manažérem Transportu. Vykoktal jsem, že to jsem já a neznámý hlas mne požádal, zda bych nemohl někoho poslat s nákladákem pro fůru štěrku, sud nafty, kolečko, tyče, stavební materiál, ale i jen vyzvednout balíček z pošty. Odpověděl jsem, že tam někoho okamžitě pošlu a seběhl dolů do dvoru, kde jsem měl zaparkované nákladní auto. Byl jsem totiž nejen manažer, ale i jediný řidič, kterého měl „manažer transportu“ k dispozici...

Většinou jsem zpočátku vůbec nerozuměl, co se po mně chtělo, protože na angličtinu v telefonu jsem nebyl zvyklý, a pro ten účel jsem si vypracoval zvláštní systém odpovědí, který spočíval v tom, že jsem z volajícího páčil rozumy neustálým opakováním jeho požadavků ve formě otázek. Také lidé v kanceláři mi mnohokrát pomohli. Když neznámý volající ku příkladu řekl : „Send some sand to Sam at Berrimah!“ a zavěsil, měl jsem dvě možnosti, buď telefon zcela ignorovat, nebo nahodit konverzaci s někým v kanceláři za účelem osvětlení mně neznámého požadavku. To proto, že mně ta věta vyzněla jako „sensamsén tú sém et berymi.“

V prvním případě se neznámý ozval po čase znova, většinou s velice srozumitelnou větou holou: „Where is the fucking sand?“ Také už mluvil zcela zřetelně, slova věty jsem znal a stačilo jen rozluštit slovo sand, abych neznámého ujistil, že osouložený písek je na cestě a musí tam být any fucking minute now! Pak si vydat rozkaz, písek naložit ve skladu a odvést.

V druhém případě, kdy jsem se rozhodl záhadě přijít na kloub hned, jsem začal uvažováním. Bylo mi jasné, že poslední slovo neznamenovalo „bury me“, tedy „pohřbi mne“, i když to tak znělo, protože to by žadatel zavolal do pohřební služby a né mně. Začal jsem se opatrně vyptávat okolo, co to je „berymi“ a dostalo se mi vysvětlení, že Berrimah je čtvrtí Darwinu a Department tam opravuje most, na kterém pracuje Sam, dobrej kluk, opravdu! Zbytek byla maličkost a vydedukoval jsem správně písek. Málokdy se stalo, abych se spletl a přivezl něco jiného, ale v tom případě jsem měl perfektní výmluvu. Manažér Transportu mi to přikázal, ale nevadí, odvezu a za chvíli jsem zpět s požadovaným, sliboval jsem. Vždycky počkali, co jim také zbývalo? A společně jsme prokleli osouloženého manažéra Transportu...

Zbytek dne byla maličkost. Jakmile jsem v kanceláři nebyl, moje telefony brali ti, kteří v ní byli a požadavky pro mne zapisovali na papír. Číst a psát jsem uměl lépe než mnozí v kanceláři, i když jsem

dělal chyby (většinou s členem určitým a neurčitým).

Práce to nebyla špatná a po čase jsem se skamarádil s osazenstvem tak, že když jsem odcházel, přemlouvali mě, abych zůstal.

Po roce dostaneš od Departmentu barák!, říkali. Ten tě bude stát na činži jen sedm dolarů týdně a po deseti letech, když u nás vydržíš, si jej můžeš odkoupit a všechna činže za celých deset let se ti z ceny odpočítá! Nabídka to byla lákavá, mít svůj dům s tropickou zahradou, ale já jsem si na Gove zvykl vydělávat, bral jsem tam každých čtrnáct dní 314 dolarů čistá ruka a to po zaplacení jídla i bydlení, zatímco nyní jsem bral každý pátek 52 dolarů, z kterých jsem musel 22 vysolit na činži. Zbytek jsme hravě se Zenou utratili za jídlo a jiné věci. Navíc jsem si začal uvědomovat, že Darwin je město hlavně svobodných a nadržených mužů, jakým jsem ještě donedávna byl i já. Jejich počet značně převyšoval počet dostupných či svobodných žen.

Když Zén neměla službu v Knicku, bral jsem ji i s kytarou mezi Čechy do Vicku a tím jsem ji vystavoval neustálému nadbívání. Zatímco já hrál na kytaru a zpíval, nějaký český bambula mi na milenku mrkal a v očích měl takovou touhu, že jsem ji kormidloval domů dávno předtím, než byla zavírací doba.

Obával jsem se ovšem zbytečně, moje milá byla hodná holka a hlavně zbožná. Tak zbožná, že jsme každou neděli chodili do kostela a tam jsem jí musel před Bohem slíbit, že to myslím vážně a opravdu si ji vezmu. Vdávat se chtěla ale doma, v Orange (stát NSW), kde vyrostla. Po bohoslužbách jsme se chodili koupat do starého a zaplaveného lomu. Také Nita tam chodila a já jsem jí říkal, že se všim asi praštím a pojedu do Orange stát NSW a Nita mě varovala, že Zéna se chce jen dostat domů a abych neblbnul a nikam nejezdil, že Australanky jsou prostě takové. Jožo a Danka, kteří si tam chodili zaplavat také, do mne hučeli to samé, abych si dával vela pozor, ale já jsem ničeho nedbal.

Na inzerát jsem koupil auto za 400 dolarů a začal balit. Naštěstí se koupě odehrála v sobotu a já platil šekem, tolik jsem v hotovosti u sebe neměl. Kluk, kterej mi je prodal, tím nebyl moc nadšenej, ale nakonec povolil. Jelikož jsme se Zen hodlali vyrazit z Darwinu v pondělí, udělali jsme si ještě výlet na Mary River a na farmu u Humpty Doo, abych se rozloučil se všemi těmi místy, kde jsem pracoval. Neujeli jsme ani dvacet mil a auto se začalo přehřívat. Zastavil jsem, zkontroloval vodu a zjistil, že mám vodu též v oleji. To znamenalo, že byla podfouknutá hlava motoru. Prostě jsem naletěl. Bože můj, byl bych vzteky auto převrátil do příkopu. Místo toho jsme se pomalu a s přestávkami vlekli zpět do Darwinu, abych motor neuvařil. V pondělí ráno, ještě před otevírací dobou jsem šel do banky, abych anuloval svůj šek na čtyři stovky a kdo tam už nestál, připraven jej vyměnit za hotovost hned jak otevrou, byl kluk, co mi auto prodal. Měli jsme spolu ostřejší výměnu názorů, ale nakonec mi můj šek vrátil. Nic jiného mu také nezbyvalo, protože jsem mu jinou možnost nedal. Navíc si ušetřil rozbitej nos, i když se mu nelíbilo, jak jsem mu tu radostnou zprávu sděloval.

Po téhle zkušenosti jsem auto soukromě kupovat už nechtěl, a tak jsme se Zén začali obcházet prodejny aut. Nakonec jsme vybrali station wagon Chrysler, který mě přišel na 1700 dolarů, ale byla tu větší záruka, že přejezdě Austrálii bez problémů. Také se v něm dalo spát, když jste složili zadní sedadla. Po stranách mělo auto záclonky, což moje milá považovala za důležité. Ještě jsem koupil matraci, kotlík na vaření vody, pánev a jiné nezbytnosti na campování a ten samý den jsme vyrazili. Museli jsme, nájem nám skončil a my neměli kde spát. K Nitě jsem nechtěl, aby zas do mne nehučela, že mne moje milá v NSW opustí. Ten večer jsme campovali v Mataranka a koupali se v horkých pramenech potoka. Druhý den jsme si pronajali koně a celý den se projížděli. Koupání však bylo nejlepší.

Cestovali jsme na lehkou a campovali vždy daleko od silnice, aby nikdo neviděl náš oheň. Byl jsem opatrný hoch a spal s nožem pod polštářem. Každé tři dny jsme přespali buď v caravan parku nebo v motelu, kde jsme se nejen osprchovali, ale hlavně si vyprali prádlo. V městech jsme chodili na snídani i na večeri do restaurací. Nebylo to laciné, protože já rád sea food a Zén také. Cestování ovšem něco stojí a na východním pobřeží státu Queensland mi došly peníze, které jsem si na cestu vzal.

Samozřejmě, mohl jsem si nechat peníze převést z Darwinu, ale tenkrát to trvalo tři týdny a musel bych si otevřít nové konto, a tak jsme se rozhodli, že použijeme Zéniny peníze. Měla dvě stě dolarů u sestry Robin v Sydney. Zavolala jí a dozvěděla se, že je hloupá, že to je přesně to, co typ jako já po ní chce a že se mnou přijde o všechno a nakonec ji někde opustím a ať pak nevolá, že chce pomoc, ale peníze nám poslala.

Pak už jsme byli ve státě NSW a stavili se v Glousteru, kde bydlel Zénin otec. Já jsem jej oficiálně požádal o ruku jeho dcery a večer jsme to zapili. Co jsem však netušil bylo, že jí tatínek poradil, ať mě pořádně opije. V opici poznáš charakter chlapa nejlépe, radil. Jestli to je násilník, tak si ho neber. Naštěstí já pod vlivem alkoholu miluji celý svět ... a tak si mne ta moje vyvolená nakonec vzala. V Orange, stát NSW. Tatínek na svatbu nepřišel. O ty dvě stovky jsem ji ale připravil to je fakt, ale nebylo to zadarmo. Když jsme nakonec přijeli do Sydney a než jsme se usadili a pronajali si byt, z mých šesti tisíc mi zbyl v bance jen jeden tisíc. To už byla Zén těhotná s naší první ratolestí. Když jsem konečně dostal práci po pár týdnech shánění, věděl jsem, že jsem vlastně na začátku. Že znova začínám jako mnohokrát před tím, ale že tentokrát to je opravdu a naposledy a že to nesmím zvorat. Prvních sedm let jsem pracoval bez jediného dne dovolené, ale to sem nepatří, to už je jiná „story“. Co sem ale patří, je, že mě Zén nikdy neopustila, ani když jsem ji dovezl až domů, a že jsme spolu stále. Dala mi tři krásné děti, které už dávno odrostly a opustily domov, ale my jsme spolu pořád.

Franta s Nitou se také vzali a Petr se oženil se svou Švýcarkou. Petr má jednu dceru a Franta má dvě, ale žena mu umřela. Občas se vídáme v Praze, když přijedeme na návštěvu našich starých matek a ta jeho mi nemůže odpustit, že jsem jej vytáhl tak daleko. Petr umřel. Dostal rakovinu. Jeho dcera je s maminkou zpět ve Švýcarsku.

KONEC